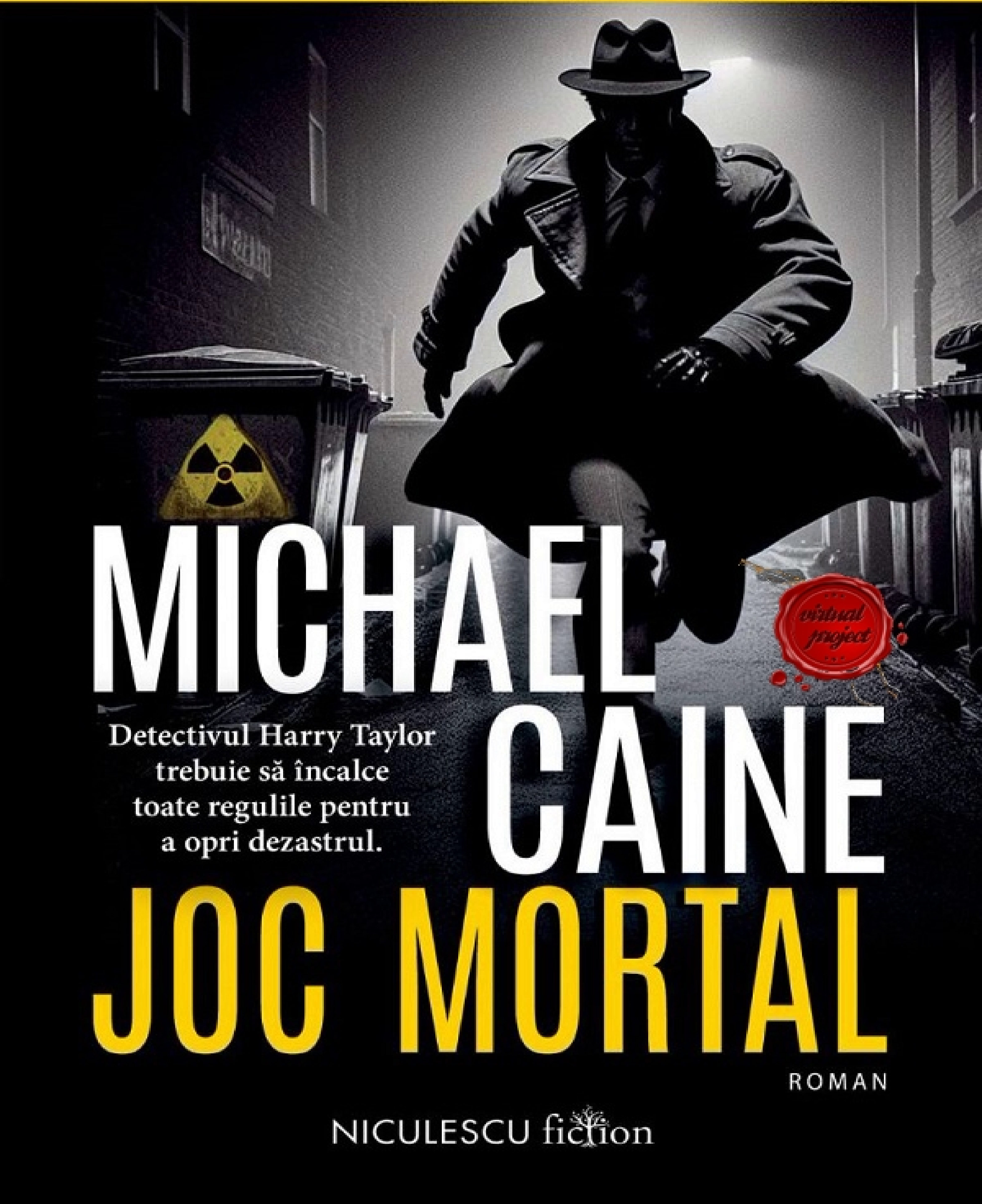
**O conspirație globală... O amenințare nucleară.
Un thriller exploziv scris de legendarul
actor britanic Sir Michael Caine!**

MICHAEL CAINE

Detectivul Harry Taylor trebuie să încalce toate regulile pentru a opri dezastrul.

JOC MORTAL

ROMAN

NICULESCU fiction

Michael Caine

JOC MORTAL

Original: DEADLY GAME

Traducere: Adina Pintea

EDITURA NICULESCU

2024

Pentru Niki, Natasha, Taylor, Allegro și Miles

1

Privind în urmă la cele întâmplate, Dave își aminti când văzuse cutia pentru prima dată, și ar fi putut să jure că o văzuse strălucind. Ei bine, nu putea fi sigur. Mintea lui era în ceață în legătură cu toată povestea, ce-i drept, în special din cauza contuziei, a zarvei generale din jur ce părea să nu mai contenească de ore întregi și a stării de nervi în general. Dar asta îi spunea memoria, la câteva zile după întâmplare: ceva strălucea de jur-împrejurul marginilor obiectului din metal negru.

Nici măcar acum, întins pe un pat de spital cu salteaua plină de gâlme, în timp ce își așteaptă radiografia și rezultatele celorlalte analize despre care medicii fuseseră cam evazivi, nu prea reușea să pună lucrurile cap la cap. Nimic nu părea să aibă logică, mai ales viteza – și violența – cu care se întâmplase totul. Într-o clipă dădea un telefon, în următoarea era trezit de jumătate din efectivul polițiștilor londonezi îmbrăcați în uniforme, care îl întrebau întruna dacă se simte bine și dacă ar putea să le spună, încă o dată, vă rog, domnule, ce anume găsise și cum.

Dave privi în jos la halatul zdrențuit în care îl îmbrăcaseră: echipamentul penibil de spital pe care îl primeai de obicei, modelul tern cu buline abia se mai vedea pe țesătura alb-cenușie. Avea o branulă pe dosul palmei și o grămadă de perfuzii la capul patului; „Doar până te punem pe picioare”, îl asigurase asistenta. Unde îi erau hainele și ghetele? Telefonul? O anunțaseră pe Jess, așa cum îi rugase? Probabil că și ea, și copiii, erau deja extrem de îngrijorați. Dar de fiecare dată când încerca să obțină un răspuns, ceața surdă a șocului se instala din nou. Nu știa decât că cineva, cumva, îi găurea craniul cu un picamer – sau cel puțin așa

se simțea – și că, indiferent peste ce dăduse în acea dimineață împreună cu Terry, acel lucru era, într-un fel sau altul, extrem de neplăcut.

Așa cum le spusese polițiștilor, mai întâi celor în uniformă, apoi celor îmbrăcați în echipamente de protecție și, în cele din urmă, celor în costume, fusese o zi ca oricare alta, până când nu mai fusese deloc așa din niciun punct de vedere, dacă înțelegeau ce voia să spună.

Ajunsese la cabană la ora opt, cade obicei, pusese ibricul pe foc și îl aștepta pe Terry, care apărea întotdeauna la opt și zece. Îmbrăcat în geacă reflectorizantă, tricou, blugi murdari de vopsea și ghete Doc Martens uzate, Terry părea să fie cel mai robust dintre cei doi, deși Dave era, după cum știau amândoi, mai puternic. Când trebuiau să ridice o grindă sau un panou de lemn din spatele unui camion, Dave era întotdeauna omul de bază.

Munca lor consta în mare parte în ridicat și sortat. Azvârleau lucruri din camioane și din autoutilitare în groapa de gunoi, apoi, de bine, de rău, le puneau pe fiecare în grămada potrivită, gata de „reciclare”. Așa cereau normele, deși Dave nu văzuse niciodată vreo dovadă că sortarea și colectarea selectivă făcute fără tragere de inimă ar fi contat. Grămezile se măreau, viața își urma cursul obișnuit și nimic nu se schimba prea mult.

Groapa de gunoi se afla la cinci minute de mers pe jos de Stepney High Street și era înconjurată pe trei laturi de depozite vechi, dintre care două urmau să fie transformate în birouri. Cealaltă parte, lângă șosea, era mărginită de un gard înalt de peste șase metri din plasă de sârmă care avea o poartă suficient de mare ca autovehiculele să poată da în marșarier și o cameră falsă de supraveghere care să descurajeze vagabonzii și drogații. Foarte rar, cineva reușea să sară gardul și era găsit dormind pe o canapea rablagită din piele, sub o prelată, ca să-i treacă aburii beției. Dar șansele

erau foarte mici ca o persoană care avea atât de mare nevoie de acest tip de cazare să poată escalada gardul.

Odată, Terry îi găsise acolo pe una dintre prostituatele din zonă și pe clientul ei leșinați pe o saltea cocoțată în vârful unui morman de gunoi. Nu era sigur dacă să-i laude pentru abilitățile sportive – chiar dacă ar fi căpătat superputeri de la ketamină sau amfetamine, tot era o cățărare serioasă – sau să le tragă un perdaf (ceea ce știa că ar fi trebuit să facă). În schimb, le spusese într-o doară să-și ia tălpășița. Așa cum îi povestise lui Dave mai târziu, rareori văzuse pe cineva să spele putina atât de repede.

Cel mai adesea, găseau lucruri care fuseseră aruncate peste gard în timpul nopții. Aruncare ilegală de deșeuri. Saci mari de gunoi nociv. Obiecte mai mici de mobilier sau resturi de prin gospodării. Carne, pește, fructe și legume stricate aruncate în drum spre casă de comercianții de la piață sau de personalul restaurantelor. În acele zile, chiar aveai nevoie de mască. Uneori, captura de dimineață era pur și simplu ciudată: o cutie mare de peruci (asta fusese una bună) și un model de schelet uman sprijinit lângă poartă, pe care îl găsise Dave la sosire.

Oricum, unul dintre ei făcea întotdeauna rondul la prima oră și îl bifa pe clip board. Făcea parte din rutină și era cerut de regulamentul consiliului. „Norme de sănătate și protecția muncii”, ca aproape tot ce le aranja ziua. Încă o altă căsuță de bifat înainte să înceapă livrările de dimineață programate din tot cartierul, în jurul orei nouă.

În dimineața aceea, Dave plecă în turul său rapid al locului, lăsându-l pe Terry absorbit de o dispută aprinsă pe talkSPORT[1] între Laura Woods[2] și Ally McCoist[3] despre Spurs[4]. Când ieși din baracă, Dave rămase uimit de cât de frumoasă se dovedea dimineața aceea: cerul senin, de un albastru clar, dar cu adieri plăcute care îi răcoreau

fruntea în timp ce își țâra picioarele prin moloz, rugină și ruine.

Lângă mormanul de mobilă văzu o minge de fotbal; nu era prima dată, probabil că fusese șutată din greșeală în groapa de gunoi de niște copii care se jucaseră pe stradă cu o seară înainte. Își luă avânt, țintind un fotoliu din piele de culoare bej aflat la vreo douăzeci de metri distanță și lovi mingea cu partea potrivită a ghetei. Gol! Ridică pumnul în semn de victorie. Cu siguranță, un semn de bun augur pentru ziua de azi, nu-i așa?

Sau poate că nu. Lângă ceea ce alcătuia mormanul de compost de pe teren, un dâmb de pământ, plante în descompunere și vegetație care vara mirosea de-țimuta nasul, se afla o cutie de metal. Categoric era o noutate apărută peste noapte și o descoperire bizară, din multe puncte de vedere. Era o servietă mare sau o valijoară, în funcție de opinia fiecăruia. Părea făcută din oțel negru sau dintr-un material asemănător; avea urme de zgârieturi, de parcă avusese și zile mai bune. În orice caz, părea grea. Mult prea grea ca să fi fost azvârlită peste gard și să fi ajuns atât de departe. Așadar, se gândi Dave, fusese lăsată acolo cu un scop anume. Ceea ce nu avea niciun sens.

Apoi, când se uită mai atent, văzu că în mare parte metalul era acoperit cu rânduri de litere, numere și ceea ce nu putea decât să presupună că erau un fel de simboluri codificate. Nu erau litere din alfabet, în orice caz. Pe fiecare margine erau lipite marcaje circulare care indicau un fel de avertisment: Substanță toxică? Nimic din toate astea nu se lega. Doar existau locuri speciale pentru chestiile astea, nu-i așa? La 200 de metri sub pământ.

Și în al treilea rând: era sigilată. Dave nu observă să fi avut vreo încuietoare. Încercă să o răstoarne pe partea cealaltă și rămase surprins de greutatea ei, când aceasta căzu cu un zgomot înfundat și amenințător pe pământ. Nu, nu se

vedea nici cel mai mic indiciu al unui mecanism de deschidere sau ceva similar. Nici lângă sau în interiorul mânerelor, nici, din câte putea vedea, de-a lungul balamalei. Orice ar fi fost înăuntru, dacă era ceva, nu era menit să fie ușor accesibil. Dave își trecu degetul de jur-împrejurul șirurilor întretăiate de caractere alfanumerice indescifrabile. Ce ar fi putut să fie? N-avea nici cea mai vagă idee. Niciuna.

— Tel!

Niciun răspuns. Probabil colegul său era încă prins de disputa de la radio.

— Tel!

De data aceasta, strigă mai tare, iar Terry îl auzi și scoase capul pe ușa barăcii.

— Ce e?

Părea ușor exasperat, ca și cum dimineața lui fusese perturbată iremediabil.

— Vino să te uiți la asta! Apoi, mai încet. Pentru numele lui Dumnezeu!

Terry nu se grăbea niciodată nicăieri și cu siguranță nu avea de gând să renunțe la obiceiul de o viață, într-o joi dimineață devreme. Îndreptându-se spre Dave, îl întrebă:

— Ce ai găsit, un bilet câștigător la loterie?

— Mai taci, Tel. Uită-te la asta, spuse el și făcu un gest spre servieta mare și neagră.

Terry o măsură cu atenție din priviri, apoi îngenunche ca să se uite mai îndeaproape.

— La naiba, zise el. Ce mama mă-sii e asta?

— Asta mă întrebam și eu, nătărăule.

Terry încercă să o ridice și abia dacă fu în stare să o mute din poziția culcat.

— Iisuse, e foarte grea, nu-i așa? Cu siguranță nu-i gunoi normal aici.

— Exact, spuse Dave. Și cum a ajuns acolo? Asta aș vrea eu să știu. Își frecă mâinile nervos, din obișnuință. Parcă a fost lăsată aici ca să o ridice cineva. Tăcu din nou. Ceea ce este destul de

ciudat. Dar, oricum, n-a venit de la colectare, nu-i așa?

Terry ignoră întrebarea.

— Toate numerele acestea, totul. Pare… nu știu cum să spun. Oficială? Ca și cum ar fi de la guvern sau de la o corporație sau ceva de genul ăsta? Ciudățenia dracului! Se ridică în picioare. N-am mai văzut așa ceva în cei trei ani de când sunt aici. Tu?

Dave clătină din cap.

— Nu. Și eu sunt de aproape șase. Trebuie să spun că nu-mi prea place, Tel. Hai să anunțăm. Se uită din nou la servietă. Mă uit la chestia asta și sentimentul meu cel mai puternic este: hai să fie problema altcuiva. Cât mai repede. Bine?

Terry dădu din cap.

— Mi-ai luat cuvintele din gură, domnu' David. Apoi adăugă; Ai telefonul la tine? Al meu e stricat.

— E la încărcat pe birou, răspunse Dave.

Se întoarseră la baracă. Înăuntru, Dave deschise un sertar și îi înmână lui Terry un formular.

— Completează-l, te rog. Aceasta e procedura standard când implicăm o autoritate care nu face parte din consiliu.

Tel ridică din umeri.

— Cred că așaosăfac. Iisuse, și mai multă hârțogărie.

— Alo?… Da. Poliția. Mulțumesc. Așteptă să i se facă legătura. Da, alo, poliția? Bună ziua, mă numesc Drayton. David Drayton. Lucrez la groapa de gunoi Stepney… Da, așa e…. Nu înțeleg… D-R-A-Y-T-O-N… Da, acesta este numărul. Așteptă din nou. Eu și colegul meu am observat un obiect care nu se află în niciun inventar și nici nu a fost înregistrat de vreunul dintre noi. Sau de vreo autoritate locală. Ca să fiu sincer, ne îngrijorează puțin prezența lui. Nu, habar n-am. Rare să fie ceva legat de… știință sau ceva de genul ăsta. Cum arată? Păi…

Dave făcu tot posibilul să descrie valiza și motivele pentru care apariția ei li se păruse amândurora bizară. Pentru o clipă se temu că nu ajunge la niciun rezultat.

— De ce sunt îngrijorat? Ascultă, aici vedem tot felul de lucruri, crede-mă, amice. Nu vorbim despre faptul că se aruncă gunoi pe stradă în estul Londrei, la orice oră, crede-mă.

Este— ei bine, pare că ar putea fi… ceva periculos, mă gândesc… Ce anume? Nu, niciunul dintre noi nu dă semne că nu se simte bine. Stai puțin, o să-l întreb pe colegul meu. Tel? Terry clătină din cap în tăcere. Nu, și el este bine. Da, nici că se poate mai bine. Doar că amândoi credem că… O, grozav, deci trimiteți o mașină de poliție. Când va fi asta? Serios? Bine, cu cât mai repede cu atât mai bine. Mulțumesc foarte mult. La revedere.

Terry îl privi întrebător. În replică, Dave nu putu decât să se încrunte.

— Nu părea să fie chiar o prioritate pe lista lor. În fine, presupun că nici n-are cum să fie prin părțile astea, nu-i așa? Furturi, droguri… au și treburi mai importante pe cap, nu-i așa? Dar chiar și așa. Aș vrea să scăpăm de… chestia aia cât putem de repede, zise arătând cu degetul spre fereastra pătată de grăsime a barăcii. Un lucru pe care l-am învățat în meseria asta este că nu-i sănătos să ai de-a face cu ceva care îți depășește atribuțiile. Și indiferent ce se află în cutia aceea, trece cu siguranță testul ăsta.

Terry se uită peste umăr la groapa de gunoi.

— Ți-am spus, pare să fie treabă guvernamentală. Medicală. Probabil înăuntru e un virus nou îngrozitor, știi? întotdeauna lucrează la altele noi, nu-i așa? în laboratoarele lor? Și știm prea bine că accidente se întâmplă mereu. Nu-i așa? Mă auzi, Dave?

Acum era rândul lui Dave să fie calm.

— Of, ce tot spui acolo? Viruși? Doamne, ultima injecție de rapel chiar ți-a dat mințile peste

cap, nu-i așa?

— Da, ei bine, ție îți dă mâna să fii sarcastic, dar amintește-ți prin ce am trecut cu toții ultima dată. Au spus că provine din piață, de la un liliac sau ceva de genul ăsta, dar s-a întâmplat să apară în orașul în care se află toate laboratoarele lor ultrasecrete. Și știm bine că am scăpat ușor în comparație cu alte orori…

— Măi, tu auzi ce spui? Găsești o cutie dubioasă în mijlocul unei gropi de gunoi din Stepney și dintr-odată îți imaginezi că izbucnește un război biologic? Pandemia se întoarce. Chiar că ai o imaginație foarte bogată, Terence, fiule. Hai să ne calmăm și să așteptăm să vină curcanii și să rezolve totul, bine?

Observă că Terry se cam enervase de faptul că îl luase peste picior.

— Uite, hai să mai bem un ceai și să așteptăm, bine? Se ridică de pe scaun și se duse la chiuvetă ca să pună apă în ceainic. Pe urmă putem să mergem să luăm un prânz lichid la Carpenter și să sărbătorim dimineața noastră interesantă. Fac eu cinste.

Când auzi asta, Terry se înveseli.

— Ar fi nepoliticos să nu o facem, nu-i așa?

— Exact.

Așteptară în tăcere să fiarbă apa din ceainic, ascultând mașinile care treceau pe afară, zarva copiilor care se îndreptau spre școală și zgomotul îndepărtat al unui sistem de sonorizare ce era testat într-una dintre sălile modeme de expoziție care se deschiseseră la câteva străzi distanță.

Stând întins pe patul de spital și încercând să-și amintească ce se întâmplase apoi, Dave constată că nu-i venea nimic în minte. Încă povesteau verzi și uscate, asta își mai amintea, și își beau ceaiurile. Și apoi, cu coada ochiului, sesizase ceva afară, o umbră îndreptându-se spre ei. Apoi, ușa se deschisese brusc și urmase o perioadă de agitație.

Își amintea însă că o siluetă cu o cagulă neagră îl lovise puternic pe Terry în cap, întrerupând protestul care i se formase în gât, iar Terry se prăbușise instantaneu la pământ. Și tocmai când Dave izbucnise în stilul caracteristic „Ce mama mă-…”, simțise un braț care îl strângea de gât și o lovitură feroce în tâmplă, extrem de dureroasă, dar care îl și dezorientase complet. Dar înainte să poată înțelege sau să se gândească la cât de dureros și bulversant fusese atacul, cu atât mai puțin să ceară celui care făcea asta să se oprească, îl țintuise o altă lovitură nimicitoare. Apoi totul în jur se cufundase în întuneric.

2

Harry Taylor încerca să mai lenevească puțin în pat pentru prima dată în ultimele șase săptămâni. Nu că ar fi simțit că merita acest lucru.

Dacă era ceva ce îl scotea din minți, asta era o afacere neterminată. Iar ce se întâmplase cu o seară înainte se încadra cu certitudine în categoria întâmplărilor enervante, ba chiar mai mult decât atât. Îl durea piciorul rău din cauza asta.

De fiecare dată când închidea ochii, auzea șuieratul grenadelor fumigene. Strigătele oamenilor furioși și răniți și vuietul unui SUV care se îndepărta cu viteză. Pe scurt, o operațiune ratată.

Timp de aproape un an, el și echipa sa fuseseră pe urmele unei ținte extrem de importante: Sindicatul Crick. A treia generație de infractori londonezi care controla o bună parte din operațiunile de protecție, prostituție și droguri din capitală. Doi frați, Lionel și „Sweety” Ray, împreună cu o soră mai mică, Bren, își transformaseră firma de modă veche, cockney, într-o adevărată organizație internațională, pe care probabil că ai fi putut să o listezi la bursă. Dar,

după Dumnezeu știe câte arestări de-a lungul anilor, niciunul dintre cei trei nu fusese pus sub acuzare, cu atât mai puțin condamnat.

Este adevărat, câțiva dintre locotenenții lor, din poziții inferioare, făceau deja închisoare pe spezele Majestății Sale, unii pentru perioade corespunzătoare. Dar niciunul nu trădase familia Crick, temându-se, bineînțeles, de ceea ce s-ar fi întâmplat cu familiile lor dacă ar fi făcut-o. Crimă, agresiune, trafic de persoane, delapidare, intrare prin efracție, conspirație pentru fraudă… o listă întreagă. Dar o organizație ca aceea condusă de familia Crick își permitea să piardă câțiva șefi mai mici din când în când, atât timp cât aceștia nu ciripeau. Ceea ce nu se întâmpla niciodată.

Și asta, după cum le spusese Harry superiorilor săi de la New Scotland Yard de nenumărate ori, nu era deloc bine. Experiența lui de soldat îl învățase că dacă vrei să nimicești o țintă, o bandă, o echipă de asasini, trebuie să țintești la cap. Decapitare. Eliminarea conducerii, indiferent unde s-ar fi aflat (și, destul de des, aceasta pândea din umbră). Ceea ce, în cazul de față, însemna Lionel, Sweety, Bren și o mână de membri de top ai cercului lor de apropiați, care locuiau acum în Monaco, deși se întorceau adesea în orașul natal pentru a supraveghea operațiunile. Până când prima echipă nu era scoasă de pe străzi, sindicatul avea să prospere în continuare.

Ofițerii superiori, după ce vorbiseră cu ierarhii lor politici, îi dăduseră în sfârșit undă verde lui Harry. Templul Crick urma să fie doborât la pământ, prin toate mijloacele legale disponibile. „Curăță grajdurile, inspector-șef Taylor”, îi spusese un comisar adjunct cu gândul la un titlu de primă pagină, ca să nu mai vorbim de postul de conducere de la Poliția Metropolitană.

Ușor de zis, greu de făcut, desigur. Operațiunea implicase multe, multe luni de supraveghere permanentă (atât în lumea reală, cât și în cea

digitală), precum și ore întregi de căutare minuțioasă a documentelor și a bazelor de date. Cu siguranță, Harry era mulțumit că avea la dispoziție toate facilitățile pe care le avea de oferit Poliția Metropolitană; mereu spunea că un laptop e binevenit, pentru a-ți face viața mai ușoară, atât timp cât nu te aștepți ca acesta să imobilizeze și să încătușeze un psihopat. Și, da, folosiseră din greu SIGINT[5], informații preluate din semnale de comunicații, unele de peste hotare, și se bucuraseră de orice ajutor pe care îl oferiseră spionii, care, în câteva cazuri, fusese considerabil. Însă investigațiile făcute sub acoperire, acțiunile de patrulare pe străzi, de filaj și de folosire a informatorilor, acele „conversații convingătoare”, după cum le descria Harry în rapoartele către superiorii săi, fuseseră cele care, până la urmă, oferiseră pistele de care aveau nevoie. Polițiștii, și nu algoritmii, fuseseră cei care le oferiseră o șansă să se năpustească asemenea unor șoimi asupra familiei Crick.

Avuseseră trei piste: un pont că un elicopter și un avion privat fuseseră închiriate, foarte discret, în ultimul moment, pentru a duce un grup de la „Fumival Commodities” de la Monaco la Nisa și apoi la Londra. Fumival se dovedise a fi o companie fantomă deținută formal de doi avocați parizieni, dar care, de fapt, era o acoperire pentru operațiunile Crick, potrivit MI5[6].

În al doilea rând, NCA[7] primise informații potrivit cărora urma să aibă loc un fel de licitație la Londra, la care să participe diverse părți interesate din lumea interlopă sau reprezentanții lor de încredere care se presupunea că s-ar întâlni în capitală ca să inspecteze un lot de ceva, și să liciteze pentru el. Nu existau alte informații despre ce fel de „lot” era vorba sau cine urma să vină, dar acest lucru făcea și mai interesantă vizita fulger a familiei Crick în oraș. Ce urmăreau ei și împotriva cui ar putea licita?

Și în al treilea rând, un ofițer vamal corupt dezvăluise informații despre un transport important de heroină de înaltă calitate care urma să fie expediat într-un container către Dover în ziua următoare. Se băgase în afacere pentru cincizeci de mii de lire sterline, ca să-și achite datoriile la jocurile de noroc, în schimbul cărora trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să descarce marfa de pe vas și să o treacă peste graniță.

Ceea ce îi condusese pe Harry și echipa sa la persoana de contact a ofițerului vamal, un tip cunoscut doar sub numele de „Jericho", traficant de droguri, intermediar, care stătea ascuns în Folkestone, așteptând ordine. În plus, era și un ticălos de proxenet, cu un cazier j udiciar cât China. Dar, mai important, era un drogat, care se presupunea că nu mai consumase stupefiante de doi ani, dar care recidivase de curând și era disperat să bage ceva în venă când cei mai apropiați doi locotenenți ai lui Harry, inspectorul John Williams și sergentul Iris Davies, ajunseseră la el.

În sfârșit, aveau o verigă slabă și știau ceva ce, evident, familia Crick nu știa. Exista un punct sensibil pe care puteau aplica, ei bine, presiune.

După trei ani alături de Harry, mai întâi ca sergent, înainte să ajungă inspector, John părea să se fi obișnuit cu faimosul „temperament Taylor" și cu izbucnirile de furie provocate de orice lucru care părea să fie făcut din lene, din neatenție sau din neglijență. Indiferent de cum păreau lucrurile pentru cei din exterior, toate astea făceau parte din modul de operare al lui Harry, din felul său de a-și gestiona îndatoririle, dar și persoanele de care era responsabil. Când, cu un an înainte, soția Iui John hotărâse că viața alături de un expert contabil prosper ar fi putut fi mai satisfăcătoare decât cea alături de un polițist mai mult absent și luase copiii cu ea, Harry nu spusese nimic, ci îl bătuse încurajator pe spate pe inspector și îl menținuse pe

linia de plutire, verificându-l pe John în mod regulat și târându-l cu el la Stamford Bridge pentru un meci de fotbal sau la seri de box la sala York Hali din Bethnal Green.

Dacă John ar fi fost vreodată atât de prost încât să-și acuze șeful că este „inteligent din punct de vedere emoțional”, răsplata lui ar fi fost o buză umflată. Harry ura trăncănelile pe teme de psihologie, autocompătimirea și (cel mai rău dintre toate) orice mențiune despre „bunăstare” aproape Ia fel de mult pe cât îi detesta pe criminali. Dar avea o inimă bună, nu că ai fi ghicit vreodată asta după felul în care se comporta de obicei.

Harry știuse dintotdeauna că John avea să dea de capăt cazului Crick, oricât de obositor și de stresant fusese acest lucru. Dar pentru sergentul Iris Davies fusese un test de o cu totul altă dimensiune.

Avea doar 32 de ani, era cu șase sau șapte ani mai tânără decât John, și lucra în echipa lui Harry doar de un an, fiind promovată la Poliția Metropolitană după ce rezolvase un caz de extorcare de fonduri în West Midlands. Avea un potențial incredibil și Harry nu se îndoia nicio clipă că într-o zi avea să ajungă comisar-adjunct, poate chiar mai sus. Dar sperase ca anii în care avea să învârtă hârtii să nu vină prea curând, deoarece, în opinia lui fermă, era o polițistă mult prea bună ca să-și irosească talentele în spatele unui birou.

Era și lunetistă cu experiență. Era în largul ei în poligon, spuneau instructorii. Capabilă să se concentreze cu desăvârșire timp de zece ore într-un cuib de operațiuni pe teren în timp ce aștepta semnalul să acționeze (sau nu) în cască. Cum și-ar fi folosit toate aceste însușiri ca să țină un seminar despre poliția comunitară sau la o audiere a unei comisii a Adunării Londoneze?

În ciuda acestui fapt, Harry nu fusese sigur că ea avea să fie pregătită pentru ultimele luni de muncă

grea în operațiunea Crick, Dar, când se ajunsese la asta, ea depășise toate așteptările. În timpul nopților nenumărate de filaj, a weekendurilor nedormite în timp ce examinau conturi suspecte cu cei de la finanțe și, în timpul unui interogatoriu, când îi dăduse un pumn în față unui vechi asociat al lui Crick după ce acesta făcuse o glumă despre „târfele afgane care mor în containere” în timp ce el era eliberat pe cauțiune, îi demonstrase lui Harry că avea toate calitățile necesare ca să fie o polițistă de prim rang, atât pe stradă, cât și în sala de conferințe sau în fața unui perete de monitoare. Dacă era să fie sincer, avea ceva special. Și, deși nu-i prea venea să recunoască acest lucru în sinea lui, constată că se simțea tot mai bine în compania ei.

După cum se adeverise apoi, Jericho cedase în mai puțin de o jumătate de oră, ceea ce, remarcase John la momentul respectiv, era probabil un record, chiar și pentru Harry. („Nici măcar nu a trebuit să-l gâdili, șefu’.”) La lumina unui bec simplu, în propria lui pivniță, transpirat și tremurând din cauza drogurilor, Jericho le spusese tot ce trebuiau să știe.

Da, frații Crickse îndreptau spre Londra. Totuși, nu știa care dintre ei. Da, cei doi oameni de bază ai lor: Barry Sayles și Charlie Watkins „Lunganul”, aveau să o șteargă spre Fdlkestone ca să testeze transportul și, dacă era în regulă, să autorizeze transferul milioanelor de euro către cel care vindea marfa.

Harry se ridică din pat și se întinse. Își atinse degetele de la picioare cu o ușurință satisfăcătoare și se examină în oglinda de lângă pat. Lucrurile nu stăteau chiar atât de rău, având în vedere situația. Cam galben la față, un trup plin de cicatrici care spuneau o întreagă carte de povești, dar, în ansamblu, era încă într-o formă decentă. Mai ales după ce se întâmplase cu o seară înainte.

Împlinise patruzeci și cinci de ani cu o lună înainte și, deși nu recunoștea în fața nimănui, începea să-și simtă vârsta. Nu-și ieșise încă din ritm, dar simțea că acest lucru avea să se întâmple destul de curând. Suferințele fizice care veneau la pachet cu meseria se vindecau acum puțin mai greu ca înainte.

Totuși, rezista foarte bine chiar dacă dormea doar trei sau patru ore pe noapte: exact ca atunci când trebuise să tragă un pui de somn în timpul unei operațiuni în Helmand. Deși nu dormise niciodată cum trebuie când fusese în Afganistan. Nu chiar. Dacă voiai să-ți păzești pielea, dormeai iepurește, atent la sabia talibană care se putea ivi fulgerător, și așa se și întâmpla, în timpul nopții.

Nu-ți permiteai să faci nicio greșeală când era vorba de ei. Și nu-ți permiteai greșeli nici când adversarii tăi erau versați și violenți, ca familia Crick.

Și totuși, asta îl făcea să-și pună întrebări. Oare greșelile din noaptea precedentă fuseseră din vina lui?

Harry crezuse că înregistrase tot. De la un post de comandă temporar din baza militară Shomcliffe, urmărise în direct pe internet cum aterizase avionul Bombardier Challenger 350 pe aeroportul din oraș și, la fix, toți frații Crick, Sayles, Watkins, însoțiți de trei matahale coborâseră, se împărțiseră în trei grupuri și se îndepărtaseră rapid în limuzine Bentley Bentaygas negre fix la ora 1.10 noaptea.

— Suntem cu ochii pe toate vehiculele, domnule, auzise Harry în cască.

— În regulă, Dasher, spusese Harry. Urmăriți-le pe toate trei și anunță prin radio orice lucru important. Stai în spate, dar nu-i pierde.

Bill „Dasher” Brown era șeful operațiunilor de supraveghere la New Scotland Yard și îl cunoștea pe Harry de ani de zile. Fusese un lucru bun că era membru în echipa lor, mai ales în noaptea aceea.

John își ridică privirea din laptop:
— Elicopterele trebuie sâ se îndepărteze, Harry. Avem opt vehicule acolo jos. Dacă observă că sunt supravegheați…
— Nu-ți face griji, spuse el. Dasher nu o să ne dezamăgească.
— Echipa Alfa, zise vocea din urechea lui.
— Care sunt noutățile?
— Se pare că vehiculele 1 și 2 se îndreaptă spre Embankment.
— E de înțeles, răspunse Harry. Familia Crick are un penthouse lângă Palatul Lambeth. Probabil că e prima oprire din seara asta. Să-și ia niște fixativ.
— Vom fi cu ochii pe ei tot drumul. Vehiculul trei se îndreaptă spre est. Vin spre voi.
— Aia sunt Sayles și Watkins. Am înțeles, Dasher.
Se întoarse spre Iris.
— Vreo veste bună de la Hackeri?
Ea se uită pe ecran. Hackerii erau un grup bizar de puști cu coșuri pe față, abia trecuți de 20 de ani, care-și făceau veacul într-o cameră rău mirositoare de la etajul trei dinThames House[8] și care încercau să pătrundă în orice sistem li se indica. În toate, de fapt. Fie că era vorba despre o bancă din Moscova, fie de un cont de TikTok din Cardiff. Dar, în acest caz, era vorba despre sistemele GPS a trei limuzine de lux.
— Nu încă, răspunse ea. Ah, stai puțin. Vehiculul trei. Geniile adolescente tocmai au interceptat coordonatele, încotro se îndreaptă nemernicii ăia? Așteaptă o secundă, șefii'… Uite-le. East Cliff și Warren Country Park. Foarte frumos și acolo.
Îi arătă lui Harry fotografii ale locului. Păduri idilice, drumuri de țară, animale sălbatice și locuri de picnic pentru familii.
— O mulțime de locuri în care să te ascunzi, spuse el. Numai bune pentru un *rendez-vous*.

— La doar zece minute de aici, zise ea.

— John, te ocupi de comunicații, spuse Harry. Eu și Iris ne îndreptăm într-acolo acum. Adu-ne întăriri repejor, bine? Avem nevoie de echipament tactic complet, așa cum am prevăzut. S-ar putea să se încingă treaba. Nu cred că indivizii aceștia vor ceda dacă vorbim dur cu ei.

Harry și Iris purtau deja veste antiglonț, iar ea avea la brâu un Heckler & Koch G36. El avea un Glock 26 în toc. Existau toate șansele să aibă nevoie de ele. Sayles și Watkins nu s-ar fi predat fără luptă, iar în ceea ce îi privea pe oamenii cu care se întâlneau, ei bine, era o necunoscută știută, dar periculoasă.

— Avem noutăți despre licitație, John? întrebă Harry.

— Liniște și pace. S-ar putea să fie o informație falsă, să știi. Spune și tu, ce să „liciteze”? Doar nu suntem la afurisitul de Sotheby.

— Vom vedea. Nu lăsați să scape lucrurile de sub control aici și anunțați-ne despre orice se întâmplă, orice. În noaptea asta ne-a venit și nouă sorocul, John. Îi doborâm pe ticăloșii ăștia în sfârșit. Corect?

— Am înțeles, spuse John și se întoarse la peretele de monitoare pe care apărură cele trei Bentley-uri și o serie de puncte de localizare.

Doi gardieni din Batalionul 2[9] Gurkha rămaseră în afara barăcii, tăcuți și neclintiți. Harry și Iris se urcară în Range Rover-ul neinscripționat al poliției și plecară în viteză, încetinind doar ca să fie lăsați să iasă la punctul de control, unde grilajul de protecție și multiplele porți țineau la distanță orice amenințare din exterior. Soldații Gurkha nu lăsau nimic la voia întâmplării după cum bine știa Harry.

— Locul de întâlnire este un loc de popas de la marginea drumului, cu un adăpost, o zonă de parcare cu pietriș; se pare că ar fi o cafenea în timpul zilei, zise John în stație. Vehiculul Crick

Trei se află la douăzeci și cinci, treizeci de minute distanță.

— Ceva activitate în apropiere? întrebă Harry.

— Nimic încă. Dasher a trimis o unitate să patruleze în zonă, va trece pe lângă noi și va trimite imagini. Nimic de raportat de la sateliții Cheltenham.

— Am înțeles.

Într-adevăi; parcul se afla la numai zece minute de tabără, așa că abandonară Range Rover-ul în afara drumului, lângă o clădire mare, în stil victorian, care arăta ca un centru mic de cercetare sau o filială de mici dimensiuni a unei companii.

Harry și Iris merseră pe jos ultima sută de metri, cu lanternele stinse, pe lângă copacii aliniați pe cealaltă parte a drumului.

— Echipa tactică pe poziții, anunță John prin radio. Trei unități la mai puțin de un minut de la locul faptei. A patra unitate, la două minute distanță. Și mai multe dacă aveți nevoie.

— Am înțeles.

Harry și Iris găsiră o magazie cu un perete de cărămidă și se adăpostiră acolo.

— Ce avem noi aici? spuse John. Văd o coloană de mașini care se îndreaptă spre voi dinspre est.

— De la Dover? De unde? întrebă Harry. Poți reconstitui traseul pe camerele de supraveghere?

— Acum fac asta. Verific plăcuțele acum… Nu, tipii ăștia vin de pe un promontoriu, nu dintr-un port. Se pare că au plecat dintr-un loc situat la aproximativ treișpe kilometri vest de Dover. Asta nu ne spune unde a ajuns inițial pachetul, desigur.

— Lasă asta pe mai târziu, John. Concentrează-te asupra întâlnirii și asupra celor care se îndreaptă spre noi.

— Vehiculul Crick Trei este foarte aproape acum. Un sfert de kilometru de tine.

— Suntem pe poziții, răspunse Harry. Toate unitățile sunt în așteptare. Fiți gata la comanda mea.

El și Iris rămaseră ghemuiți în spatele zidului, Harry simțindu-și inima pulsând în tâmple. Se întâmpla în sfârșit, după atâția ani. Șansa să distrugă una dintre ultimele bande mari autohtone din Londra și astfel să facă orașul, întreaga țară, un loc mai sigur. Dar nu își îngădui să lase acest vis să îl distragă. Deocamdată, sângele lui Harry trebuia să rămână mai rece decât fundul lui Olaf.

Ora două dimineața… Deodată, refugiul de la marginea drumului se lumină puternic când trei limuzine BMW X negre identice intrară în parcarea pietruită. Înainte ca Harry și Iris să apuce să verifice plăcuțele de înmatriculare, se făcu din nou întuneric și tăcerea deveni asurzitoare.

Iris își dădu jos ochelarii de vedere pe timp de noapte.

— Cred că am reușit să văd numerele de pe două plăcuțe de înmatriculare. Cred că… da, Marea Britanie, înregistrate în 2022. Îi trimit acum lui John.

— Vehiculul Crick Trei se apropie, spuse John în căști.

— Am înțeles, spuse Harry. Toate unitățile să aștepte semnalul meu.

Limuzina Bentley intră în luminișul din pădure cu motorul torcând ca un pisoi și opri în raza lor vizuală. Pentru un minut, care li se păru o eternitate, ocupanții celor patru vehicule rămaseră în mașină. Apoi, ca și cum nu ar mai fi putut suporta suspansul, șoferul și pasagerul din față al primului BMW coborâtă și se îndreptară cu pași hotărâți spre clădirea de cărămidă. Erau îhalți, purtau jachete de piele și blugi, aveau părul negru și păreau mai tineri decât se așteptase. Aveau ținuta unor intermediari de încredere mai degrabă decât a unui adjunct sau consilier.

În replică, din Bentley coborâră toți cei patru pasageri. Harry îl recunoscu imediat pe Charlie Watkins Lunganul după silueta sa greoaie: îmbrăcat și încălțat, ca de obicei, așa cum se

cuvine unui adevărat om bogat al zilelor noastre, deși era încă destul de mulțumit să mai smulgă câteva unghii, atunci când era nevoie, de dragul vremurilor apuse.

— Am pus ochii pe Watkins, spuse Harry. Și, naiba să mă ia, uite și jumătatea lui. Barry Sayles. Măi, măi, măi. Ce surpriză plăcută.

Sayles era un personaj zvelt, șiret, țâfnos. Mai mic de înălțime decât Watkins, dar nu mai puțin periculos. Electrozii erau specialitatea lui pe vremuri. Legenda spunea că asculta Charlie Parker la maximum ca să înăbușe țipetele victimelor sale.

Cele două tabere porniră una spre cealaltă și schimbară un soi de salut. Dar erau doar afaceri, niciun pic de bonomie. După limbajul trupului lor, era limpede că lui Charlie Lunganul și lui Barry nu le plăcea deloc să se afle în aer liber. Voiau să facă ce era necesar și să plece de acolo cât mai repede posibil. Dar simpla lor prezență arăta cât de importantă era această întâlnire.

Sayles și Watkins îi urmară pe cei doi bărbați misterioși spre primul BMW și așteptară ca aceștia să deschidă portbagajul. Charlie ridică un deget înmănușat pentru a-i face semn uneia dintre matahalele sale cu cagulă să i se alăture. După o scurtă pauză, omul cu cagula luă ceva în mână și se înapoie la Bentley.

— Testează marfa, spuse Harry. Ar trebui să fie distractiv.

— De unde știi? întrebă Iris.

— Nu știu. Nu-s sigur. Dar pun pariu că am dreptate. Trase adânc aer în piept. OK. La semnalul meu. Arestați-i pe toți cei prezenți. Gândiți-vă că e posibil ca toți suspecții să fie înarmați. Vigilență maximă.

Sarcina sa, oricare ar fi fost aceasta, era acum îndeplinită, iar omul cu cagulă a lui Crick ieși din Bentley și ridică degetul mare către Sayles și Watkins.

Asta era.

— Toate unitățile, porniți! spuse Harry.

Cele câteva minute care urmaseră acelui moment crucial deveniseră deja o ceață în memoria lui Harry. Refugiul de la marginea drumului fusese brusc inundat de lumină de echipa tactică. Un avertisment prin megafon le ordonase infractorilor să se întindă pe jos și să aștepte să le fie puse cătușele. Se traseră focuri de armă imediat, mai întâi de lângă BMW-uri, apoi de către matahalele familiei Crick.

Iris le doborâse pe amândouă în primele 30 de secunde. Căzuseră ca niște manechine răsucite, ciuruite de gloanțe.

Sayles o luase la fugă, dar Harry îl nimerise în picior și, deși era o nesăbuință din partea lui, fugise să-l prindă și să-l tragă înapoi la adăpostul lor. *Nu*, se gândise Harry, *ești un șobolan amărât care va trăi cu siguranță într-o cușcă de acum încolo.*

Auzise pocnetul distinctiv al uneigrenade fumigene, aruncate Dumnezeu știe de unde.

— Acoperă-te! îi strigă Iui Iris. Ea își ridică masca. Sayles începu să tușească. Și tu poți să taci din gură! strigă Harry la el.

Refugiul de la marginea drumului, atât de liniștit cu doar câteva secunde înainte, deveni scena unui adevărat vacarm. Fluxul de comunicații era plin de actualizări, unele contradictorii. Harry auzea cum gloanțele tăiau aerul. Nu așa își dorise să se întâmple. Nici pe departe.

— Îl am pe Sayles! strigă Harry. Toate unitățile să raporteze situația!

— Unitatea Bravo aici. Avem un ofițer rănit. Cred că și doi de-ai lor au fost doborâți. Mașinile lor se pregătesc să plece. Văd patru inamici înăuntru, plus Watkins, care încă nu a fost găsit.

— Spune Unității Charlie să pornească în urmărire, spuse Harry. John, trimite mai multe întăriri, imediat!

Scrâșnind din roți, trei dintre BMW-uri porniră cu viteză în noapte, ridicând praf în urma lor. Aerul era dens și fu nevoie de câteva minute ca fumul și praful să se împrăștie suficient de mult ca să dezvăluie urmările bătăliei.

Doi dintre membrii taberei din BMW-uri erau într-adevăr morți. Harry înjură când la fața locului mai apăru un cadavru. Watkins. Aparent împușcat de la mică distanță, ceea ce sugera că noii săi parteneri de afaceri bănuiseră o trădare.

Spre furia lui Harry, poliția pierdu urma BMW-urilor după aproape 6 km. Vehiculele apărură în dimineața următoare într-o parcare din Folkestone și fură remorcate de SCD4, echipa de servicii criminalistice a poliției metropolitane. Harry se îndoia că vor găsi mare lucru. Poate niște ADN? Nicimăcar asta nu era o lovitură sigură. Infractorii profesioniști erau atât de atenți mai nou. Și doar un procent relativ mic dintre ei se aflau în baza de date ADN.

Da, îl prinseseră pe Sayles. Avea să stea după gratii o lungă perioadă de timp, din cauza probei de heroină impresionant de pură, aflată încă în sângele cadavrului colegului său neidentificat, o dovadă suficientă că fusese o afacere de mare anvergură. Dar el nu avea să vorbească niciodată. Avea două fiice, una dintre ele avea o florărie de lux în Chelsea, în timp ce cealaltă studia engleza la St Andrews. Și un cuvânt dacă ar fi suflat despre familia Crick, ambele fete ar fi murit în douăzeci și patru de ore. Nimic din ceea ce îi spuseră anchetatorii săi despre protecția fetelor nu îl mișcă câtuși de puțin. Nefiind încă acuzat, avea deja mina unui om care știa că va muri în închisoare.

Și cei trei frați Crick? Se aflau într-adevăr în apartamentul lor de lux din zona Embankment, supărați că fuseseră vizitați de detectivi la o oră atât de târzie. Deși erau încă treji la ora 3 dimineața și, în mod curios, erau însoțiți în miez de noapte de doi dintre avocații lor.

Interogați de poliție, Lionel, Sweety și Bren negară că ar fi știut ceva despre afacerea Folkestone. Da, îi angajaseră pe răposatul domn Watkins și pe nefericitul domn Sayles ca parte a echipei lor de securitate. Dar erau, așa spuseseră cu toții, șocați să audă de această presupusă legătură cu traficul de narcotice, lucru care era greu de crezut, dar pe care, desigur, îl deplângeau.

Ei se aflau la Londra ca să viziteze câteva proprietăți pe care se gândeau să le adauge în portofoliul familiei lor (așa se explica, spuseseră ei, prezența avocaților lor, care lucraseră până târziu și rămăseseră să mănânce și să bea un pahar de șampanie). Totodată, cei trei sperau să participe a doua zi la petrecerea zilei de naștere a unei nepoate din Chiswick. O „licitație”? Nu, nu știau nimicnici despre asta. Ce fel de licitație mai exact? Da, era adevărat că începuseră să facă niște tentative pe piața de artă, dar toate acestea erau gestionate de un agent experimentat care își desfășura majoritatea afacerilor la Paris.

Masca alunecă o singură dată, chiar la sfârșitul interviului. Conduși la ușă de Bren, cei doi detectivi le spuseră noapte bună printre dinți. Lionel răcni în cele din urmă:

— De ce nu vă cărați o dată din casa noastră, polițiști nenorociți?

La momentul acela Harry era deja acasă, încercând să doarmă puțin înainte de ședința de dimineață. Știa că cei de la Yard aveau să prezinte totul ca pe un triumf: interceptarea unei întâlniri la cel mai înalt nivel a unei bande de interlopi după luni de supraveghere; arestarea unui mafiot important, care acum risca mai multe condamnări pe viață; împușcarea lui Charlie Lunganul, un ticălos legendar, ideal pentru profiluri picante în tabloide, și a doi asociați criminali încă neidentificați (despre care se credea că sunt albanezi); și, ca să dea profunzime emoțională poveștii, moartea la datorie a unui ofițer tactic

curajos, despre care se știa acum că e agentul Jai Bahri, un polițist de 25 de ani.

Harry nu vedea însă decât un eșec. Watkins mort: la ce bun? Toți cei trei din familia Crick erau încă în libertate și era puțin probabil să mai scoată curând capul la vedere. Plus un tânăr polițist eliminat într-un schimb de focuri. Sigur, Sayles avea să-și ispășească pedeapsa, dracu să-l ia! Dar nu fusese noaptea pe care o sperase. Corupțianu fusese înlăturată. Era o mizerie nenorocită, și era numai vina lui.

Telefonul sună la ora 10 dimineața, iar el recunoscu imediat vocea de la celălalt capăt al firului.

— Te simți bine, Frumoasa din pădurea adormită? îl intrebă Bill Robinson, comisarul-adjunct de la capătul firului. Ai crezut că azi o să ai o zi liniștită, nu-i așa?

— Mi-a trecut prin minte, șefu', da, mormăi Harry.

— Ei bine, uită de asta. Mișcă-ți fundul la muncă acum. Era pe punctul să închidă, dar adăugă: Ah, și Harry?

— Da?

— Ar fi o idee să te uiți la știri pe drum încoace.

3

Celor mai mulți dintre colegii lui Harry nu le venea să creadă că încă mai conduce un XJS. Jaguar încetase să mai fabrice aceste mașini puternice și frumoase în 1996. Înghițeau aproape trei litri de benzină pe kilometru. Nici nu erau cele mai practice mașini pentru munca de poliție: încercați voi să înghesuiți un dealer de cocaină înalt de un metru optzeci într-un coupe, ceea ce însemna că Harry trebuia adesea să folosească o mașină de serviciu a poliției atunci când era în misiuni. Și, în ceea ce-i privea pe membrii mai

tineri ai personalului, deținerea unui astfel de automobil era echivalentul unui anunț de genul „nu dau doi bani pe schimbările climatice” sau ca și cum ar fi lipit pe bara de protecție un autocolant pe care scria *„O urăsc pe Greta Thunberg”.*

Harry nu o ura pe Greta Thunberg, dar chiar îi plăceau mașinile clasice, și al naibii să fie dacă avea de gând să îngăduie cuiva să-i spună ce putea sau ce nu putea să conducă. Deși se pregătea pentru inevitabilul moment dureros când, pe măsură ce intrau în vigoare noile legi cu privire la mașinile pe care puteai să le folosești pe șosea, avea să vină un moment în care va trebui să se aresteze singur. Până atunci, XJS era unul dintre puținele luxuri fără echivoc pe care și le permitea.

Era și iinbun camuflaj. Era de presupus că polițiștii din anii 2020 nu conduc mașini care să bată la ochi. Ca să fie sincer, nici nu trebuiau să facă prea multe. Trebuiau să respecte un set de reguli care îi îngrădeau libertatea tot mai mult în fiecare an. Trebuiau să poarte în permanență camerele de corp de supraveghere, să învețe pe rupte Legea privind egalitatea de șanse, să se gândească de două ori înainte să spună ceva, ca nu cumva un suspect să raporteze superiorilor săi un „incident motivat de ură”. În contextul criticilor continue și cu toate reglementările, nici nu mai erau cu adevărat polițiști: pe jumătate roboți, pe jumătate birocrați, cel puțin în viziunea lui Harry.

Nu că i-ar fi plăcut prea mult pe dinozaurii adevărați. Ura ofițerii de poliție îndobitociți și discuțiile rasiste sau sexiste de la cantină. Dar pe de altă parte, detesta să fie tratat ca un copil de oameni care nu simțiseră niciodată un glonț trecându-le pe la ureche sau nu se adăpostiseră de focuri de artilerie, așa cum făcuse el preț de zece ore încontinuu în Tora Bora. Doi dintre colegii săi muriseră în ziua aceea.

Un alt lucru pe care Harry îl ura era sintagma „polițist de modă veche”, mai ales atunci când i se

aplica lui, așa cum se întâmpla adesea la Metropolitană. Da, îi plăcea să-și facă treaba. Într-adevăr, știa să dea un pumn, dar și să încaseze unul. Și nu, nu era de părere că ofițerii de poliție erau asistenți sociali sau politicieni locali. Treaba lor era să aplice legea: pur și simplu. Nu să facă terapie.

Și totuși: nu era Dixon din *Dock Green*[10], pentru numele lui Dumnezeu. Nici John Thaw în *The Sweeney*[11]. Harry crescuse în anii optzeci și știa totul despre conflictele sociale și despre cum era să vezi oameni săraci și neputincioși care erau tratați rău de autorități. Era îngrozitor. Avea doar trei ani când cartierul său fusese zguduit de incendiul de la New Cross din 1981, în care treisprezece tineri de culoare fuseseră uciși și nimeni nu fusese acuzat, cu atât mai puțin urmărit penal. Văzuse Mișcarea Britanică[12] mărșăluind și simțise cum i se întorcea stomacul pe dos de ura pe care o răspândeau.

În comparație cu majoritatea oamenilor din clasa de mijloc care veniseră la Metropolitană să predea cursuri despre cuvinte care se termină în „ism” sau despre „prejudecată”, el văzuse de aproape partea urâtă a vieții și nu avea decât dispreț pentru cei care alimentau flăcările bigotismului. Nu avea nevoie de un curs special care să-I instruiască despre ceva ce învățase deja la fața locului.

De fapt, ajunsese în poliție din întâmplare. Înrolat în armată imediat după ce terminase școala, fusese descoperit după patru ani în rândurile Gărzilor irlandeze și încurajat să se înscrie pentru recrutarea în Serviciul de Acțiuni Aeriene Speciale: un test de rezistență și curaj cum nu mai cunoscuse vreodată și la care, după ce îl trecuse, se hotărâse să nu se mai supună niciodată.

De unde atâta noroc! Viața beretelor brune de la baza din Hereford fusese o combinație de așteptare încărcată de îngrijorare și perioade intense de activitate incredibilă, deși cele mai multe dintre

acestea nu ajunseseră niciodată publice, cu atât mai puțin în ziare sau în buletinele de știri de la televiziune. În Helmand și în Columbia, în Georgia și în Myanmar, își servise regina și țara în operațiuni diverse, de la extrageri din zone aflate sub control inamic (cum naiba reușise idiotul ăla de diplomat să se lase răpit în junglă?), până la atacuri fulgerătoare asupra taberelor de teroriști, acționând pe baza unor informații despre care el și colegii săi de trupă știau prea bine că fuseseră adunate de spioni care își riscau viața și că puteau fi folosite doar pentru câteva ore. Pusese pansamente pe o mulțime de răni, ajutase la transportarea pe calea aerului a civililor din zonele de conflict și își văzuse prea mulți camarazi morți în acțiune. Da, Harry Taylor chiar văzuse lumea.

Și apoi, într-o zi toridă în Baza Bastion, când soarele începuse să apună, fusese lovit în genunchiul drept de unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, sergentul Jim Jackson „Falcă". Lovit zdravăn și doborât la pământ. La un meci de fotbal în cinci, pentru numele lui Dumnezeu. Falcă începuse să râdă când Harry căzuse prima dată la pământ, înjurând ca la ușa cortului. Dar se oprise destul de repede când își dăduse seama că prietenul său nu se mai putea ține pe picioare și că, după cum îl avertizase repede medicul, lovitura de la genunchi avea să-l scoată pe Harry din joc pentru „o bună bucată de vreme".

După două intervenții chirurgicale, una la un spital de specialitate din Londra, „o bună bucată de vreme" se transformase în „pe termen nedefinit". Cu toate că genunchiul avea să se vindece foarte bine, căci era încă un bărbat tânăr, ar fi putut ceda în orice moment, iar el știa că regimentul nu avea să accepte această posibilitate niciodată. Sincer vorbind, nici el nu ar fi putut.

Și astfel Harry se confruntase cu o alegere sumbră, una dintre deciziile care făceau parte din viața pe care o alesese. Care erau opțiunile sale?

Ce viitor îl aștepta pe Harry Taylor? N-o să mai fie niciodată declarat apt pentru o operațiune militară, asta era clar. Ar fi putut să rămână soldat, dar să se întoarcă la regimentul său inițial și să accepte o slujbă de birou, fără nicio perspectivă de revenire pe teren. Sau ar fi putut să părăsească armata și să vadă ce avea de oferit viața de civil unui om care fusese, la propriu, dat afară în șuturi din forțele speciale. Așa cum le spusese la ceremonia de plecare din Baza Bastion; „Mi-a venit de hac un placaj, nu talibanii."

Și asta fusese tot. Lăsase în urmă cariera de soldat și, în timp ce se vindeca și își recăpăta forma fizică – în șase luni de la întoarcerea în Marea Britanie începuse din nou să alerge la semimaraton se întrebase ce să facă cu restul vieții sale. Cu ce se putea mândri după cei treizeci de ani petrecuți pe Pământ? Câteva medalii. Câteva amintiri clasificate. Și ceva bani puși deoparte pentru un avans la un apartament (nu apuci să cheltuiești prea mult din salariu atunci când te ferești de gloanțe în deșert).

Dar nu avea nici soție, nici copii și nici nu se vedea curând pe drumul acesta. Femeile erau o prezență pasageră în viața lui, de obicei despărțindu-se în termeni amiabili, dar întotdeauna lăsând să se înțeleagă la plecare că își doriseră mai mult de la el, mai multă implicare. Deși nu era chipeș ca o vedetă de cinema, avea peste un metru optzeci și cinci înălțime, avea un păr negru și des și trăsături puternice pe care iubitele lui le descriseseră (în diverse feluri) drept „romane", „ca de vultur" și (în cuvintele lui DeeDee, coafeza din Peckham) „al naibii de în formă". Mergea la întâlniri, se bucura de compania femeilor, dar nu părea să treacă niciodată la etapa următoare sau la ceva care să semene cu un parteneriat pe viață. Se spunea despre el că era căsătorit cu slujba.

Și aveau dreptate, nu-i așa? Pentru că, așa cum descrisese taică-său „una dintre manevrele tale de

trecut din lac în puț” făcuse o cerere să se angajeze în poliție la trei luni după ce se întorsese din Afganistan și se transferase de la Hereford. Ce altceva să fi făcut? Să lucreze în vânzări? Să cânte și să danseze? Pentru un bărbat cu CV-ul lui, avea întotdeauna la dispoziție varianta angajării la acele firme de securitate dubioase cu birouri anonime în Mayfair; operațiuni conduse de elevi din școlile private care, descriindu-se drept „contractori”, furnizau tot felul de servicii periculoase în toată lumea, contra cost. Harry era mândru că fusese soldat. Dar știa care era diferența dintre un soldat și un mercenar.

Știuse dintotdeauna, chiar dacă doar în subconștient, că avea să ajungă polițist în cazul în care, indiferent din ce motiv, părăsea armata. În primele luni de când se întorsese acasă, suferise mult din cauza insomniei. Atât de rău încât se dusese la un medic, care îi zisese că era o afecțiune destul de frecventă la veterani și îi prescrisese somnifere, dar acestea îi dădeau amețeli în cea mai mare parte a timpului și nu asta era ideea. Abia după ce aruncase pastilele la toaletă și se gândise la situația lui, își dăduse seama că problema stătea exact pe dos. Nu suferea de o supradoză de adrenalină. Îi lipsea.

A doua zi, depusese o cerere pentru a intra în serviciul de poliție. Cea mai bună decizie pe care o luase vreodată, recunoștea asta deschis în fața oricui îl asculta, deoarece, înciuda tuturor frustrărilor sale, a doua carieră îl scutea de a trăi pentru totdeauna în umbra celei dintâi. Și îi mersese bine ca polițist, mulțumită, în mare parte, îndrumării și patronajului omului spre care se îndrepta acum: comisarul-șef Bill Robinson.

Când mașina ieși ușor din garaj și viră la dreapta pe Borough High Street, Harry pomi radioul. Prezentatorul de la LBC vorbea cu un reporter care relata cu sufletul la gură de la fața locului.

— Și asta e tot ce știm până acum, nu-i așa, Ben?

— Da, asta ni s-a spus până acum, deși așteptăm o conferință de presă mai târziu în cursul zilei, probabil cu șeful Poliției Metropolitane, Sir Muhammad Baqri.

— Câte persoane au fost evacuate?

— Ei bine, nu știm încă un număr exact, Gavin, dar sursele mele îmi spun cd sunt între șaizeci și o sută. Majoritatea clădirilor care au fost sigilate sunt nelocuite sau pline de echipe de constructori, ale căror lucrări, evident, au fost oprite pentru această zi, în așteptarea aprobării de la poliție pentru continuarea lucrărilor.

— Doar ca să liniștim ascultătorii, Ben, nu a fost niciun incident ca atare.

— Nu, din câte știm noi, nu. Au existat informații acum aproximativ o oră conform cărora o unitate de geniști a folosit o platformă robotizată de la distanță, dar acestea, subliniez, nu sunt confirmate. De asemenea, sunt informații despre o mulțime de ofițeri de poliție îmbrăcați în costume de protecție, i-am văzut chiar eu, care intră și ies din zonă.

— Spune-ne ce înseamnă asta, Ben.

Reporterul făcu o pauză de o clipă.

— Ei bine, subliniez că fac doar niște supoziții, Gavin, deoarece chiar trebuie să așteptăm declarațiile celor de la Poliția Metropolitană, dar astfel de costume pot indica îngrijorarea cu privire la o deversare de deșeuri chimice sau toxice. Acesta ar fi un scenariu. Dar aș vrea să subliniez că aceasta este doar o ipoteză în acest moment.

— Care este atmosfera în Stepney?

— Ei bine, acum o jumătate de oră era un adevărat iad. Am numărat cincisprezece mașini de pompieri și un număr similar de ambulanțe. Mulțimea era dispersată. Stația de metrou este încă închisă, pietonii dar și traficul au fost redirecționați în afara zonei izolate. Aș spune că,

indiferent despre ce este vorba, autoritățile competente știu cu ce se confruntă și încearcă să reducă numărul de oameni din zonă in timp ce își continuă acțiunile, indiferent cu ce se confruntă.

— Știm dacă astăzi va avea loc o întâlnire COBRA…

Sătul deocamdată de Gavin și Ben, Harry opri radioul mașinii, verifică frecvențele obișnuite ale poliției pe stația de comunicații de la bordul autovehiculului și apoi telefonul. Nu mai erau trimise alte unități la Stepney, ceea ce însemna că echipele și agențiile specializate se ocupau deja de caz, iar faptul că fusese chemat de Robinson devenea destul de ciudat.

Pentru că lumina de la semafoarele din următoarea intersecție se făcu roșie, citi în fugă știrile de pe câteva site-uri. *Breaking news: șase blocuri din zona East End a Londrei izolate de poliție* era titlul principal de la BBC, în timp ce *The Times* titra: *Declarația Poliției Metropolitane privind închiderea East End iminentă. Premierul primește informații actualizate permanent.* Aplicația *The Sun* rămase fixată pe o pretinsă dezvăluire despre un scandal sexual în emisiunea Strictfy Come Dancing[13].

Harry își dădu deja seama în mare despre ce era vorba. Izolarea unei zone era mult mai obișnuită decât își imaginau oamenii, mai ales într-un oraș mare. Cele mai multe nici nu erau raportate, nu pentru că erau secrete, ci pentru că blocajele apăreau și dispăreau atât de repede. Chiar el fusese implicat într-un exercițiu cu doi ani în urmă, când un cartier din Manchester fusese închis timp de o oră pentru a permite desfășurarea unui exercițiu, făcut fără prea mare tragere de inimă, de pregătire în cazul în care izbucnea un conflict local civil. Locuitorii și liderii comunității fuseseră avertizați să se aștepte la o serie de perturbări în după-amiaza zilei de miercuri: elicoptere care zburau la joasă înălțime, vehicule de recunoaștere și unități

de sprijin ale poliției pentru controlul mulțimilor în caz de revolte, dar majoritatea oamenilor doar căscaseră ochii, uimiți, la spectacolul care se terminase în patruzeci și cinci de minute.

Oricum: indiferent ce se întâmpla în Stepney, în mod cert nu era un exercițiu. Presa deja primise informații, ceea ce însemna că persoana care conducea comandamentul strategic încerca să controleze știrea înainte ca rețelele de socializare să se umple de ceea ce oficialitățile numesc de obicei „o poveste inutilă”. Rețelele Twitter, Facebook și Gettr s-ar fi încins deja din cauza teoriilor conspirației și afirmațiilor absurde, dar, în astfel de situații, majoritatea publicului avea ca reper canalele principale și urmărea și asculta știrile pentru a primi cele mai recente informații. Acele canale media fuseseră în mod clar instruite să aștepte mai multe informații și (se pare) direcționare ușor spre ideea unei deversări toxice care avea să-i țină la distanță, cel puțin pentru moment, pe cei pasionați de zonele în care se petrec dezastre naturale sau provocate de om.

Situația era gravă, asta era dat Dar nu atât de gravă, remarcă Harry, încât să se fi impus cenzura. În schimb, în povestea de deversare a unor deșeuri toxice, indiferent de sursa acesteia, exista o amenințare suficient de atrăgătoare ca publicul să o ia în serios, dar nu atât de mult încât Londra să intre în panică. Gravă: da, dar gestionabilă, ar fi spus el.

Coborî pe St George’s Road, trecu pe lângă măreția de mult apusă a catedralei și urcă pe lângă hotelul Park Piaza, unde se cazau politicienii în timpul campaniei electorale (împreună cu gărzile de corp), trecu peste podul Westminster, înainte să vireze brusc la dreapta și să se îndrepte spre destinația sa: New Scotland Yard.

OS22[14] avea sediul la etajul șase, chiar lângă zona de așteptare a liftului. Când Robinson anunțase, în urmă cu patru ani, că noua unitate

urma să fie amplasată într-o zonă atât de vizibilă a sediului central al Poliției Metropolitane, Harry obiectase imediat. După cum spusese, ideea noii echipe de operațiuni speciale, a cărei existență nu avea să fie secretă, dar cu certitudine nu avea să fie anunțată cu surle și trâmbițe, era să aibă o activitate discretă, să nu atragă atenția, să stea departe de bârfele de birou și de politică. De ce să nu fi făcut un sediu pentru noua echipă în spațiile vacante de la Tobacco Dock, despre care comisarul vorbise să le scoată la vânzare? Ar fi fost perfect pentru ceea ce avuseră în minte arhitecții de la OS22, printre care și Harry.

— Știi care este problema ta? îi spusese în replică Robinson. Corecție: una dintre problemele tale?

— Am o presimțire oribilă că o să-mi spui, replicase Harry.

— Ai dreptate. Întotdeauna ai avut instincte bune. Experiența patrulărilor din junglă. Una dintre problemele tale, Harry, este că îți lipsește imaginația.

Absolut din întâmplare, lui Harry nu-i venise deloc greu să-și imagineze că îi dă o palmă lui Robinson, dar se hotărâse s-o lase baltă.

— Bine, șefu'. Ce vrei să spui, dacă pot să întreb?

— Ei bine, uite care e treaba. Am fi putut să ne ascundem într-un loc drăguț, singuri, la kilometri distanță de aici. Să avem toate chestiile de ultimă oră, pereți noi de sticlă, tehnologie ultramodernă, să nu ne deranjeze nimic, doar să ne ocupăm să-i prindem pe ticăloși. Am fi putut face asta. Dar știi de ce asta ar fi fost cea mai proastă mișcare?

— Din nou am o premoniție ciudată că mă vei pune la curent cu situația.

Robinson se învârtise pe scaun, costumul său nu tocmai elegant bombându-se în dreptul unei burți care indica poate prea evident câți ani trecuseră de când nu mai fusese activ în domeniu (deși, dacă

era să fie cinstit, acesta fusese o legendă a operațiunilor în anii săi de glorie).

— Ba bine că nu. Uite care e realitatea: ce facem aici este catalogat drept o „unitate auxiliară” sau o „echipă de elită pentru proiecte speciale”… Ceva suplimentar pe lângă toate unitățile specializate care există deja. Bine? Nu este o amenințare pentru ele.

Harry aprobase din cap.

— Dar amândoi știm că asta e o prostie absolută. OS22 a apărut deoarece câțiva dintre noi, de la nivel de minister în jos, inclusiv tu încă din primele etape, aș putea adăuga, ne-am săturat de o poliție metropolitană fără vână, care și-a pierdut direcția și care era prea ocupată să-și acopere fundul când lua deciziile care-i duceau pe adevărații infractori după gratii. Ești de acord cu mine până acum?

— Cred că reușesc să înțeleg unde bați.

— Și însăși decizia de a forma o astfel de unitate, spusese Robinson, a fost un reproș, nu, mai degrabă un „ba pe-a mă-tii” pentru cel puțin jumătate din celelalte unități din această clădire. Până și folosirea vechii denumiri „OS” a transmis un mesaj. A fost modul comisarului, și al primului ministru de altfel, de a spune că trebuia să existe o unitate de elită nouă care să facă ceea ce echipele celelalte evident nu reușeau să focă și, în circumstanțe speciale, să-și îndeplinească misiunea când ceilalți se lamentau de cât de greu era totul. Toată lumea știe că simpla existență a OS22 este o critică la adresa majorității celor care lucrează în această clădire.

— Și atunci? întrebase Harry.

— Și atunci, acei oameni ne urăsc din principiu. Chiar înainte să începem. Abia așteaptă ca OS22 să eșueze, și cu cât eșecul este mai spectaculos, cu atât mai bine. Se opri o clipă. Și nu vom reuși întotdeauna, nu-i așa?

Harry ridicase din umeri.

— Presupun că nu.

— De aceea am nevoie să fim aici, în mijlocul acțiunii, să ne protejăm oamenii și să ne asigurăm că rechinii nu obțin ceea ce vor. La fel și tu, Harry. Știu că ai prefera să fii departe de superiori și de ședințe și de amânări. Înțeleg asta și, crede-mă, îți înțeleg nemulțumirile. Ești un polițist grozav și unul dintre lucrurile care te fac grozav este că nu-ți place să-ți pierzi vremea cu toate astea, când ai putea să urmărești infractorii. Dar, crede-mă, trebuie să fim aici, în cuibul viperelor, continuase el, arătând cu degetul spre etajele de deasupra. Sau ne vom trezi într-o dimineață și vom descoperi că am fost mușcați cu toții de fund. Pricepuși acum?

Din nou, așa cum își amintea acum, Harry aprobase din nou din cap. Oricât de exasperant ar fi fost să recunoască, Robinson avea perfectă dreptate. Ca să fie siguri că se schimbă ceva, OS22 trebuia să rămână aproape de toți cei care nu schimbau nimic; de cei pentru care o carieră în poliție însemna doar înjunghieri pe la spate, comploturi și pregătiri pentru următoarea slujbă grozavă de birou.

Așa că, împotriva oricărei logici operaționale, noua unitate fusese înființată la New Scotland Yard, înconjurată de sceptici și de dușmani interni fățiși, înghesuită într-un spațiu mult prea mic pentru nevoile sale. În timpul etapelor finale ale investigației Crick, echipa mult extinsă fusese nevoită să rechiziționeze o sală mare de ședințe la etajul șapte.

În acea dimineață, Harry pomi mai întâi spre biroul corni – sarului-șef Robinson, nu spre al său. Ca de obicei, era îmbrăcat în niște blugi negri Le vis, o cămașă Lauren și o geacă de piele. Robinson ședea la biroul său, încruntat în timp ce derula pe un ecran ceea ce Harry bănui că erau cele mai recente mesaje rezervate doar pentru anumite persoane de la comandamentul strategic din zona East London.

— Bună dimineața, domnule, spuse Harry.
— Nu mai e dimineață, răspunse Robinson.
— Și totuși, e doar unsprezece jumătate. Ce e în neregulă cu asta?
— Te așteaptă o zi plină, fiule.
— Am avut o noapte plină. Și una de rahat, pe deasupra. Trebuie să vorbim despre asta. Nu așa ar trebui să funcționeze OS22.
Robinson se opri o clipă.
— Ascultă. Știu că ai vrut să-i prinzi pe toți aseară. Dar l-ați prins pe Sayles. Ai oprit o afacere importantă cu droguri. L-ai băgat pe Watkins în pământ, acolo unde îi este locul. Și i-ai avertizat pe cei din familia Crick că sunt morți dacă fac vreo mișcare greșită.
— Prostii. O să simtă acum că pot face mai multe ca niciodată și o să scape. Am dat-o în bară. Eu am dat-o în bară.
— Nu sunt de acord, Harry. Sunt multe operațiuni care nu merg nici măcar pe jumătate conform planului. Ține de meseria noastră.
— Și polițistul J ai Bahri? Ce se întâmplă cu familia lui?
— Am vorbit cu soția și cu părinții lui în această dimineață. Este tragic. Doi copii au rămas fără tată. Dar Harry… asta ne e meseria. Amândoi am pierdut mulți oameni de-a lungul anilor, Mai târziu trebuie să particip la înmormântarea unui alt polițist tânăr. Asta explica uniforma de gală. Nu devine niciodată mai ușor, oftă Robinson. Dar nu a fost vina ta.
Harry se încruntă.
— Cum rămâne cu cei doi traficanți? Cine erau ei?
— Bârfele spun că sunt albanezi. Asta pare să fie naționalitatea lor, da. Dar aș putea paria că lucrau pentru Xavier Ramirez.
Harry se mândrea cu faptul că nu-i scăpa nimic din tot ce se întâmplă în lumea interlopă, dar acest nume nu-i ajunsese la urechi...

— Asta cine naiba mai e?
— E noul rege din Juarez, dacă vrei să știi. Aristocrația cartelului mexican. Fiul lui Diego Ramirez, care a împușcat de-aproape un judecător. Nu există încă nicio dovadă, dar se vorbește mult despre noile sale ambiții de a-și extinde operațiunile în Europa. Se crede noul rege al lumii.
— Nu e cam exagerat? Un rege al cartelurilor care se aliază cu infractori vechi din East End?
Robinson se uită pe fereastră.
— Nu este decât o bănuială. O lăsăm așa deocamdată.
— O lăsăm? spuse Harry. Glumești? Trebuie să curățăm mizeria asta. Nu este nici pe departe gata. Trebuie să luăm urma heroinei, poate să mai încercăm să-i prindem pe alde Crick, și…
— Și așa o să facem. Crede-mă. Dar nu astăzi, Harry.
— De ce naiba nu? Știi, le dăm un avans doar ca să fim corecții
Obrajii lui Robinson căpătară o nuanță stacojie periculoasă.
— Vrei să taci pentru o secundă, inspector Taylor?
Harry cedă. Deocamdată. Discuția nu era nici pe departe terminată. Își încrucișa brațele și așteptă să fie lămurit.
Robinson aprecie gestul.
— Mulțumesc. Acum, am nevoie să-ți concentrezi atenția pe complet altceva. Pune deoparte dosarul familiei Crick. Știu că e greu. Dar crede-mă, acest lucru este mai important. Ai văzut știrile în drum spre noi?
Acest lucru chiar îl luă pe Harry prin surprindere. Era firesc ca Robinson să vrea să sporovăiască despre ceea ce era evident un incident important în Londra. Dar nu auzise încă nimic care să-l facă să creadă că situația de la Stepney era cu adevărat de competența OS22.
Harry dădu din cap.

— Bine, atunci, zise Robinson, făcându-i semn să se așeze pe unul dintre scaunele de lângă biroul său, în timp ce-și verifica ecranul. Ce ai aflat despre Stepney?

Harry recită povestea sumară pe care o auzise până atunci, recunoscând deschis că totul provenea din surse publice.

— Presupun ca este ceva serios? Cine se implică? Cei de la Prevenirea și combaterea terorismului? Sau serviciile criminalistice SCD4[15]?

— Ambele. Nici una, nici alta. Vreau să spun că toate agențiile din sistemul judiciar britanic se află acolo chiar acum, analizând toate unghiurile posibile sau se comportă ca și cum ar fi așa. MI5, NCA, serviciile de informații militare, chiar și un înțepat de la Consiliul Național de Securitate care din câte se pare face numai probleme. Nimeni nu știe exact de ce natură e problema, sau care este problema.

— Bun, în regulă. Continuă. Ce știm?

— Se pare că doi țipi care se ocupă de groapa locală de gunoi, anunță că apare ceva ciudat. Procedura obișnuită. Bineînțeles, de cele mai multe ori se dovedește a fi o alarmă falsă, foarte rar ceva legat de droguri. În această dimineață, însă, au găsit o cutie neagră din metal care nu era acolo în noaptea precedentă. Acoperită cu semne pe care nu le pot descifra și închisă ermetic. Nu au nici cea mai vagă idee despre ce este sau, mai exact, de unde provine.

— Dar poliția din zonă a fost acolo, nu? întrebă Harry.

— Da, doi polițiști din Bethnal Green. Se așteptau să găsească… ei bine, cine știe la ce se așteptau. Când au ajuns acolo, în jurul orei nouă și jumătate, cei doi muncitori erau fără cunoștință în baraca lor, pe podea, legați și cu căluș la gură, iar cutia dispăruse. Un jaf simplu. Și asta doar la câteva minute după ce unul dintre țipi a sunat la poliție.

— Câți au fost implicați?

— Ei cred că e vorba de doi oameni, cel mult trei. Mascați. L-au bătut bine pe amândoi și apoi, nu putem decât să presupunem, au fugit de la fața locului.

— Să presupunem?

— Nu există camere de supraveghere. Toate camerele sunt de formă. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva chiar acesta a fost motivul pentru care au ales acest loc ca să lase pachetul, indiferent ce era în el. Greu de spus. Să fi fost cineva care a vrut doar să scape de ceva ce nu voia să fie găsit asupra sa?

Sau trebuia să fie ridicat mai târziu? Sunt doar două dintr-un milion de întrebări, Harry.

— Stai puțin, totuși: cine a săvârșit j aful trebuie să fi știut ce caută. Au luat valiza de acolo conform unui plan existent. Ori au ascultat liniile de la secția de poliție din Bethnal Green, ori au fost anunțați de cineva, ceea ce este…

— Un lucru mult mai frecvent decât ne-am dori. Dar sunt de acord. A fost o mișcare foarte rapidă.

Harry se gândi la asta.

— Și ce crezi că era în cutie?

— Nu sunt sigur, dar am obănuială destul de clară, la fel ca toate celelalte agenții care se ocupă de acest lucru.

— Pe ce te bazezi când spui asta? Adică, nu există nicio dovadă, nu-i așa?

— Nu în mod direct. Dar unul dintre țipi, după ce și-a mai revenit cât de cât, și-a amintit câteva dintre caracterele alfanumerice de pe cutie. Robinson făcu o pauză, ca și cum ar fi fost împovărat de ceva ce ar fi preferat să nu fi știut. Știi ce înseamnă „U-235”? Lui Harry îi părea cunoscut, dar până să apuce se răspundă, șeful i-o luă înainte. Uraniu-235, asta e. Care, după cum știi, este ingredientul principal în fisiunea atomică… adică ăsta sau plutoniul.

Harry se gândi la ce-i spusese Robinson. Cumpăni bine. Apoi exclamă:

— Haide, fii serios. Uraniu îmbogățit lăsat de izbeliște în Stepney? Las-o baltă. O cutie de metal plină de chestii? Puțin probabil, nu-i așa? Vreau să spun, da, trafic de arme, echipamente, de amărâți nenorociți aduși de Dumnezeu știe de unde pentru a plăti datoriile în saloane de masaj împuțite… Toate astea, da, pot să înțeleg. Dar ingrediente pentru un nor în formă de ciupercă în zona de est a Londrei? Cam ciudat, nu-i așa?

Robinson se ridică în picioare și privi pe fereastră.

— Ai auzit vreodată de „Dragonfire"[16], Harry?

— Nu. Ar fi trebuit?

— Nu sunt mulți care au auzit. Dar, da, întâmplarea face că ar trebui să știi. Se așeză din nou. Este o poveste mai veche, de fapt. La exact o lună după 11 septembrie 2001, CIA l-a informat pe Bush că un agent cu nume de cod Dragonfere a raportat că Ossama bin Laden deținea o armă nucleară, chiar în inima orașului New York. Nu o bombă în toată regula, care se fie livrată cu avionul, ci mai degrabă una într-o valiză. Dat suficient cât să aducă iadul într-un oraș care tocmai pierduse trei mii de oameni. Timp de câteva ore, Casa Albă s-a tot întrebat ce să facă cu aceste informații… despre care știa că aveau să provoace panică în rândul populației și ar fi dat peste cap piața globală dacă ar fi devenit publice, mai înainte să apuce să se vorbească despre explozie.

— Ceea ce, evident, nu s-a întâmplat, spuse Harry.

— Da, exact. Nu s-a întâmplat nimic. Dar ideea este că, timp de câteva ore, totul s-a legat. Fiecare piesă din puzzle s-a potrivit. Ar fi putut deveni coșmarul de după atacul din 11 septembrie, doar că mult, mult mai rău. O escaladare biblică a situației. De data asta, nu a fost așa. De ce? Nu am

autoritatea necesară ca să fiu informat, dar ideea principală este următoarea: cu toții avem tendința să uităm prea repede niște lucruriîn prezent. Oamenii, chiar și unii polițiști de rang înalt, cred că toate materialele nucleare sunt practic sub cheie și că nu e un subiect care să-i îngrijoreze în fiecare zi. Adică, de când cu eșecul din Irak, oricui vorbește despre arme de distrugere în masă i se pune eticheta de maniac, nu-i așa? Pur și simplu se vorbește foarte puțin despre asta, dacă nu chiar deloc. Așa că până și spionii au tendința să fie foarte atențisă nu-i alarmeze prea tare pe oameni.

— Dar vrei să spui că ar trebui să se alarmeze?

— Vreau să spun că este încă un pericol evident și imediat, iar fiecare agenție judiciară ar trebui să îl trateze ca atare. Vreau să spun că este informație publică faptul că SUA recunosc că nu știu pe unde se află mai mult de două mii două sute de kilograme de material nuclear. Cu care au vrut să se joace la groapa de nisip a Războiului Rece și pe care nu le mai găsesc acum. Ceea ce înseamnă că cifra reală a bunurilor pierdute este probabil mult mai mare și asta fără a lua în considerare celelalte țări care sunt capabile să producă aceste materiale și care s-au confruntat cu furturi, pierderi, inventare care nu se potrivesc. Eșecuri elementare. Raportate sau nu.

Din nou, Harry lăsă să i se fixeze în minte ceea ce îi spunea Robinson.

— Da, în regulă. Dar de când sunt cei din OS22 experți în toate astea? Noi urmărim baroni ai drogurilor, traficanți de persoane, contrabandiști de arme, gunoaiele pământului. Îi urmărim până la epuizare. Dar bombe nucleare? Niciodată nu am considerat asta ca fiind una dintre specialitățile tale, Bill.

Rareori folosea prenumele șefului său, iar faptul că o făcea era un semn al seriozității sale.

— Nu este chiar o specialitate. Mai degrabă o groază ascunsă. Am avut o bănuială că o să vină și

ziua asta, atunci când i-am convins pe șeful Poliției și pe ministrul de interne să autorizeze și să finanțeze OS22. Că într-o zi va sosi un moment ca acesta.

— Cum adică?

— Ascultă. Când noi doi eram copii, genul ăsta de echipament era strict militar, nu? Adică, un intendent obișnuit din Armata Republicană Irlandeză sau un fabricant de bombe al Organizației pentru Eliberarea Palestinei nici măcar nu s-ar fi gândit la așa ceva. Nu ar fi fost de nasul lor. Dar acum… trăim într-o lume plină de separatiști, de extremiști de dreapta, de jihadiști, de miliții în Apalași, ca să nu mai vorbim de infractorii obișnuiți, care încearcă să fie cei mai tari din parcare și să le ia spuma celorlalți. Nu mai există reguli. Asta îți spun, Harry. Dacă te întrebi cine ar putea căuta această cutie, răspunsul este: oricine.

— În regulă, e corect. Amintește-ți că i-am văzut pe acei jihadiști de aproape în Afganistan… Te cred când spui că vor căuta cea mai îngrozitoare armă pe care o pot găsi și că o vor folosi ca să ucidă cât mai mulți oameni. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce legătură au toate astea cu noi? Cu siguranță că este de competența celor de mai sus. Adică… uraniu, pentru numele lui Dumnezeu. E vorba de securitate națională. De convorbiri transatlantice între primul ministru și președintele Cutărescu. Șeful Statului Major al Apărării căruia să-i sară rău muștarul. Panică la Vauxhall, spioni care să se înghesuie la Whitehall. De fapt, pentru ce au nevoie de polițiști ca noi?

— Pentru o mulțime de lucruri, răspunse Robinson. Adică, ai dreptate, Harry. Toți spilcuiții o să alerge încoace și-ncolo ca niște muște fără cap… Deja o fac, după cum sunt sigur că ți-ai dat seama. Și primul lucru pe care îl vor întreba va fi: „Cum s-a putut întâmpla așa ceva?”.

— Bună întrebare.

— O întrebare a naibii de bunăDar nu este prima întrebare. $tim că această marfă se află pe piață. Ce e straniu este că nu a mai apărut până acum pe teritoriul britanic.

— Este adevărat.

— Și încep să mă întreb, cu tot respectul, dacă adevărata știre de aseară a fost într-adevăr afacerea cu droguri din Folkestone.

— Ce vrei să spui? întrebă Harry.

— Păi, dacă asta a fost o operațiune secundară? Iar afacerea principală a nopții era acea „licitație" de care am auzit.

— Informația aceasta nu a fost niciodată confirmată. A fost doar o legătură de conjunctură făcută de NCA. Nu am auzit nimic despre asta azi-noapte. Se pare că informația s-a răcit.

— Și cu toate acestea trei membri ai familiei Crick erau încă treji la trei dimineața. Și apoi, în această dimineață… a apărut cutia aia în Stepney. Nu-i așa că pare o cu totul altă încurcătură? Parcă ar fi un furt care a decurs prost, pachetul aruncat într-un loc în care să fie în siguranță pentru câteva ore, la vedere, dar unde nu merge nimeni.

Harry reflectă asupra ideii.

— Înțeleg unde bați. Crezi că Folkestone a fost o tactică de diversiune?

— Nu o diversiune… sunt sigur că au vrut heroina. Mai degrabă o completare a notei de plată. Evenimentul principal a fost… mă rog, s-a întâmplat în Stepney. Se opri puțin, apoi continuă. Dar nu e important acum să facem o anchetă ca să aflăm de unde a venit, ci să aflăm răspunsul la o întrebare mai urgentă: unde e acum?

— Și aici intervenim noi. Asta vrei să spui.

— Ceea ce vreau să spun, inspector Taylor, este că, exact cu douăzeci de minute înainte să ajungi, am primit un apel direct pe cea mai sigură linie de telefon de pe acest birou de la Biroul primului ministru. Și cineva al cărui nume nu o să-l divulg, să spunem doar că este un membru important al

acestui guvern, ne-a însărcinat, și ne-a însărcinat direct, să o recuperăm.

— Dar de ce? Sigur există deja un grup operativ de peste o sută de ofițeri care se ocupă de acest caz.

— Există. Și, uitându-mă la discuțiile de pe ecranul meu, cinci comandanți se ceartă deja între ei despre cine ce face, când și în ce ordine. Au resurse. Dar știi la fel de bine ca și mine, Harry, că viteza este cea care contează într-un caz ca acesta. Un pic de agilitate, un pic de inteligență. Indiferent cine a furat cutia, au pus-o deja înapoi pe piață sau încearcă să facă acest lucru, presupunând că nu vor să o păstreze pentru ei. Cel care oferă mai mult. Și în timp ce echipa oficială aflată la două etaje mai jos stă să se hotărască ce culoare trebuie să aibă dosarele în care să pună documentele, schimbul va fi făcut, iar marfa fierbinte ar putea deja să se îndrepte spre o altă țară. Sau, și mai rău, să rămână în țara asta.

Harry se lăsă pe spate și își trecu degetele prin păr, confuz.

— În regulă. În regulă. Făcu un semn din cap spre ecranul principal al computerului lui Robinson. Ce piste avem până acum? Dacă există?

— Ți-am trimis documentul cu informațiile preliminare pe telefon. Acesta conține elementele de bază pe care cei doi muncitori de la groapa de gunoi și le-au putut aminti, deși sunt încă destul de amețiți, așa că nu e mult. Plus niște chestii generale despre potențialii cumpărători ai cutiei, comercianți activi în ultimele 12 luni. Câteva personaje care ar putea fi interesate. Ca să fiu sincer, lista e prea lungă ca să ne fie de vreun folos. Dar sunt informații bune care oferă context.

— Bine, mulțumesc, spuse Harry. Dar stai puțin, ia-o de la început. Ce îți spune instinctul? Adică, cine naiba lasă o cutie plină cu uraniu îmbogățit, bun pentru uz militar, la o groapă de gunoi în toiul

nopții? A fost o livrare pentru o preluare care a dat greș? Sau a fost altceva?

Robinson se ridică, se întinse și se încruntă.

— Dacă ar trebui să ghicesc acum, aș spune că marfa a fost șterpelită, iar cei care au făcut-o ori s-au speriat, ori au fost descoperiți și au abandonat pachetul cât au putut de repede. Undeva. Oriunde. Pentru că bătăușii care au apărut în această dimineață ca să pună mâna pe el evident știau că era acolo, nesupravegheat, sau că era ceva de valoare, oricum, și probabil au fost anunțați de cineva de la închisoarea din Bethnal Green. Sau li s-a dat misiunea să preia cutia. Pentru că au lucrat al naibii de repede.

Harry dădu din cap.

— Da. Dacă a fost un pont, s-ar putea să fie chiar din zonă. Au văzut o ocazie și au profitat de ea… cu forța. Și acum…

— Și acum trebuie să se gândească ce să facă cu ea, continuă Robinson ideea lui Harry.

— Da, răspunse Harry. Exact.

— Ah, și în ceea ce privește pe oricine altcineva, noi îi însoțim ca să-i ajutăm și să-i protejăm. Am cerut ca ancheta să fie clasificată ca una „suplimentară extraordinară".

— Ce înseamnă asta când e în intern?

— Orice vreau eu să însemne. Dar oficial, tu și echipa ta aranjați marginile gazonului cumotocoasele voastre mici, dacă înțelegi ce vreau să spun. Mă voi asigura că veți obține orice informație care vă va fi utilă. Dar ideea este să lucrați în umbră. Vă faceți treaba, luați cutia înapoi. Și încearcă să nu prea agiți multe spirite, cel puțin dintre ai noștri. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— A, și Harry?

— Da, șefu'.

— Nu mai trage pumni dacă nu este nevoie. Te rog frumos.

Răspunsul lui Harry fu întrerupt de o voce cunoscută la ușă.

— Bună dimineața, șefu'. Domnule. Tocmai i-am spus unui ziarist care se tot învârtea pe aici după informații despre cazul Crick să se ducă naibii. După noaptea trecută, am o acută lipsă de simț al umorului. Ce am ratat?

Harry Taylor și Bill Robinson se uitară unul la celălalt, întrebându-se care dintre ei ar fi trebuit să o pună la curent pe Iris Davies cu ultimele informații.

4

În barul hotelului Ritz-Carlton din Cancun, Afaceristul își bău tacticos primul dirty martini[17] din seara aceea. Erau atât de multe locuri bune de cazare în oraș în aceste zile, dar hotelul acesta avea un barman grozav care știa cum să prepare un cocktail perfect și care, pe bună dreptate, își detesta colegii mai pretențioși care insistau să se numească „mixologi". Băutura era excelentă: acrișoară, energizantă, cu un zvâc ce te făcea să simți viața prin toți porii.

Fusese o zi bună. Ca o favoare acordată clientului său principal, Afaceristul își prezentase omagiile șefului local, *jefe*. Acesta îi prezentase verbal un bilanț al afacerilor, care fusese excelent, toate acestea putând fi acum raportate personal ierarhiilor superioare. În general, Afaceristului nu-i plăceau aceste misiuni, care lui i se păreau că nu intră în sfera lui principală de activitate de pe piață. Dar încrederea era încredere, iar o favoare era o favoare. Iar clientul în cauză nu era un om căruia să-i spui nu. Nu de două ori, în orice caz.

Vila de la malul mării la care se dusese cu mașina în după-amiaza aceea era un amestec de eleganță modernă cu ornamente mayașe, argila roșie aflându-se în echilibru perfect cu floarea-

soarelui, vița sălbatică și lămâii verzi. *Jefe* în persoană îl întâmpinase pe Afacerist la intrarea cu portic, numai zâmbete și îmbrățișări călduroase, și îl condusese direct spre un birou mare, aflat la parter, în clădire. În fața ușii, un *sicario*[18] musculos stătea de pază, cu pistolul semiautomat Uzi abia zărindu-i-se pe sub jacheta neagră, largă. Se uita fix în față în timp ce cei doi bărbați intrară, *Jefe* îi promisese Afaceristului că nu avea să-l rețină mult timp, deoarece știa că se află în Cancun doar pentru o zi și îi mulțumise cu efuziune pentru că făcuse drumul până la el acasă. Pe birou, mai multe monitoare, inclusiv un terminal Bloomberg, afișau știri și informații din piață. *Da*, își aminti Afaceristul, *ești un tip ambițios, care nu se mulțumește cu bani, fete și forță. Ceea ce înseamnă că peste un an fie vei fi în vârf, fie vei fi mort.*

În dreapta gazdei sale, pe patru ecrane alb-negru învechite pâlpâiau imagini fără sunet de la camerele de supraveghere. Trei dintre ele supravegheau secțiuni panoramice ale complexului. Un al patrulea, a cărui transmisiune venea nu se știe de unde, arăta imagini de la o cameră fixă de pe tavan din ceea ce părea să fie o celulă. Fără ferestre sau lumină naturală. Trei bărbați în picioare, unul așezat și legat de un scaun. Capul îi era într-o pungă de plastic, ținută strâns de unul dintre cei care îl păzeau, iar trupul său se încorda cu disperare în legături. Când îi scoaseră punga de pe cap, bărbatul înghiți cu disperare aer și, împotriva oricărei logici fizice, păru să tușească simultan. Dar înainte să-și fi recăpătat respirația, al doilea răpitor îi dădu cu ceva în nas, spray cu piper, presupuse Afaceristul, moment în care corpul bărbatului începu să se scuture chinuit de convulsiile unei agonii cumplite. Fusese o vreme, cu ani în urmă, când o astfel de imagine i-ar fi provocat Afaceristului rău fizic. Acum nu era decât un aspect din culisele muncii

sale; un aspect în care se bucura să nu fie implicat direct, dar despre care știa că nu era niciodată departe.

Sorbi din băutură. Avea să raporteze tot ceea ce-i spusese *jefe* în timpul unei convorbiri programate cu Juarez mai târziu în seara aceea, folosind cel mai sigur laptop al său ce fusese modificat și criptat. Deocamdată, stând la barul hotelului, derulă rapid e-mailurile de pe iPad-ul său și, așa cum făcea de obicei în fiecare zi, deschise o pagină Reddit pe care el și cei cu aceeași profesie o frecventau pentru ponturi codate despre ce se întâmplă pe piață, bârfe și mesaje directe pe care, în cazul său, doar două persoane din lume le puteau înțelege.

Ceea ce văzu aproape că îl făcu să scape paharul de martini din mână.

Sub ochii lui, într-un cifru simplu, deși excentric, pe care îl folosea el și unul dintre cele mai bune contacte ale sale, era un mesaj pe care, sincer, nu se așteptase să îl primească niciodată… nici de la acest contact anume, nici de la oricine altcineva, de altfel.

Notă pe un șervețel caracterele originale și, folosind sistemul aproximativ pe care îl dezvoltaseră, le transcrise în engleză. Da, citise corect: PACHET VALOROS PE PIAȚĂ. Apoi o locație GPS, pe care avea să o identifice în curând. Și în cele din urmă: AȘTEPT INSTRUCȚIUNI.

Ce era de făcut? Să sune la Juarez. Și asta imediat. Așa că Afaceristul făcu ceva ce nu mai făcuse până atunci. Lăsă un dry martini în pahar.

5

Trecură de Tower Bridge înainte ca Iris să se abțină să vorbească suficient de mult timp pentru ca Harry să-i dea un răspuns adecvat la toate întrebările ei.

— Pe John l-ați pus la curent? întrebă ea.

— Nu încă. A stat treaz toată noaptea ca să facă curat la fața locului în Shorncliffe. A luat micul dejun cu noii colegi, cei din Gurkha. I-am spus că îl vom informa când ne întoarcem. Se pare că Robinson a solicitat o cameră la etajul cinci în care să lucrăm.

Seîntrebâ cât de dezamăgit avea să fie John de operațiunea Crick. Era fără îndoială puternic: centura neagră cu trei dani la judo, genul de tip pentru care recuperarea însemna câteva ore de antrenament intens la clubul său din Fulham, unde își scotea oboseala prin toți porii. Ceea ce era un lucru bun, deoarece Harry avea nevoie de toată priceperea lui John dacă voia să ajungă undeva cu acest ultim caz de pomină. Și de abilitățile lui Iris. Pentru prima dată după mult timp, se avânta într-o operațiune mai mult sau mai puțin orbește. Prima întrebare din zece: Cum oprești o explozie atomică? Sau amenințarea unei explozii atomice? Sau amenințarea mai multor explozii? Cum te pregătești pentru o astfel de sarcină? Lui Harry îi plăceau mult provocările, era adevărat; acesta era farmecul muncii în OS22, spunea el mereu. Iar mizele erau adesea mari: viața sau moartea. Dar nu mai urmărise niciodată o fiară cu colți atât de nimicitori.

Iris încercă fără succes să se întindă pe scaunul pasagerului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, șefu'. De ce nu-ți iei o mașină potrivită pentru ființe umane? Oamenii erau mai mici în anii '50, înțeleg. Înainte de televiziunea color. Dar, sincer…

— Bagă mâna sub scaun și împinge-l în spate. Și nu te mai văita.

Întoarseră la stânga, îndepărtându-se de pod și urcând spre Whitechapel.

Ea îl ignoră.

— Ceea ce nu înțeleg…

— Nu înțelegi nimic, la fel ca noi ceilalți. Te rog, Iris. Pe lângă asta, operațiunea Crick o să pară o lucrare de examen din primul an la Hendon.

— Nu, ceea ce nu înțeleg eu este ce idiot lasă o cutie cu material fisionabil la groapa de gunoi. Adică, da, pe de-o parte putem vorbi despre neglijență, dar pe de alta… se întâmplă o chestie din asta.

— Robinson crede că e vorba despre cineva care a fugit speriat, poate are legătură cu licitația, presupunând că aceasta chiar a avut loc. Mă gândesc că are dreptate. Cineva care și-a dat seama că este depășit de situație, că a luat ceva ce nu ar fi trebuit să ia și nici măcar nu s-a mai gândit ce face înainte să scape de ea. Adică, mai avea puțin și o lăsa în mijlocul drumului.

Ea începu să râdă.

— Am participat odată la o operațiune în care am găsit trei kilograme de heroină într-o geantă de voiaj, în Yardley.

Lăsată în mijlocul drumului, în plină zi. Și la un loc de joacă, pe deasupra. Nu mi-a venit să cred. În plus, pe geantă erau numai amprente. I-am reținut în două ore. Iris zâmbi povestind această amintire. Eram în poziție ca lunetist principal pe acoperișul unui bloc tum, la cinci sute de metri de apartamentul lor În cazul în care se supărau, știi?

— Da, răspunse Harry, răsucind volanul la stânga spre Jubilee Street. Se încing spiritele când pierzi lucruri cu o valoare de… cât? Un sfert de milion?

— Mai degrabă trei sute de mii și ceva, îl corectă Iris. Era o marfă chiar curată. Și, bineînțeles că ei fierbeau. Dar mai ales din cauză că se panicaseră și aruncaseră drogurile. Și astfel nu se aleseseră decât cu o condamnare de douăzeci de ani, din care minimum zece după gratii. O afacere care a mers prost. Se mai întâmplă.

— Așa este, fu de acord Harry. Deși, de obicei, nu e vorba despre arme nucleare.

Iris tăcu. În cele din urmă, zise:
— Ni se înscenează ceva, șefu'?
Harry nu se așteptase la asta.
— Ce vrei să spui? Cine să ne înscenze ce?
— Păi, doar că prea am sentimentul că e un test. Adică, e un coșmar, nu? Vreau să spun, ești de acord cu mine că este un coșmar?
Harry ura genul acesta de întrebare. Dar în cele din urmă cedă:
— Da.
Acum mergeau cu 80 de kilometri pe oră pe Stepney Way, lăsând parcul în urma lor, în stânga.
— Așadar, continuă Iris, singurul lucru pe care îl știm despre coșmaruri și despre Yard este că nimic nu le place mai mult decât să-ți încredințeze misiuni din care să nu ieși basma curatăLas-o în seama Iui Bill și Harry, și dacă totul merge prost….
— Posibil, încuviință Harry. Orice este posibil în acel loc. Dar dacă asta face parte din poveste, nu cred că este intriga principală. Robinson spune că e vorba de o chestie politică. Ștabii sunt îngrijorați că toate agențiile se vor împiedica în șireturi Ia grămadă. Cred că vor cel puțin o echipă care să-și facă singură treaba murdară și care să se preocupe să-și îndeplinească misiunea ca pe vremuri.
Pe măsură ce se apropiau de intersecția cu Stepney High Street, ofițerii de Ia primul cordon, înarmați, bineînțeles, se încordară vizibil.
— Începem, spuse Harry.
Coborî geamul în timp ce primul ofițer, cu mustață și trăsături dure, înainta spre Jaguar.
— Bună ziua, domnule, zise el. Este interzis accesul în zonă.
Arătă spre cer, unde se mai vedea un singur elicopter al poliției.
Fără să spună nimic, Harry își arătă insigna și surprinse inconfundabila schimbare la față a ofițerului de Ia punctul de control care realiză că pierduse avantajul.

Acesta bătu în capota Jaguarului, destul de stângaci, gândi Harry, ca și cum i-ar fi făcut o favoare.

— Asta e tot, domnule, spuse el. Mergeți mai departe.

Mai era un al doilea cordon, mai puțin vizibil, pe Stepney High Street. Se dovedi mai degrabă un punct în care ți se făcea semn să încetinești.

— Aha, uite, spuse Harry. A venit Gordon.

— Gordon? întrebă Iris.

— E de la MI5. E de obicei printre primii care își fac apariția dacă se simte vreun iz de terorism în aer. Cred că le cam țâțâie fiindul celor din Thames House.

Gordon Neary era cam de aceeași vârstă cu Harry, dar nu ai fi ghicit niciodată. De asemenea, nu ți-ai fi dat seama niciodată nici că lucra pentru serviciile de informații. Arăta întotdeauna ca un tată tracasat, de vârstă mijlocie, trimis să facă niște cumpărături care îi depășeau cu mult capacitățile. Pardesiu din gabardină[19] deschisă la culoare, costum, cravată slăbită Ia guler și părul încâlcit din cauza transpirației; nu era genul de persoană care să fi petrecut multe ore la sală. Harry găsea că se descurca bine cu un PowerPoint, mai puțin cu un comp actor.

— Bună, Gordon, îi zise Harry. Ai de gând să ne pui să semnăm Legea secretelor oficiale?

— Of, mai taci, Taylor. Nu ești amuzant, să știi.

— Ai auzit, Iris? Nu-i a bună dacă un spion te acuză că nu ai umor.

— Oricum, spuse Gordon, îndreptându-și spatele. Ce naiba cauți aici? Nu ține de OS22, și tu știi asta.

— Scuzați-mă, domnule Bond, dar bănuiesc că ai citit informațiile actualizate de pe telefonul tău sofisticat de la MI5, așa că știi că este, scuzați expresia, un mare rahat. OS22 se află aici într-o „misiune suplimentară extraordinară” pur și simplu, ca să observe și să dea o mână de ajutor.

Aprobată de tipii eleganți, în cămăși albe călcate perfect și cu epoleți strălucitori. Noi stăm pe margine, în timp ce voi, eroii curajoși și galanți, vă faceți treaba.

Iris încercă să se abțină din râs, dar nu-i reuși. Neary avea aerul unui om suferind, de parcă Harry tocmai îi înmânase o factură sau o somație. Sau îi promisese o endoscopie.

— Ușurel, Gordon, îi zise Harry. O să te lăsăm să-ți vezi de treabă cât ai clipi. Folosesc toate resursele în cazul acesta, așa că trebuia să apărem mai devreme sau mai târziu. Noi doat aruncăm o privire.

— E un dezastru, asta pot să-ți spun, Harry.

— Da, răspunse el. Ați găsit vreo pistă Ia groapa de gunoi?

Harry știa că nu era niciuna, dar voia să-și dea seama cât de deschis era Gordon față de el și dacă ar fi fost dispus să ajute mai târziu.

— Nu. Nu încă. Au restrâns zona în care blochează oficial accesul Ia două cvartale. După mici presiuni de sus ca să detensioneze atmosfera generală. Specialiști criminaliști de la Yard și de la noi examinează amănunțit locul. Nimic util încă de la muncitorii de la groapa de gunoi. Sunt încă sub observație la Royal London. Aș fi surprins dacă ar mai avea ceva de spus, chiar și după ce li se vor limpezi mințile.

— Ar putea fi și ei implicați în asta? întrebă Iris.

Gordon ridică din umeri.

— Mă îndoiesc. Amândoi au cazier curat. Nimic neobișnuit în lista convorbirilor telefonice din ultimele două săptămâni. Totul pare în regulă. Cred că doar s-au aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Categoric.

— Oricum, șeful poliției o să țină o conferință de presă la ora trei. O să spună că a fost un furt de droguri care a degenerat… că administratorii gropii de gunoi au fost atacați de persoane

necunoscute care, după câte se pare, căutau narcotice care nici măcar nu erau acolo, bla bla, bla, investigațiile continuă, bla, bla, bla, vor fi aduși în fața justiției. Bla, bla.

— Și când tipul de la BBC din față o să pună întrebări despre pandemie, despre războiul biologic și despre zvonurile potrivit cărora există o nouă variantă Stepney care infectează deja mii de oameni?

— Îi vom spune să… Neary se îndreptă, făcând tot posibilul să-și ascundă starea de tensiune. Îi vom spune că ancheta rămâne deschisă, dar că nu există niciun motiv de panică.

— Ceea ce e o minciună cam gogonată, sincer.

Gordon părea că se gârbovește.

— Da. Doar un pic.

— Dar tu ce părere ai, Gordon? întrebă Harry.

Agentul secret își masă stomacul, ca și cum s-ar fi sfătuit cu el, apoi făcu o grimasă.

— Cred că voi rata meciul de crichet de sâmbătă de la Lord’s. Asta cred.

Harry îi zâmbi ofițerului de informații răvășit și se îndepărtă de bordură.

Magazinele de pe strada principală erau încă închise, iar singurele vehicule care circulau erau câteva mașini de poliție, o mașină de pompieri și mai multe dube neinscripționate care aparțineau probabil echipelor de criminaliști care stăteau acum aplecați peste grămezile de gunoaie. Zona din apropierea benzii galben cu negru era înțesată de polițiști în uniformă, de ofițeri în costume de protecție și de personal în civil care se străduia să lase impresia că știe ce face. Harry știa foarte bine cum arată panica de grup înăbușită cu greu, și o vedea chiar acum în fața ochilor. După cum spusese Gordon, cordonul se micșorase în mod evident, ceea ce însemna că groapa de gunoi nu era radioactivă și, nu mai puțin important pentru șefii de la vârf, se dăduse într-adevăr ordinul ca să se detensioneze atmosfera cât mai repede posibil.

Nimeni nu-și dorea ieșiri violente. Cât mai puțină agitație. Totul să decurgă cât mai lin, vă rog. Așa se întâmpla întotdeauna când șefii voiau să fie lăsați în pace într-o problemă pe care nu aveau nicio idee cum să o rezolve.

— Ce părere ai despre toate astea? îl întrebă Iris pe Harry, în timp ce opriră într-o parcare lângă un chioșc de kebab.

— Despre ce a spus Gordon? Cred cănimeni nu știe nimic deocamdată. Nu am avut impresia că ne ascunde ceva, oricum, nu prea multe. Agenții secreți urăsc genul ăsta de lucruri.

— Care?

— Cele apărute cu adevărat ca din senin. Fără ciripeli, fără avertismente online de genul „foc de la AHah" sau „trăiască noul Reich arian". Sau orice altceva. Fără context. Le provoacă vertij.

— Nu pot să spun că îi învinovățesc. Chiar e un caz ciudat, șefu'. Nu-i așa?

— Mda. Doar că multe lucruri sunt ciudate… până când nu mai sunt. Nu știi niciodată când o situație care la prima vedere pare o încurcătură îngrozitoare devine clară și totul începe să aibă un sens. Își întoarse capul spre ea. Trebuie doar să ai răbdare.

— Am înțeles.

Iris se uită pe stradă la fluxul tot mai mare de civili care se amestecau cu ofițerii de poliție, în timp ce restul cartierului începea să se întoarcă la un fel de normalitate. O femeie în vârstă cu un cărucior de cumpărături îl critica aspru pe unul dintre polițiști, mult mai înalt decât ea, împungând u-l cu un deget înmănușat în jacheta reflectorizantă din poliester galben.

— Cum ai de gând să abordezi situația? îl întrebă ea pe Harry.

— Degetul ars al Nebunului, răspunse el, mai mult pentru sine decât către Iris.

— Criptic. Fără niciun sens, de fapt. Așteptă puțin, apoi continuă: Bine, am înghițit gălușca. La

ce te referi?

— E ceva din Kiplrng, din contactul meu ocazional, foarte întâmplător cu educația. „Degetul ars și bandajat al Nebunului se întoarce tremurând înapoi spre Foc”. Ceea ce înseamnă că unii oameni nu se pot abține să nu se întoarcă la locul faptei. Și chiar așa e.

Iris nu-și putu ascunde scepticismul.

— Glumești, nu-i așa? Haide, șefu’. Câțiva vlăjgani, poate trei, iau cu asalt locul, îi bat de-i usucă pe cei doi muncitori, pun mâna pe cutia aia și își iau tălpășița. Fără camere de supraveghere, fără nimic. Și unul dintre ei o să se întoarcă?

Harry scutură din cap.

— Nu, nu ei. Ei nu se vor întoarce. Dar o mulțime de oameni umblă noaptea pe străzile astea. Adu-mi aminte. Unde ai fost tu polițist la patrulă? Adică, știu că nu a fost pentru mult timp…

— Centrul orașului Birmingham și Walsall pentru o perioadă scurtă, spuse ea. Tu ai fost în zona asta, nu-i așa?

El încuviință dând din cap.

— Da, întâmplarea face că am patrulat chiar și în zona City. Oricum, nu știu ce părere ai tu, dar eu am învățat un lucru în timpului serviciului de patrulare: zidurile au ochi și urechi. Uite, gândește-te de exemplu la locul acesta.

Arătă cu degetul peste capotă: un peisaj urban de secol XXI, cu apartamente deasupra magazinelor; graffitti; stații de autobuz; pubele de gunoi pe roți cu capacele smulse; o moschee micuță înghesuită între o spălătorie chimică și o cafenea; o porțiune lungă de geamuri acoperite în întregime, probabil un fel de club; o casă de pariuri care arăta ca intrarea în infern; un magazin non-stop care făcea reclamă pentru mâncare halal; un local cu produse din pui numit cu optimism „La puiul cu noroc”; cutii de carton de fast-food pe trotuar; un magazin de caritate, în fața căruia

crescuse o grămadă de boarfe lăsate de oameni în pungi de gunoi negre; o pictură murală viu colorată în care erau surprinse chipurile lui Bob Marley, Malcolm X și George Floyd. Cu alte cuvinte, Londra.

— Nu știu cum era în Brum[20], a continuat Harry, dar aici, indiferent cât de târziu sau de devreme ar fi, tot e cineva. Cineva vede ceva. Sau crede că ceea ce se întâmplă îl privește într-un fel sau altul. Dd târcoale. Se întoarce. Ca și cum nu s-ar putea abține. Se bătu ușor cu degetele pe cap. Mă aștept să existe un cuvânt psihologic sofisticat pentru asta, dar este real, indiferent cum se numește.

— Și ce, spuse Iris. Așteptăm până când trece pe lângă noi cineva cu cuvântul MARTOR tatuat pe frunte?

— Știi, Iris, zise Harry, într-o bună zi, limba ta ascuțită o să-ți facă probleme serioase.

Ea zâmbi.

— Îmi pare rău. Dar știi ce vreau să spun.

— Sigur. Dar, fii atentă ce-ți spun, e mai bine să stăm cuminți până când toată nebunia asta dispare. Să vedem ce se întâmplă. Cine își face apariția.

Zis și făcut. Pe măsură ce mulțimea de polițiști în uniformă, ofițeri în civil și criminaliști începu să se subțieze, deveni din ce în ce mai ușor să identifici civilii care zăboveau sau încercau să o facă. Câțiva copii care se întorceau de la școală se opriră să caște gura în zona delimitată cu bandă și fură rapid îndrumați să-și continue drumul. Un bărbat cu părul alb, într-un scuter pentru persoane cu mobilitate redusă încetini ca să privească mai de aproape. Tineri cu hanorace Champion căptușite și adidași proaspăt scoși din cutie în căutare de acțiune de orice fel. Un vicar cu barbă, cu un aer îngrijorat, care discuta cu un ofițer de poliție de la care aștepta cuvinte liniștitoare și care dădea din cap cu seriozitate în timp ce era pus la curent cu situația. Un flux constant de jurnaliști. Un șofer care livra mâncare și căruia, în mod

evident, i se interzisese accesul pe stradă dorea să știe când naiba poate intra. O delegație de funcționari ai primăriei care reușiră să deranjeze pe toată lumea, apoi plecară cu coada între picioare. Un tip de vârstă mijlocie în salopetă mov și cu părul verde, striga la polițiști că sunt slujitorii lui Satana, și ai lui Bill Gates, și ai Illuminati, și ai globaliștilor, și ai 5G, și ai marilor companii farmaceutice, și ai altor forțe presupus malefice ale căror nume Harry nu le reținu cu exactitate. O femeie care împingea un butoi de bere spre pub-ul din colț și se opri să vadă ce se întâmplă.

Trecură câteva ore și, văzând că se redeschide cafeneaua, Iris se duse să ia sandvișuri și ceai.

Când se întoarse în Jaguar și lăsă din mână paharele și punga de hârtie, Harry spuse încet:

— El.

— Cine?

— La ora unu. Bărbat alb. Între 18 și 20 de ani. Constituție zveltă. Bluză gri cu glugă. Paloare nesănătoasă. Posibil să fie pe moarte, de fapt.

— L-am văzut.

— Ea treia oară când trece pe aici.

— Cum, de când…?

— De când am parcat aici. De trei ori. Asta nu mai e doar curiozitate.

— Poate că e doar plictisit.

— Există un singur mod de a afla.

Harry coborî din Jaguar și traversă strada. În mână, insigna, în cazul în care polițiștii ar fi încercat să intervină. Auzi cum ușa pasagerului se închise în urma lui. Iris porni după el. Puștiul era cu spatele la ei, privind încordat pe stradă, spre groapa de gunoi. Dar era agitat, în mod vizibil, cu nervii încordați. Se întoarse și îl observă pe Harry îndreptându-se spre el. Contactul vizual fu suficient ca să-l determine să se îndepărteze imediat. Să meargă, nu să fugă. *Deci*, se gândi Harry, *nu vrei să vorbești cu mine, dar nici nu vrei să atragi atenția asupra ta. Speri din tot sufletul că*

nu sunt pe urmele tale. Ghinion, drăguță. Sunt pe urmele tale.

Observă că și Iris pornise pe urmele lui și se ducea spre partea de stradă către care se îndrepta băiatul, ca să-i taie calea la trecere. Se mișcă iute și cu precizie, remarcă Harry cu admirație: o polițistă cu adevărat eficientă care știe exact cum să-și vâneze prada. Cu doar câteva ore înainte ciuruise niște infractori și îi lăsase într-o baie de sânge în Kent. Dar nu era deloc tulburată de acest lucru.

Aflat acum pe trotuar, Harry îl urmări pe tânărul care începu să meargă mai repede. Iris se strecură în spatele lui, iar cei trei își continuată micul marș ciudat prin Stepney pentru încă o sută de metri.

Apoi tânărul se opri. Se întoarse. Îl zări pe Harry, probabil și pe Iris. Și, pierzându-și complet calmul, începu să fugă. Nu era genul sportiv, se gândi Harry, în timp ce privea cum brațele tânărului se bălăngăneau în toate direcțiile, dar era foarte speriat. Indiferent din ce motiv sau motive fugea, era clar că voia să-și salveze viața.

Iris strigă la el:

— Oprește-te! Poliția!

Puștiul n-o băgă în seamă și își continuă sprintul necontrolat, cu capul pe spate în timp ce respira lacom. Și apoi, fără menaj amente, fu pus la pământ când Iris îl apucă de glugă și, smucind o dată brusc, îl trase pe caldarâm.

Harry se uită înapoi să vadă dacă agitația atrăsese atenția celor de la barieră, care acum se aflau mult în spatele lor, la distanță medie. Nu. Doar el și Iris erau invitați la petrecerea aceasta.

Puștiul se zvârcolea cu fața în jos, în timp ce Iris îi ținea brațele în ceea ce Harry bănui că era una dintre imobilizările ei mai puțin dureroase.

— Lîsuse! strigă el. Dă-te de pe mine! Nu fac nimic.

— Taci din gură, îi zise Iris. Dacă nu faci nimic, de ce ai fugit?

— Doarmă uitam, doamna ofițer. E cartierul meu, nu? Am vrut să văd ce-i cu toată agitația asta. E o țară liberă, nu-i așa?
— Azi nu, îi spuse Harry.

6

Cu toată sinceritatea, cafeneaua Extra Cup Cafe nu putea fi descrisă ca una dintre destinațiile de neratat din estul Londrei. Îi lipsea autenticitatea vechilor cârciumi, dar nici nu făcuse saltul unei modernizări complete cu barista și cu cafea boabe artizanală. Pereții erau decorați, mai degrabă dintr-o nevoie disperată, cu fotografii alb-negru care îi înfățișau pe Frank Sinatra, Muhammad Aii și alte legende care cu siguranță nu-i trecuseră niciodată pragul. Nici nu plătiseră de nevoie trei lire pentru un cappuccino călduț.

Totuși, se gândi Harry, dacă-i musai, cu plăcere. Era de ajuns pentru conversația pe care voiau să o aibă cu puștiul ăsta, care stătea vizavi de el, trecându-și agitat degetele prin freza scurtă, blondă cu o dungă neagră. Arăta de parcă nu mâncase de câteva zile și după cum mirosea nici nu făcuse duș de ceva vreme. Mânecile hanoracului îi treceau mult peste încheieturi, de parcă nu ar fi vrut ca cineva să-i vadă antebrațele. Ceea ce lui Harry îi spunea doar un singur lucru: dependent de droguri.

Adrian „Adey” Foreman. Nouăsprezece ani. Arestări multiple, acuzat de două ori pentru posesie și vânzare de droguri de clasă A. Achitat din motive tehnice în ambele cazuri, dar recent eliberat din pușcărie, după ce executase șase luni pentru o spargere și intrare prin efracție în Stratford.

Puștiul tresărea de parcă urmau să se întâmple lucruri foarte rele. Ceea ce, din experiența lui, se putea întâmpla.

— Ascultă, Adrian, începu Iris, așezându-se pe scaunul de plastic verde din stânga băiatului pentru a-l împiedica să fugă. Adey, nu-i așa? Am fi putut să te arestăm deja. Ai fugit, ceea ce nu dă prea bine într-o zi ca asta. Și nu dă bine în nicio zi, pentru un băiat eliberat condiționat.

— Nu am nimic de spus.

— Păcat, continuă ea. Pentru că noi credem că ai și, din nefericire pentru tine, tot ceea ce contează acum e ce credem noi.

— Asta e hărțuire. Îmi cunosc afurisitele de drepturi.

— Nu, nu le cunoști, fiule, spuse Harry. Nu știi nici pe ce lume trăiești. Dar ai văzut pe dinăuntru suficiente celule ca să știi că azi te vei îndrepta spre alta dacă nu cooperezi. Și încă repejor. Aruncă punga cu iarbă pe care o găsiseră în buzunarul de la spate al lui Adey pe masa din pal. Nu ești chiar Scarface, nu-i așa? chicoti Harry. Dar e destulă ca să te trimit direct înapoi dacă dau un telefon la ofițerul tău de eliberare condiționată.

— Nu ai face asta, la naiba. Gabori nenorociți!

Iris îi dădu o castană peste cap. Nu o palmă, nu un pumn, observă Harry, impresionat din nou de controlul pe care ea îl avea asupra situației. O castană. Practic, act de agresiune polițienească, fără îndoială, ceea ce, în zilele noastre, descria orice era mai grav decât un masaj aplicat suspectului, dar nimeni din cafenea nu băgă de seamă. Iar Adey nu avea de gând să se plângă nimănui, ținând cont de situația în care se afla.

— Hai să o lăsăm mai moale, da? zise ea. Mai puține insulte, mai multă conversație politicoasă. Cum ți se pare, Adey?

— În regulă. Se scărpină în cap. La naiba. E în regulă. Ce vreți?

Harry își întinse mâinile pe masă.

— Ascultă, Adey. Te-am văzut de trei ori cum te-ai tot învârtit pe lângă groapa de gunoi. Asta înseamnă că ești interesat de ceea ce s-a întâmplat

acolo. Nu înseamnă că ești implicat, cel puțin nu direct. Dar nu te-ai putut abține, nu-i așa?

Adey ridică din umeri, își trase nasul.

— Nu știu. Am vrut doar să văd dacă Tel este bine.

Iris interveni.

— Tel. Se uită pe ecranul iPhone-ului. Vrei să spui Terry Stanhope? E unuldintre tipii de la groapa de gunoi, nu-i așa?

— Da. El e.

— Face bine, dacă îți faci griji din cauza lui, spuse Harry. Are un cucui. Dar în rest nu s-a întâmplat nimic. De ce te interesează domnul nostru Stanhope?

— De nimic. Mi-e tovarăș.

— Tovarăș? întrebă Iris. Adey, să nu mă înțelegi greșit, dar tipii ca tine nu au mulți tovarăși. Și în niciun caz oameni care administrează gropi de gunoi. Care este legătura?

Liniște. Adey se holba la ceaiul său care se răcea.

— Haide, zise ea. Nu-l forța pe inspectorul Taylor să dea un telefon pe care ar prefera să nu-l dea. Vrem doar să știm ce știi tu. Și apoi poți pleca. Oriunde vrei să te duci.

Harry îl privi cu atenție pe Adey. Făcea grimase în semn de sfidare simulată, dar nu reușea absolut deloc să ascundă disperarea și frica pe care era evident că le simțea. Iris se descurcase foarte bine. Nu fusese nevoie să strângă mai mult șurubul sau să îl ia pe puști la una dintre celebrele plimbări cu mașina ale lui Harry ca să-i stimuleze memoria.

Adey oftă.

— Uite, zise el. E oficial ce zic?

— Ne vezi luând notițe? întrebă Iris.

— Nu știu ce s-a întâmplat azi la groapa de gunoi. Am auzit doar că erau un milion de polițiști.

— Ceea ce ar fi trebuit să fie un motiv suficient de bun ca un băiat eliberat condiționat să nu calce pe acolo, spuse ea.

— Te-a prins cu asta, spuse Harry.

Adey își plecă fruntea.

— Uite, eu cumpăr și vând iarbă de la Tel. Puțin. E gheșeftul luipe lângă muncă. Nu e cine știe ce. Fumează puțin, vinde puțin. Știi cum e, puțin pentru tine, puțin extra.

— Iisuse, zise Harry. Afurisitul de Scarface și Escobar acum.

— Pentru voi, federalii, nu e decât o glumă bună, nu-i așa? Totul e doar o glumă. Eram îngrijorat pentru prietenul meu. Asta-i tot.

Iris îl prinse strâns de umăr în semn de avertisment.

— Nu, nu erai îngrijorat. Îl strânse mai tare. Drogat mic și mincinos. Acum… ultimul avertisment… spune-ne de ce te-ai dus acolo.

— Știu de ce ai fost acolo, Adey, spuse Harry. Erai îngrijorat că Stanhope, scuze, amicul tău „Tel”, ar putea să te bage la răcoare. Voiai să ajungi la el ca să afli ce s-a întâmplat. O decizie extrem de stupidă, dacă stăm să ne gândim bine.

— De ce?

Harry începu să râdă.

— Pentru că te-ai băgat singur la răcoare, plimbându-te pe unde erau vreo trei sute de polițiști. Nu știu ce prostii îți injectezi în vene, fiule, dar nu cred că-ți fac bine la capacitățile cognitive.

Adey se încruntă.

— Am terminat, atunci? Adică, ce mai vrei? Sau vrei doar să mă mai iei puțin la mișto?

— Păi, aș spune că da, dacă am avea timp, a spus Harry. Am avut o noapte cam grea și mi-ar prinde bine puțină distracție. Dar, având în vedere că suntem destul de ocupați, puțină informație locală ar trebui să fie de ajuns. Și apoi poți pleca.

Adey doar își schimonosi și mai mult fața.

— Ascultă, spuse Harry. Dacă spun cuvântul „ipotetic”, ceea ce a mai rămas din creierul tău o să explodeze?

— Dacă ce?
— Nu contează. Hai să spunem că e un joc, da?
— Cum zici tu.
— Să presupunem, de dragul discuției, că Tel a dat peste ceva ce nu ar fi trebuit să găsească. Nu are nimic de-a face cu iarba sau cu marfa de zi cu zi, înțelegi. Adică, din întâmplare. Ceva ce e posibil să valoreze multișor.
— Ce? Niște diamante? Sau clasa A?
— Da, ceva de genul ăsta. Poate chiar un pic mai valoros.
Adey clătină din cap.
— Clasa A depășește deja cu mult nivelul lui Tel. Nu ar vrea să aibă nimic de-a face cu așa ceva. Încearcă să mă convingă să nu iau, să știi. Face pe fratele mai mare, și toate cele.
— A, sunt sigur că da, spuse Harry. Dar întrebarea mea pentru tine, Adey, este următoarea. Dacă chestia asta nu ar fi de nasul lui Tel, și cu certitudine nu ar fi nici de nasul tău, având în vedere că tu ești un nemernic neînsemnat, atunci, de nasul cui ar putea fi, mai exact?
Pe chipul lui Adey se citi nedumerirea. Probabil că își făcea griji pentru următoarea lui doză (Harry își aminti de Jericho) și cu siguranță se străduia să țină pasul cu conversația.
Iris interveni.
— Ceea ce întreabă inspectorul, Adey, este cine livrează aici chestiile scumpe și de calitate, știi tu, de top, atunci când apar pe piață? Sau care ar putea fi luate de pe piață, dacă mă înțelegi. Cine află că există un premiu în zona lui și trimite câțiva haidamaci să îl ia?
— Un premiu?
Ochii lui Adey luciră pentru o clipă.
— Da, Adey. Un premiu. Dar, serios, nu este genul de premiu de care ar vrea să știe o pușlama plină de coșuri ca tine, crede-mă.
Adey închise ochii, făcând o grimasă pe care Harry o mai văzuse de nenumărate ori. Felul în

care se uită cineva când e pe cale să dea pe gură ceva ce ar fi preferat să nu spună.

— Devereux, murmură el.

— Pete Devereux? întrebă Harry. Bătrânul Pete „Cleşte”? Haide, Adey. Nu mai e demult de interes. Dacă nu a şi murit, cel mai probabil. Va trebui să te descurci mai bine de atât.

— Nu, nu Pete. Şi mai ziceţi că sunteţi poliţişti? Adey pufni batjocoritor. Nu. Nepotul lui. Phil. E mult mai… care e cuvântul?… discret. Mult mai, ştii tu, ambiţios.

— Ambiţios? întrebă Iris.

— Nimic din ce merită să se învârtă pe aici nu se vinde fără ştirea Iui Devereux. Altfel, îşi trage o parte frumuşică din acţiune.

— Unchiul lui era un tip extrem de dubios, îţi spun eu, zise Harry. Îmi amintesc că am curăţat de mai multe ori mizeria pe care a lăsat-o în urma lui.

— A murit acum cinci ani sau aşa ceva, spuse Adey. Phil conduce afacerea. De ceva vreme deja. Şmecher, ştii? Cu multe relaţii. Eu, eu îmi plătesc taxele către oamenii lui şi stau departe de el în restul timpului.

— Şi unde l-am putea găsi eu şi colega mea pe domnul Devereux într-o zi de vară atât de frumoasă ca asta?

Adey se uită la Harry ca şi cum ar fi fost nebun.

— Glumeşti? Amice, dacă el sau careva din jurul lui ar afla şi numai că am vorbit cu voi… aş fi mort. Fără întrebări, fără rugăminţi. Un glonţ în cap, unul în gât. Următorul lucru pe care l-ar găsi în groapa aia de gunoi ar fi cadavrul meu, se cutremură el.

Harry îşi îndreptă spatele şi umerii. Discuţia durase deja prea mult.

— Deci aşa vrei, nu-i aşa? Ei bine, în cazul ăsta cred că va trebui să dau acel telefon. Cum îl cheamă oare, sergent Davies?

— Pe ofiţerul de eliberare condiţionată al lui Adey? E domnul Dwayne Green. Numărul este

0777…

— Bine! sări Adey. Bine. Iisuse, omule. Bine. Nu știu decât de Cube[21].

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Harry. Vorbește în engleză. Cunoști un cub? Ce naiba înseamnă asta?

— Cool Cube. Este un club. Pe lângă Brick Lane. Muzică tehno, în majoritatea nopților. Și trap, din când în când. Muzică bună. Dar e scump, totuși. Oricum, toată șandramaua aparține firmei Devereux. Au o echipă separată care se ocupă de ea, desigur, dar e a lor. Acolo mă duc să îmi plătesc cotizația săptămânală și așa mai departe. Și nu prea fac purici p-acolo.

— Am înțeles, spuse Harry. Utilă informația.

— Pot să plec acum? întrebă Adey.

— Nu încă.

— De ce nu?

— Ușurel, îi zise Iris. Ascultă-l pe inspectorul Taylor.

— Te cunosc, Adey. Adică, nu te cunosc pe tine, dar cunosc copii ca tine de când eram eu copil, spuse Harry înainte ca Adey să apuce să facă un comentariu inteligent. Și în clipa în care o să pleci de aici, o să fii tentat să faci rost de câteva lire dând cuiva un telefon și spunându-i că eu și sergentul Davies am pus niște întrebări. Descriindu-i aceleiași persoane cum arătăm și așa mai departe. Probabil că în cinci minute vei câștiga suficient cât să-ți cumperi câteva pungulțe. Sau cel puțin așa îmi imaginez.

— Glumești! Ultimul lucru…

— Nu mă întrerupe. E dovadă de lipsă de maniere și mă deranjează. Harry își așeză o mână mare pe cea a lui Adey. Puștiul reuși imposibilul și anume să se facă și mai palid la față. Tot ce vreau să spun este că, dacă spui cuiva despre asta, voi afla. Vezi tu, e genul de lucruri care-mi ajung la urechi. Și data viitoare când te voi vedea, ei bine,

s-ar putea să nu mai fiu atât de… îngăduitor. Nu-i așa, sergent Davies?

— Absolut corect, șefu'. O să fie o cu totul altfel de discuție. Un pic mai vioaie, îmi imaginez.

Harry își ridică mâna de pe cea a puștiului. Adey se scărpina pe dosul ei, ca și cum tot stresul ar fi intensificat mâncărimea mai profundă din interior.

Așteptă câteva secunde pentru a i se spune oficial că poate pleca. Cum nu se întâmplă asta, plecă așa cum pleacă un om care se teme pentru viața lui, ceea ce, bănui Harry, se întâmpla aproape tot timpul. Până să apuce să se întoarcă, clopoțelul de la ușă sună, în timp ce Adrian Foreman se îndepărta cât mai mult de cei doi polițiști, în cea mai mare viteză de care era capabil.

Amândoi rămaseră tăcuți pentru o clipă. Apoi Iris spuse:

— Bănuiesc că următoarea oprire e „Cool Cube", nu-i așa?

— A doua. Tocmai am văzut că Robinson vrea să ne întoarcem la birou.

Ea dădu din cap.

— Deci, ai crezut tot ce-a zis puștiul?

— Într-o anumită măsură. Puștiul nu era capabil să inventeze o poveste. Abia dacă e și el o piesă neînsemnată în mașinăria de aici. Dar cel puțin acum știm ceva mai multe despre mașinărie.

— E cert că era speriat de moarte.

— Un tip fermecător, zise Harry, golindu-și ceașca de cafea. Ți-am spus, nu-i așa? Nebunul ars se întoarce întotdeauna.

7

În opinia unor cunoscători, un grup select, trebuie subliniat, Dassault Falcon 10X este cel mai bun avion privat pe care îl poți cumpăra. Poate zbura fără escală de la New York la Shanghai, de la Los Angeles la Sydney, de la Hong Kong la

New York sau de la Paris la Santiago, cu o viteză moderată, la o altitudine de până la 12.500 de metri. Dar admiratorii săi tind să fie atrași de generozitatea spațiului din cabină și de facilitățile luxoase personalizate, pe măsură. Deși, pentru 75 de milioane de dolari, se pot aștepta la măcar atât.

Bărbatul care deținea acest avion era cu mult mai puțin interesat de dotările interioare ale acestuia decât de cei câțiva pasageri ai lui. Și tocmai îi făcuse brusc semn să plece unei însoțitoare de zbor latino care îl întrebase dacă dorea ceva de băut. Telefonul său cu linie de maximă siguranță începu să zbârnâie pe masa din fața lui.

Pentru cei din jurul lui care l-ar fi putut auzi, urmă o serie de enunțuri sacadate al căror înțeles nu puteau decât să-l ghicească.

— Da? De ce pe numărul ăsta? Tăcere. Unde? Da, imediat. Cu orice preț. Nu contează. Raportează după. Nu dați greș.

Bărbatul se așeză înapoi comod în scaun, însoțitoarei de zbor i se păru că observă o umbră de zâmbet pe fața lui. Dar nu dori ca el să vadă că ea observase acest lucru, așa că își reluă cu și mai mult sârg activitatea de la bar.

8

Inspectorul John Williams se întâlni cu Harry și cu Iris în holul de la New Scotland Yard. Cu doi centimetri și jumătate mai înalt decât Harry și îmbrăcat într-un costum care îl făcea să pară mai degrabă elegant decât epatant, Williams nu aducea deloc cu un bărbat care nu apucase să doarmă în noaptea aceea, De fapt, Harry ar fi pariat pe douăzeci de lire că John se încăpățânase să facă o alergare de opt kilometri după ce vorbiseră la telefon de dimineață despre ceea ce acum toată

lumea din cadrul forțelor de ordine britanice numea „S tepney”.

— Am dat de fostul meu șef de la NCA, spuse Williams, părul său blond atingându-se de frunzele unui smochin african înalt, în timp ce cei trei se înghesuită unul lângă celălalt ca să se îndepărteze de mulțimea care trecea prin curtea interioară.

— A, da? spuse Harry. Ce au avut de spus șefii lui?

— Există niște discuții din partea unor grupuri teroriste de acolo, bineînțeles. Dar pare mai degrabă o reacție la ce a apărut în presă, decât vreo revendicare autentică de participare sau implicare.

— Cum ar fi cine? întrebă Iris.

— Ei, câteva postări islamiste extreme. Chestii vagi despre „ciuma care o va învinge în sfârșit pe Marea Satană”, ceea ce înseamnă că ei cred că este vorba de chestii biologice. Ceea ce sugerează că fac doar presupuneri.

— Sau ne trimit pe o pistă greșită, spuse Harry.

— Agenția înclină să creadă că e vorba despre ISIS sau una dintre afiliatele sale mai noi. Pretinde că „se potrivește cu scrisul de mână” sau ceva de genul acesta. Oricum, asta a spus bătrânul Grant.

Harry pufni.

— Filtrarea selectivă funcționează. Ei vor să fie islamist, așa că spun că se potrivește.

— Ceea ce nu este neapărat așa, zise Iris. Are ISIS antecedente legate de furt de material fisionabil de la o groapă de gunoi? E o opinie cam hazardată, nu-i așa?

— Așa e, spuse Harry. Ceea ce, din păcate, nu înseamnă că putem exclude posibilitatea ca ei să aibă dreptate. Trebuie să rămânem receptivi Ia orice în problema asta, oameni buni.

John se uită la telefon.

— Ce vrea Robinson? Crezi că știe ceva?

— BilI știe întotdeauna ceva, răspunse Harry. De aceea există OS22. EI pune lucrurile cap la cap. L-am sunat la întoarcere în legătură cu

posibila legătură cu Devereux și nu mi-a zis decât că vrea să facem o ședință de informare înainte de a urmări acest lucru.

— Lui Bill îi place un pic de mister, nu-i așa? zise Iris.

— Întotdeauna i-a plăcut, spuse Harry.

Luară liftul ca să ajungă Ia biroul Iui Robinson.

În fața biroului Iui Robinson, o tânără înaltă de culoare stătea pe o canapea mică, foarte elegantă în costumul cu pantaloni și cu o valiză micuță care părea scumpă. Femeia le zâmbi celor trei când intrară. Harry dădu politicos din cap. *Mă întreb oare pentru ce a venit aici?*

— Ah, spuse Robinson când se deschise ușa, făcându-le semn să intre, fără să-și ridice privirea. Cei trei amigos.

— Prezenți la datorie, spuse Harry. Pentru ce ne aflăm aici, domnule?

— Pentru un pic de educație.

— Nu înțeleg, domnule, îi spuse Williams.

— Nici nu mă așteptam, John, îi răspunse Robinson. Lupul își schimbă părul, dar năravul ba.

— Dur, spuse Williams.

— Dar corect, observă Iris.

Robinson îi conduse spre masa mică și rotundă cu care membrii seniori din OS22 trebuiau să se mulțumească provizoriu pentru majoritatea ședințelor de echipă.

— O să ne dea un dulap mai mare în care să ne facem biroul de operațiuni până Ia sfârșitul zilei, spuse el. Între timp, sunt încântat să vă anunț că echipa de bază se extinde pe durata acestei… ăăă, „operațiuni suplimentare extraordinare”. Câteva resurse în plus care să ne ajute și să ne țină în priză.

— Se extinde? întrebă Harry. Nu avem nevoie de și mai multă forță de muncă, nu-i așa, șefii?

— Forță de muncă, posibil nu. Dar forță de muncă feminină, cu siguranță.

— Nu înțeleg, spuse Harry.

— De obicei, asta e replica mea, chicoti John.

— Intră, Carol, spuse Robinson. Oameni buni, v-o prezint pe inspectoarea Carol Walker, detașată cu generozitate Ia noi de colegii noștri de Ia SCD4.

Femeia care aștepta afară intră în birou și se apropie de ofițerii care așteptau. Echipa îi strânse la rândul ei mâna întinsă cu amabilitate.

— Criminalistică? spuse Harry, încântat de cunoștință, doamna inspectoare.

— Asemenea, inspectare Taylor. Am auzit multe despre dumneavoastră.

— A, serios? Numai de rău, fără îndoială.

— Nu, nu chiar totul de rău.

— Am rugat-o pe inspectoarea Walker să ni se alăture din două motive, îl întrerupse Robinson. În primul rând, a lucrat îndomeniulNBC, nuclear, biologic, chimic, timp de cinci ani. Așadar, acesta este domeniul ei. Și, îmi cer scuze pentru franchețea mea, Carol, dar și pentru că tatăl ei este Otis Walker, de care poate că ați auzit. Ar fi trebuit, oricum, să fi auzit.

— Profesorul de la King's College Londra? Acel Otis Walker? interveni John.

Carol zâmbi.

— Exact. Profesor de fizică nucleară.

— Și, continuă Robinson, nu vreau să te simți jenată, Carol este cel mai mare expert al țării în domeniul aplicațiilor practice ale fisiunii atomice în industria modernă și în războaie. Tăcu pentru o clipă. Aș putea fi politicos și să spun că acest lucru nu a influențat cererea mea pentru transfer temporar, dar a influențat-o, și nu am timp să pretind contrariul. Cu Carol în echipă, ne bucurăm de experiența ei și de acces imediat la cea a tatălui ei. De altfel, am vorbit deja cu el.

— Așadar, fiica are aceleași calități ca și tatăl ei? întrebă Harry.

— Nu în acest caz, nu, răspunse ea. Deși cred că tata ar fi preferat ca eu să rămân în domeniul cercetării academice și să nu mă fac polițistă.

— L-am auzit odată la o conferință, a spus John. Într-o zi în care nu eram la sediu, când NBC și piețele nucleare au fost din nou de actualitate, pentru scurt timp. Foarte impresionant. Foarte tehnic. Recunosc că am înțeles cam jumătate din ce vorbea.

— Te-ai descurcat bine, îi zise ea. Tata se poate exprima foarte… complicat. Se lasă purtat de matematică și de fizică. Eu voi încerca sa fiu mai practică. Și când nu pot răspunde la o întrebare… ei bine, cred că știm pe cine să sunăm.

Iris interveni:

— Ce ne puteți spune, doamna inspectoare? Vreau să spun, acum, în momentul acesta. Pe baza puținelor informații pe care le știm.

Carol își deschise valijoara și scoase un laptop pe care îl deschise, apoi dădu click pe un dosar care umplu ecranul cu imaginea unui dispozitiv atomic simplu.

— Ceea ce știm este că ne-am putea confrunta cu așa ceva, spuse ea. Și destul de curând.

— Pare alarmant de simplu, spuse Harry arătând spre desenul de pe ecran.

— Este, răspunse ea. Și cred că aceasta e și ideea, presupun. Și motivul pentru care suntem aici. Un dispozitiv atomic de fisiune de bază care folosește un izotop precum uraniu-235, în afară de izotopul în sine, nu este deloc complex. Ai nevoie de o carcasă de metal dur, de un explozibil convențional pentru a pomi reacția în lanț și de alte câteva chestii. Practic, se construiește o armă care să tragă ceea ce se numește „material în stare subcritică" asupra materialului instabil. Asta declanșează reacția în lanț, care duce la…

Nu fu nevoie să-și termine propoziția.

Spărgând tăcerea, Carol continuă:

— Ca să vorbim puțin mai științific, nucleul unui atom de U-235 are o sută patruzeci și trei de particule numite neutroni.

Atunci când unul dintre acești neutroni liberi se lovește de atom, fracturează nucleul. Acest lucru generează neutroni suplimentari, care lovesc nucleele altor atomi de U-235 din apropiere… și aceasta creează fisiunea nucleară.

John fu primul care vorbi.

— De câtă marfă ai nevoie pentru o bombă?

Carol arătă spre miezul dispozitivului de pe ecran.

— Să zicem că aveți cincisprezece kilograme de uraniu îmbogățit decent. Presupunând că dispozitivul a fost bine asamblat de către un profesionist suficient de bine calificat, pentru că nivelul de expertiză necesar nu este atât de mare, chiar nu este, atunci te aștepți la aproximativ cincisprezece kilotone de pagube.

— Ce înseamnă asta în termeni reali? întrebă Harry.

Carol îl fixă cu privirea.

— Înseamnă ceva asemănător cu ce s-a întâmplat la Hiroshima.

9

Mezaninul era locul unde părea să se desfășoare cea mai mare parte a acțiunii. Cu alte cuvinte: acolo se afla secțiunea VIP din clubul Cool Cube. De pe ringul de dans principal și din separeurile aliniate de la parter, puteai vedea strălucirea cămășilor albe proaspăt spălate și scânteierile rochiilor negre strălucitoare, ale bijuteriilor și a machiajului celor de deasupra. Pe mesele joase se aflau frapiere și cocktailuri în pahare înalte și aproape că puteai distinge fețele clienților preferați ai clubului. Și, parcă pentru a sublinia ideea, erau două frânghii roșii care îi separau de restul clienților din club: una în partea de sus a scărilor și una în partea de jos. Nu aveai cum să nu remarci

că, în condițiile stabilite, oricum, clubul Cube, așa cum îl numise Adey, avea aristocrații și plebeii săi.

Harry și Iris așteptaseră la coadă și plătiseră ca să intre, nedorind să atragă atenția că sunt polițiști. Dacă acesta era într-adevăr un local deținut de familia Devereux, iar o verificare rapidă la Registrul de Cadastru legase proprietatea de una dintre societățile fantomă asociate cu familia, atunci personalul era cu siguranță instruit să dea alarma dacă cineva cu o legătură cât de mică cu legea trecea pe aici în timpul serii. Mica lor vizită trebuia să fie strict incognito.

Ajutase, gândi Harry, și faptul că Iris arăta pur și simplu uimitor. Nu-i mai observase niciodată până atunci farmecul; nu că ar fi căutat să facă acest lucru și nici că ar fi avut în cadrul OS22 multe ocazii să se îmbrace frumos. Dar, ea arăta de milioane îmbrăcată în rochie neagră și cu pantofi cu toc, cu părul blond prins și machiată exact atât cât trebuia. Nu doar că se simțea ca acasă în club, dar era și genul de client pe care te-ai fi străduit să-l câștigi. Harry observă cât de repede fuseseră mutați la coadă de către bodyguarzi; se îndoia că avusese vreo legătură cu el.

Sigur, făcuse tot posibilul să nu arate ca un ofițer de poliție specializat în afara serviciului care vizita un club pe care în mod normal l-ar fi evitat ca pe ciumă. Așadar, își scosese din dulap cea mai elegantă jachetă Armâni albastră, pantalonii de doc bleumarin și o pereche de mocasini care nu văzuseră prea des lumina zilei. Toate acestea erau în regulă. Dar, așa cum îi spuseseră prietenele în trecut, el nu avea să fie niciodată un tip modern; niciodată. Nici chiar dacă o echipă de stiliști de la Vogue și-ar fi petrecut o zi întreagă încercând să-l facă să arate provocator și contemporan. Știa că oamenii din club aveau să se uite la el și la Iris și se vor gândi: „Ce caută ea cu îhțepatul ăla înalt?” Ceea ce, spre marea lui surpriză, îl deranja puțin. Nu foarte mult, dar sentimentul exista.

Adey avusese dreptate în legătură cu vâlva din Cool Cube. Un spectacol de lumini orbitoare transforma ringul de dans într-o explozie de culori, iar gheața carbonică ieșea din când în când dintr-un orificiu de evacuare aflat sub cabina DJ-ului pentru a intensifica atmosfera. Era lume de toate felurile: câțiva localnici, tineri și la modă; alții ceva mai în vârstă, probabil nu erau din East End, dar fuseseră atrași de energia și de eleganța clubului. Muzica era copleșitoare, cu combinația de ritmuri puternice, rap dur și pauze ocazionale de afropop și disco de modă veche. Iris era fermecată și începu să danseze imediat ce intrară pe ușă. Harry se strădui din răsputeri, știind că nu prea avea rost să-l abordeze pe DJ și să îl întrebe dacă are Miles Davis sau Thelonious Monk.

Harry, acceptând în sfârșit că mișcările lui nu păcăleau pe nimeni, găsi un separeu și, ridicând vocea, o întrebă pe Iris dacă voia să bea ceva.

— Vaccin bionic antidrog! strigă ea sau așa i se păru.

— Ce? N-am auzit niciodată de așa ceva!

Ea încercă din nou.

— Gin cu tonic, te rog! Bombay Sapphire!

Asta avea mai mult sens. *Doamne*, se gândi el, *nu mă pricep deloc.* Totuși, erau și moduri mai puțin plăcute de a petrece o seară de joi, în timpul serviciului, trebuia să recunoască.

Harry se îndreptă spre bar și își folosi coatele bine ascuțite ca să ajungă în față. Lângă el, doi tineri purtau o discuție aprinsă; despre ce, Harry nu prea reuși să-și dea seama.

— Nici vorbă, frate! zise primul. Își bate joc de tine.

— Pe bune, spuse al doilea. I-am zis: M-am căznit s-ajung aici și nu mi-e rușine să mă laud, așa cum cântă și tipul[22]. Intens, gen. Am spus: Aveți grijă de voi.

— Tu ești adevăratul gangster[23]. Faptele e fapte.

Poate că erau, se gândi Harry, dar de unde avea să știe? Lumea se schimba și era greu să ții pasul cu adevărul, uneori și cu felul în care oamenii vorbeau despre el. Nu că ar fi fost împotriva schimbării în sine. Dar în mod cert era împotriva faptului că îl făceau să se simtă de-un leat cu dinozaurii.

— Ce să fie? îl întrebă barmanul, care stătea în fața unui ansamblu amețitor de sisteme optice și cocktailuri iluminate de propriile panouri luminoase, care clipeau în culorile roz, verde și portocaliu. Vreți să încercați unul dintre cocktailurile noastre speciale?

— Nu, mulțumesc, urlă Harry. Două ginuri cu tonic mari. Bombay Sapphire. Gheață și limetă, vă rog.

Barmanul dădu din cap și înfipse o paletă în lada de gheață ca să-și înceapă treaba.

Lui Harry îi trecu prin cap să deschidă o notă de plată, dar se răzgândi și se întoarse la Iris.

— Mulțumesc, spuse ea, luând o înghițitură sănătoasă din băutura ei. Ah, e grozav!

— Două nopți la rând în oraș, spuse el. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva.

— Îți spun că și pentru mine este ciudat. Fostul meu soț îmi reproșa că nu ies niciodată cu el. Eram prea obosită. Eram cu mintea numai la serviciu.

Da, se gândi Harry. *Toți suntem cu mintea numai la serviciu.* Nu avem timp pentru nimic altceva… sau pentru altcineva. Toți singuri sau divorțați. OS22: fabrica de divorțuri. Spărgătorul de case.

Ea zâmbi, crezu el, cu o fericire autentică, și îl împinse jucăuș. Avea o privire blândă. Da, în mod cert se putea obișnui cu asta. Sau, cel puțin, ar fi putut într-o altă viață.

Iris spuse:

— Zona aceea VIP...

— Da, răspunse el. Trebuie să ajungem acolo, nu-i așa?

— Categoric. Dacă tovarășii lui Devereux sunt pe undeva, cu siguranță nu sunt aici jos, nu-i așa?

— Depinde ce înțelegi prin „tovarăși”. Un om ca Devereux are sute de oameni ca Adey care îl plătesc săptămânal… pun pariu că Adey nu a fost acolo sus în viața lui. E posibil nici să nu fi. Pus piciorul în club. Ți-l imaginezi escortat la intrarea furnizorilor, nu-i așa? O cameră din spate, ca vai de lume, unde se numără facturile și îi pocnesc pe cei care vin cu bani mai puțini.

— Categoric.

— În cazul acesta, cred că partea aceea, arătă cu capul spre mezanin, este locul în care Devereux sau oamenii lui mai importanți îi duc pe cei pe care vor să-i impresioneze. Figurile cunoscute. Presupunând, bineînțeles, că acele persoane ar veni vreodată aici.

Ea zâmbi și, cu naturalețe, îl luă de mână.

— Haide. Bea-ți paharul. Hai să mergem să vedem.

Își goliră paharele și își croiră drum printre vaporii de nădușeală de pe ringul de dans până la frânghia de la baza scărilor, unde un bodyguard în costum stătea de pază. Arăta, gândi Harry, ca un luptător de la WWE în ziua nunții sale.

Iris așeză o palmă cu blândețe pe pieptul lui Harry.

— Lasă asta în seama mea. Nu c-aș fi răutăcioasă, dar cred că aș putea să grăbesc lucrurile.

Nu avea niciun rost să nege adevărul.

— Cred că ai dreptate, spuse el.

Cu dezinvoltură, Iris se îndreptă spre paznicul WWE, se aplecă să îi șoptească ceva la ureche și, Sesam deschide-te, bruta începu să râdă în hohote, desprinzând cordonul și împingându-l pe Harry înainte ca să o urmeze pe Iris pe scări. Ajuns în vârf, Bruta Numărul Doi nu avu nevoie să fie convins și repetă procedura.

Îi întâmpină o fată în costum scurt, negru.

— Doar doi în seara aceasta? îi întrebă ea.

Iris dădu din cap și porniră spre o masă art deco aurie, veche, cu două scaune.

— Șampanie? întrebă ea. Sau altceva? Avem tot felul de… gustări. Ne place să satisfacem toate nevoile celor mai importanți oaspeți ai noștri.

— Șampania este minunată, zise Iris. Moët. Două pahare.

Fata zâmbi.

— Foarte bine. Mă întorc în scurt timp.

— Doamne Dumnezeule, spuse Harry. Cum trăiește cealaltă jumătate, nu-i așa?

— Nu-ți face griji, îi răspunse ea. Am o presimțire că nu ne vom juca rolurile prea mult timp.

— Da, răspunse el, dezamăgit în sinea lui; începuse să se bucure de mascarada lor mai mult decât știa că ar fi trebuit. Am sentimentul că adevărata afacere, presupunând că Adey nu ne-a trimis la o vânătoare de vrăjitoare, se desfășoară în culise.

Iris confirmă din cap. Băuturile sosiră și ea ridică paharul, închinând în cinstea lui. El răspunse la fel și savură dulceața rece ca gheața și înțepătoare a șampaniei. Indiscutabil, se putea obișnui cu asta; sau cel puțin, dacă era să fie sincer, cu compania.

Reveria lui fu întreruptă de un zgomot de jos, suficient de puternic ca să acopere muzica. La bar, cei doi bărbați a căror conversație o auzise, se luaseră acum la bătaie. Cel mai mare îl pusese pe celălalt la pământ și era pe cale să înceapă să-l lovească, furia lui vizibilă alungând mulțimea care, cu doar câteva secunde înainte, îi înconjurase. *Ah, la naiba*, se gândi Harry, *chiar trebuie să cobor și să fiu un polițist anost ca să-i despart? S-a terminat cu seara noastră sub acoperire în oraș.*

Nu trebuia să-și facă griji. Până să apuce tânărul să fi dat primul pumn, acesta fu imobilizat de patru agenți de securitate, căștile din urechi îi dădură de

gol, care îl ridicară până la talie și îl duseră spre ușa clubului, deschisă ca prin minune, pentru a putea fi aruncat fără mare tam-tam pe trotuar. Victima lui, zguduită, dar nu grav rănită, fu luată în spate de al ți doi membri ai personalului de securitate, care îl împinseră și pe el pe ușă, strigându-i un avertisment indescifrabil în timp ce-și vedeau de treabă.

Când se uită în jos, Harry mai observă ceva. Observase ceva mai devreme, dar nu băgase în seamă cu adevărat. Un număr considerabil de bărbați care se îndreptau către toalete: ei bine, nu era nimic ciudat în asta într-un loc în care majoritatea pariorilor beau mult. Ciudat era că peste jumătate dintre ei făceau stânga Ia arcadă, unde nu se afla nicio toaletă. Unde se duceau?

— Hei, a spus el, apucând-o pe Iris de încheietura mâinii. Nu suntem în locul care trebuie.

— Ce vrei să spui? Doar ce-am ajuns…

— Știu. Crede-mă. Nu vom găsi nimic interesant aici sus. În afară de mărimea notei de plată.

Coborâtă scările, murmurând scuze inventate pentru bodyguarzi, apoi se întoarseră pe ringul de dans la locul observat de Harry. Chiar în fața lor, un tip se întoarse la dreapta, în direcția toaletei domnilor. Un altul se întoarse la stânga, îndreptându-se în altă parte. Se duseră după al doilea.

Fără să știe, bărbatul îi conduse printr-o ușă neagră într-un coridor lung, a cărui pustietate rece și murdară era un adevărat șoc pentru organism după bombardamentul senzorial din sala principală a clubului. Urme de cretă pe pereții goi de beton, câteva cărucioare de cumpărături rătăcite și câteva uși care duceau Dumnezeu știe unde. Dar ghidul lor neștiutor se duse până în capăt, spre o ieșire de incendiu. Abia îl puteau distinge în întuneric.

Când bărbatul apăsă pe bară și deschise ușa, Harry și Iris văzură că aceasta ducea pe o alee. Ușa se închise în urma lui cu un zdrăngănit. Harry se uită la Iris și își duse degetul la buze. Erau la vreo cincizeci de pași în urmă, dar nu voiau să pară că îl urmăreau pe bărbat. Harry numără treizeci de secunde și apoi ieși primul.

10

Era în pat, desfătându-se, așa cum făcea întotdeauna, de finețea atingerii lenjeriei Frette de lux pe care insista neapărat să o aibă. Nimic nu se compara, credea el, cu bumbacul egiptean sau cu produsele italienești. De unde să știe un om ca el despre astfel de lucruri? Nimeni nu i-ar fi adresat vreodată o astfel de întrebare, pentru că știa că răspunsul ar fi fost o călătorie incomodă doar dus în portbagajul unei mașini. Fără cap pe umeri.

Într-un colț, un purificator de aer de ultimă generație își făcea treaba abia auzit. Pentru o perioadă de timp, când avea insomnii, își punea în cameră sunete ASMR[24] care să-l ajute să adoarmă. Dar tiparele sale normale de somn se reorganizaseră curând și se simțea din nou capabil să lase natura să-și urmeze cursul, mai luând câte o tabletă de melatonină, doar ocazional, ca să fie sigur. În orice caz, somnul conta foarte mult pentru el.

Drept urmare își ieși din sărite și se lăsă copleșit de un val de adrenalină din reflex, când îi sună telefonul de lângă pat. Ca fulgerul, se ridică în poziție verticală, însetat de sânge instantaneu și incapabil să identifice o țintă imediată pe care să-și verse furia. Telefonul bâzâi din nou. Răbufni, izbind un pahar cu apă de pe noptieră de perete. Apoi, la al treilea bâzâit, puse mâna pe telefon.

Era un mesaj Telegram și consta într-un singur cuvânt: Rezolvat.

Puse telefonul la loc și căzu într-un somn adânc.

11

Aleea era, după cum își spuse Harry în barbă, „un afurisit de bulevard pentru pleavă”. Nu mai văzuse în viața lui atâta trafic de droguri făcut în văzul lumii și niciun consum atât de ostentativ, de altfel. Zumzetul de stradă era întrerupt din când în când de strănuturile zgomotoase ale celor care prizau cocaină sau de tușea fumătorilor de canabis. Ce iad! Oare nu mai exista niciun pic de decență?

Nu era vorba doar de un singur dealer care își desfășura activitatea în liniște, într-un local de noapte. Era un adevărat bazar al infracționalității, care funcționa chiar în spatele unui club presupus legitim și, care, după cum părea, era tratat ca un loc perfect normal atât de către vânzători, cât și de către cei care aveau patima jocurilor. Ceea ce însemna, concluziona el cu amărăciune, că poliția locală știa totul despre el și fie că fusese de acord să îl lase în pace în schimbul unor informații, fie, mai probabil, pentru o parte din profit.

În orice alte împrejurări, ar fi fost simplu: chemați întăriri și apoi arestați-i pe toți. Nu era nici pe departe un premiu pe măsura familiei Crick, dar Harry credea că avea în față între zece și cincisprezece traficanți de droguri serioși, toți având asupra lor narcotice de clasa A în cantități rezonabile, toți riscând o pedeapsă serioasă cu închisoarea.

Și utilizatorii? Cel puțin, aceștia ar fi putut fi storși de informații în sălile de interviu: nume, locuri, detalii. Unii dintre ei ar fi putut scăpa cu un avertisment, dar alții s-ar fi ales cu acuzații grave. Per total, se adunau câteva sute de ani de închisoare gata să fie umflați de pe această alee mizerabilă.

Dar în seara asta nu avea să se întâmple așa ceva, corect? Pe el și pe Iris îi aștepta o misiune mult mai importantă, iar tribul de infractori din fața lor, numai buni să fie prinși și aruncați după gratii, avea să scape de justiție, cel puțin deocamdată, pentru că, așa cum îl avertizase adesea Robinson, jumătate din munca de polițist este o chestiune de priorități. Ciuperci magice versus ciupercă atomică? Nu era deloc greu de ales.

Deși nu era chiar așa. Harry își dădu seama că trebuia să ia o hotărâre dificilă și rapidă. Mai precis, pe care dintre nenorociți! aceia să-i aleagă? Toate astea se petreceau sub protecția firmei Devereux. Ceea ce însemna că fiecare dintre traficanți ar fi putut spune ceva, dacă ar fi fost constrâns, despre unde anume ar trebui să caute el și Iris.

Era deja miezul nopții. Bun. Era timpul să avertizeze pe cineva că se afla în fața unei alegeri foarte simple: fie le spunea ceea ce aveau nevoie să știe, fie sfârșea arătând ca un dovleac strivit. Își și imagina deja o anchetă, la o anumită dată în viitor, când cuvintele „exces de forță” aveau să fie folosite cu referire directă la metodele sale. Și poate că ar fi avut dreptate, teoretic. Avea însă puternica senzație că o astfel de amenințare ar fi avut un rezultat mai bun decât o anchetă cu totul diferită: despre o explozie atomică ce devastase o mare parte din Londra. Sau din Birmingham. Sau de oriunde. Nu era momentul să fie pretențios, chiar dacă ar fi trebuit să plătească un preț mai târziu.

Uitându-se pe alee, își zări omul și îi făcu semn lui Iris să-l urmeze.

— Vino, spuse el. O să facem un schimb.

— Glumești? îl întrebă ea.

— Nu în totalitate.

Ținta lui era aproape de capătul aleii și părea o versiune mai musculoasă și îmbunătățită a lui

Adey, mai înaltă, mai sănătoasă, fără ca pielea distrusă a utilizatorului obișnuit să-l dea de gol. Sălta de pe un picior pe altul în hanoracul său de cașmir, frecându-și energic mâinile de mare comerciant.

— Bună seara, bună seara, oameni buni. Ce căutați? îi întâmpină el. Am H, coca, ketamină, metamfetamine, valium, puțin xanax, LSD… orice. Îți fac rost de o fată drăguță. Ah! Ai deja una. Scuze, domnișoară. Cât de nepoliticos sunt.

— Ei bine, zise Harry. Trebuie să spun că este un meniu impresionant.

— Pentru cele mai bune oferte, mergeți la Roy. Asta spun toți clienții mei. Nu se ia nimeni de marfa lui Roy. E cea mai bună.

— Chestia e, Roy. De fapt, nu vreau droguri fir seara asta.

Roy izbucni în râs, bătându-l pe Harry pe spate cu o veselie nepotrivită.

— Ah, deja îmi place de tine! Ești de-al meu, ești de-al meu. Se mai liniști un pic. În fine. Ce să-ți aduc, șefu'?

— Vreau doar câteva informații.

Roy încă zâmbea, cu unicul dinte de aur strălucind. Dar se crispă puțin.

— Informații! Ei bine. Depinde ce înțelegi prin asta, nu-i așa?

— Ce înțeleg, idiot înfumurat, e că vreau să ne spui unde îl găsim pe domnul Devereux sau pe apropiații săi. Sau, și mai bine, unde îi găsim pe toți.

Zâmbetul lui Roy dispăru și aruncă suspicios chiștocul de țigară în pieptul lui Harry.

— Ce, ești vreun maniac nenorocit? Șuieră el. Să vii aci pe alee și să pui o astfel de întrebare? Vrei să fii șters de pe fața pământului? Tâmpitule!

Până să apuce Roy să termine de zis „tâmpitule”, Harry îl luă pe sus și îl pironi cu spatele de gard, cu ambele brațe strâns lipite de corp.

Chiar în momentul în care el țipa în semn de protest, Harry îi ceru calm lui Iris să-și scoată insigna, discret, din poșeta plic, ca Roy să o poată vedea, dar nimeni altcineva din locul acela păcătos în care se făcea trafic de droguri să nu își dea seama.

— Vezi aia?

Roy dădu din cap.

— Asta înseamnă, drăguță, că ai o decizie importantă de luat în următoarele zece secunde: închisoare sau începi să vorbești. Aștept, dar nu foarte mult timp, Deci?

Roy se încruntă.

— Nu aici, spuse el.

— Ia-o înainte, îi zise Harry. Și ar fi bine să nu ne aștepte o gașcă de amici de-ai tăi. Altfel, colega mea aici de față și-ar putea pierde răbdarea. Și atunci chiar o să-ți pară rău.

Cearta scurtă nu atrăsese prea multă atenție; Harry presupuse că Roy și colegii săi dealeri erau în mod obișnuit implicați în încăierări cu clienții, ca să nu mai vorbim de cele dintre ei. Roy le făcu semn să se îndrepte spre capătul aleii, unde o ușă veche din lemn, ghintuită cu metal ruginit, dădea spre un petic de teren accidentat. La o sută de metri mai departe, un depozit scânteia de lumini.

Roy își strânse hanoracul în jurul corpului, ca pe o armură improvizată.

— Grăbește-te, gabore. Nu vreau ceartă. N-ar trebui să fiți aici, niciunul dintre voi. Locul ăsta e considerat… voi, ar trebui să nu vă apropiați. Așa a fost înțelegerea de ani de zile. N-aveți niciun pic de respect.

— Da, mi-am dat seama singur, spuse Harry. Dar noi nu suntem niște… polițiști obișnuiți. Nu facem afaceri cu niște prăpădiți vrednici de dispreț ca tine. Noi nu facem afaceri, punct. Noi urmărim infractorii și îi trimitem la închisoare cât mai mult timp posibil. Adică exact ceea ce aș vrea să-ți fac ție pentru că ai vândut toată mizeria aia.

— Stai puțin…

— Așadar, spuse Iris. Dacă vrei să scapi de… Ce părere ai, șefu'? Zece, cel puțin? Poate cincisprezece?

— Da, răspunse Harry. Cel puțin, depinde de judecător. Și de procuror. Și, bineînțeles, de noi.

— Dacă vrei să scapi de asta, continuă Iris, trebuie doar să fii cuminte, să nu te mai plângi și să răspunzi la întrebări.

Roy își ridică ochii spre cerul nopții, ca și cum ar fi căutat o îndrumare divină.

— Doamne. Fie. Ce vrei să știi? De parcă aș ști naibii ceva…

— Un bărbat ca tine? îl luă Harry în zeflemea. Un jucător ca tine? Pun pariu că știi destule.

Roy ridică din umeri.

— Ai luat-o pe ulei, fraiere.

— Ba nu. Ai de gând să ne faci tuturor o favoare și să începi să cooperezi?

— Sunt aici, nu-i așa?

— Așa e, spuse Iris. Și poți să stai aici cât vrei și să-ți faci meseria ta dezgustătoare dacă ne spui un singur lucru simplu: unde îl găsim pe Devereux?

Harry observă umbra unui calcul cu adevărat mizerabil trecând pe fața lui Roy. Dacă ar fi vorbit, ar fi riscat să moară. Pe de altă parte, dacă nu o făcea, cu siguranță ar fi stat perioadă lungă după gratii. Iar el nu părea genul de om care să se descurce bine cu viața în închisoare.

— Ascultă, îi zise el. Nimeni nu știe unde este Barosanul, domnul Devereux, vreau să spun, știi? În niciun moment, înțelegi ce vreau să spun? Se mută mereu dintr-un bordei în celălalt, nu stă niciodată într-un loc. Și dacă ai un pic de minte, nu întrebi așa ceva.

Harry îl îmbrânci cu putere pe Roy în umăr.

— Îmi pui răbdarea la încercare, Roy. Nu am timp pentru rahaturile astea.

— Chiar dacă nu știi unde se află Devereux, scuze, Barosanul, știi unde sunt oamenii lui, spuse

Iris. Nu te preface că nu știi. Te săltăm chiar acum.

Roy râse încet. Harry îi așeză o mână pe umăr:

— Crezi că ceea ce spune sergentul Davies este amuzant, nu-i așa? Eu aș spune că ar fi nesăbuit.

— Nu e amuzant, spuse Roy. Doar că, și arătă spre depozitul din spatele lor, sunteți deja acolo.

— Clădirea aceea veche și plină de șobolani? întrebă Iris. Acolo își petrece timpul echipa Devereux?

Roy dădu din cap.

— Vezi? spuse Harry, luându-și mâna de pe el. N-a fost atât de dificil, nu-i așa?

Îl lăsă pe Roy să plece cu o simplă înclinare a capului.

— Iris? spuse el.

— Da?

— E timpul să chemăm întăriri.

12

Interiorul depozitului era bizar. Semăna mai degrabă cu un set de păpuși rusești decât cu un spațiu mare, cu un labirint de încăperi sub același acoperiș. Un coridor exterior se întindea de jur împrejurul clădirii, apoi un inel interior de birouri cu aspect sumbru, unele cu computere Apple, altele pline de dosare și de resturi de ambalaje. Deasupra lor pâlpâiau becuri de neon, luminând pereții de cărămidă neobișnuit de sumbri.

În partea de est se afla ceea ce părea să fie un seif. Iris reușise să spargă lacătul de la o intrare laterală a clădirii, dar pentru cel de la seif ar fi fost nevoie de un specialist (unelte de tăiere, criptografi, dacă lacătul era codat sau chiar clasicul C-4). Aveau să lase acest aspect în seama echipelor suplimentare și a celor de la criminalistică.

Ceea ce îl tulbura pe Harry era tăcerea. La viața lui intrase în destule vizuini ale infractorilor, uneori cu mandat, și ajunsese să recunoască

zgomotele pe care le auzeai înăuntru. De obicei, era zgomotul distinct al unei conversații masculine, muzică, sunetele electronice de la jocurile pe calculator, ocazional strigătele cuiva ținut ostatic sau care simțea mânia șefului. Fabrici de droguri, bârloguri de traficanți, fabrici de falsuri, ascunzători la marginea orașului; le văzuse pe toate și știa cum sunt. Dar aceasta era diferită. Nu auzea decât sunetul propriilor lor pași, bufniturile surde și ritmice îndepărtate ale clubului și traficul din cealaltă parte a depozitului. De parcă locul fusese părăsit, un oraș fantomă abandonat de locuitorii săi nelegiuiți. Ceva nu se lega. Luminile erau aprinse, dar nu era nimeni acasă.

— Pe aici, spuse Iris, arătând spre un coridor din stânga.

Harry observă că se descălțase de pantofii cu toc și mergea tiptil în ciorapi.

El aprobă din cap.

— Întăriri?

— Patru unități, la trei minute distanță. Intervenție înarmată și în uniforme. Criminalistica vine și ea.

Coridorul era scurt, iar sticla mată de deasupra ușii indica un interior bine iluminat. Aici, probabil, se afla sanctuarul bandei Devereux.

Harry își lipi urechea de ușă. Auzi voci, dar își dădu repede seama că era sunetul de la un televizor, probabil comentariile unui meci de fotbal. Nimic mai mult. Niciun râs, nicio ceartă, nici măcar mormăie Iile pe care te-ai fi așteptat să le auzi noaptea târziu de la membrii unei echipe în cartierul lor general.

Îi șopti lui Iris:

— Mă duc înăuntru.

— Nu fi fraier, șefu'. Sunt sigură că sunt înarmați până în dinți. Îi vei prinde cu garda jos și nu vor mai pune întrebări. O să sfârșești arătând ca o strecurătoare.

— Nu-ți face griji, mă folosesc de farmecul meu caracteristic.

— Harry! Era ceva nou să-i spună pe numele mic. Pentru numele lui Dumnezeu. Așteaptă-i pe lunetiști. Se uită în jur. Probabil că nu ar fi trebuit să intrăm aici până nu vin și ei.

El zâmbi.

— Da, dar am intrat, nu-i așa?

Puse mâna pe mânerul ușii. Ea își așeză mâna peste a lui, într-un ultim efort de a-l descuraja.

— Harry.

Dar el răsuci mânerul. Ușa se deschise ușor.

Ce se aștepta să vadă? în niciun caz asta. Prima surpriză fu că spațiul principal ducea direct la o rampă lată ce cobora, în dreapta sa, probabil, la o ieșire subterană pentru vehicule. Sub luminile de deasupra capului erau parcate mai multe Forduri Transit, câteva Land Roveruri înnegrite și un Bentley Continental roșu. Cam o duzină de cutii pentru export de ceai erau stivuite pe o parte, alături de o grămadă de cutii mari cu izolație din polistiren. Un sac de box Outslayer atârna de grinzi lângă ușa unui birou interior, ai cărui pereți erau acoperiți de hărți, calendare și o tablă albă. Nu era nicio îndoială: acesta era centrul de comandă al unei afaceri.

Ceea ce îi lipsea erau oamenii. Doar că asta nu era întrutotul adevărat, nu-i așa? Privirea de pe fața lui Iris îi atrase atenția. Era un lucru neobișnuit să o vadă șocată, nu își amintea să o mai fi. Văzut vreodată, de fapt, dar nu-și putea ascunde groaza provocată de scena pe care o vedeau acum amândoi.

La capătul încăperii era improvizată o zonă de relaxare: câteva canapele, fotolii din piele ponosite șî câteva măsuțe de cafea, pe care erau împrăștiate exemplare vechi din ziarele *Sun, Racing Post* și *Ring*. Trei sticle aproape goale de vodcă Elit și o grămadă de păhărele. O scrumieră, din care încă se

mai ridica o dâră de fum, și ceea ce părea să fie o cutie cu trabucuri.

Pe canapele se aflau șase bărbați. Diferiți ca înălțime, constituție și vârstă, de la cei mai tineri și atletici, luptători de stradă, presupuse Harry, până la cei doi mai în vârstă și mai corpolenți, care purtau costume și etalau ceasuri de aur și ace de cravată, probabil membri seniori ai echipei Devereux. Însă ceea ce aveau în comun toți șase, era faptul că beregatele le fuseseră tăiate de la o ureche la alta. Unii căzuseră lăbărțați pe spate, cu rănile căscate grotesc. Un altul era aplecat în față ca și cum ar fi ațipit, doar că pantofii lui de sport erau în mijlocul unei bălți de sânge, iar cămașa îi era îmbibată cu ceea ce părea să fie o limbă respingătoare, stacojie și de dimensiuni neobișnuite.

Nu se vedeau semne vizibile de luptă sau de schimb de focuri. Orice se întâmplase, fusese rapid, neașteptat și nemilos. Oare înainte de execuție avusese loc vreo discuție? Așa părea. Se băuse, se fumase, apoi urmase masacrul. În orice caz, o organizație criminală londoneză de top fusese eliminată în câteva secunde, oamenii săi fiind executați cu sânge rece, fără îndoială sub amenințarea armei, de către o echipă mult mai sângeroasă care își făcuse treaba înfiorătoare, apoi plecase de acolo.

— Ei bine, spuse Harry, dacă aveau ceea ce căutăm noi, acum nu mai au.

— Doamne, ce dezastru, zise Iris. Poftim. Îi întinse lui Harry o pereche de mănuși de cauciuc din poșeta plic. Ar fi bine să ne punem astea.

La televizor, tocmai se încheia reluarea unui meci jucat mai devreme în seara aceea. Harry arătă spre aparat.

— Totuși, nu este un dezastru total. Măcar a câștigat Chelsea. Înainte ca Iris să răspundă, el continuă: Hopa. Ce e asta?

Escaladând printre picioarele cadavrelor, Harry luă o cutie de trabucuri: o ediție limitată de Arturo Fuente Opus X, care, știa el, era una dintre cele mai scumpe mărci de trabucuri din lume. Probabil cel puțin o mie de dolari pentru o cutie ca asta!

— Fii atentă aici, spuse el, întorcându-se spre ea. Acesta a fost un cadou pentru ei când au sosit, indiferent cine ar fi fost „ei”. Sau cel puțin oferit drept cadou de bun venit. Și vodca scumpă. Trebuia să pară o întâlnire. Pentru un schimb amiabil. Atmosferă amicală, știi? Dar, Iisuse, cel care a adus țigările și băutura scumpă nu a avut intenția să plătească nimic altceva. În mod cert nu pentru o ladă plină de uraniu. Au băut câteva pahare și apoi, înainte să termine de fumat trabucurile, vizitatorii și-au măcelărit gazdele… și încă al naibii de repede.

Iris se uită la cutie.

— Dar de ce să fi lăsat asta?

Harry ridică din umeri.

— Probabil că au fost întrerupți. Sau, și mai probabil, au auzit că se apropia altcineva. Noi, o altă echipă. Vezi tu pe aici vreo neglijență, din orice alt punct de vedere?

Ea clătină din cap.

— Deloc, spuse el. O echipă ca asta ar fi curățat locul faptei. Dar ceva i-a făcut să plece în grabă. Și să lase asta în urmă.

— Ne spune ceva?

— S-ar putea să aibă niște amprente pe ea. Deși pun pariu că nu are. La nivelul la care operează genul acesta de infractori, folosesc acid sau superglue sau bandă adezivă ca să se asigure că nu lasă nicăieri urme. Se uită pe toate părțile la cutie. Ar putea proveni de la orice comerciant de trabucuri… Ei, ca să vezi. Uită-te aici.

Scrisul era minuscul, dar putea să-l distingă: *Joe's Cigars, Barbados.*

— Caraibe? Crezi că echipa este de acolo? Cam departe.

— S-ar putea să fie. Asta merită să o păstrăm. Poftim, ai o pungă de plastic?

— Prea târziu pentru asta, nu-i așa? Dacă găsim ceva, oricum va trebui să le predăm.

Se uita la ea.

— Este adevărat. Teoretic. Eu mă gândeam să… care e cuvântul?… Să împrumutăm ceva. Pentru o scurtă perioadă de timp.

Întinse mâna după punga de plastic. Oftând, Iris i-o înmâna. Harry trânti cutia de trabucuri în pungă și i-o întinse înapoi. Îi stătea pe limbă să spună că dacă aveau să fie descoperiți și trimiși la patrulă, ar fi fost din vina lui, când tresărită la auzul unui foc de armă. Tras spre ei.

Din reflex, Harry o prinse pe Iris și o târî în spatele uneia dintre canapele. Asta avea să-i ofere acoperire pentru moment. Dar nu pentru mult timp.

Aruncă o privire în lateral. O siluetă se apropia de ei cu pași hotăra ți, un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat într-o salopetă neagră. Își puse un încărcător nou în revolver și descărca încă trei cartușe în canapea. Dacă se apropia mai mult, canapeaua nu-i mai proteja. Fiecare împușcătură făcea să tremure tapițeria.

— Rahat, spuse Iris. Dintre toate nopțile posibile, exact acum suntem neînarmați.

— Poliția! strigă Harry peste canapea. Aruncă arma acum. Nu poți să scapi și dacă ne împuști, vei merge la închisoare pentru totdeauna!

Se uită în jurul canapelei… și simți cum îi șuieră un alt glonț pe lângă ureche.

— Mare greșeală, amice! spuse el.

Totuși, pașii se apropiau tot mai mult. Apoi, o împușcătură mult mai puternică răsună din partea în care se aflau ei în ascunzătoarea lui Devereux. Un foc de avertisment, după cum se dovedi.

— Poliția înarmată! Lasă arma și întinde-te pe jos. Acum!

Dar celălalt tip nici nu vru să audă. Își ridică din nou arma și fu imediat perforat de gloanțe, corpul său contorsionându-se ca o păpușă de cârpe în timp ce sângele începu să curgă din rănile de intrare și ieșire.

Auziră scârțâitul pătrunzător al cauciucurilor undeva departe în clădire. Doi membri ai unității de poliție înarmată porniră în urmărire. Ofițerul se apropie de canapeaua unde stăteau încă ghemuiți șiîși dădu jos masca.

— Lua-m-ar naiba! Harry! Del Farris, SCO19[25]. Îți amintești de mine?

Rareori Harry fusese atât de încântat să vadă un coleg ofițer.

— Del! Slavă Domnului că tu ești. Eu… așteaptă, ea este sergentul Iris Davies. Și ea e din OS22. Am lucrat la complotul de la Selfridge, eu și Del, imediat după starea de urgență.

— Exact. Ce mai faci?

Harry începu să râdă.

— Ei bine, mă bucur să te văd, asta e al naibii de sigur. Parcă ar fi o morgă aici. Și nu l-am observat pe Băiatul Vesel care e acolo jos. Probabil că ne-a auzit și s-a întors.

— Înțeleg, zise Farris. Lua-m-ar dracii, ce măcel! Aveți vreo idee cu cât timp în urmă…?

— Nu, nu chiar. Vreau să spun că sângele este destul de proaspăt, deci nu prea mult timp. Se pare că au dat o mică petrecere cu vodcă înainte să înceapă măcelul.

Farris dădu din cap. Echipa sa se împrăștiase și începu să verifice toate cotloanele din depozit.

— Ăștia sunt toți băieții lui Phil Devereux, nu-i așa? întrebă el. Sau erau.

— Da, spuse Harry. Noi atn sperat să purtăm o discuție liniștită cu ei. Am crezut că și-au făcut un depozit pentru bunuri tăinuite care ne-ar putea interesa. Nu vor mai spune prea multe acum.

— Cu siguranță nu. Ce tăinuiau? Face parte din operațiunea Crick? Sau voi lucrați pe cont propriu

la Stepney?

Harry zâmbi.

— Pe cont propriu? Termină cu asta, Del. Știi că noi nu lucrăm pe cont propriu la nimic. OS22 este o gașcă de indivizi foarte bine crescuți. Doar ne-ai văzut cum acționăm.

— Da, spuse Farris, punându-și casca la loc. Și restul.

Harry se uită la Iris să vadă ce făcea, dar ea părea mai degrabă ușurată decât zguduită. Abia ce scăpaseră ca prin urechile acului. Dar erau încă în viață, ceea ce era suficient pentru moment.

Harry se uită în jur, întrebându-se ce s-ar fi putut să-i fi scăpat, supărat că nu-l văzuse pe membrul rătăcitor al escadrilei morții și că le pusese viețile în pericol. În curând, locul avea să fie împânzit de ofițeri criminaliști, iar el nu va mai putea să se apropie de nimic și nici măcar să se audă gândind.

Rampa care ducea la ieșirea din complex îi trezi curiozitatea. Acela era un loc bine aranjat în care designerul de interior făcuse o treabă foarte bună asigurându-se că echipa Devereux putea să asigure discreția operațiunilor. Sau cât de discrete puteau fi în era digitală. Se întrebă unde ducea ieșirea subterană: era sigur că pe un drum ferit. Curtea interioară a unui bar sau zona de încărcare a unui angrosist. Un loc în care mersul și venirea vehiculelor ar atrage o atenție minimă. O mișcare inteligentă.

Cei doi băieți de la operațiuni tactice care plecaseră după vehiculul care se îndepărtase se îndreptau spre el, fără suflare după sprintul lor, și vorbeau în stații. Poate că un ajutor aerian, de la elicopter, ar putea prinde urma vehiculului care reușise să scape. Sau poate că nu.

Îi atrase atenția lui Iris din priviri și îi făcu semn să îl urmeze. Eleganța ei strălucitoare, atât de atrăgătoare la începutul serii, părea acum nepotrivită, iar el își dădu seama că tânjea să se

îmbrace în haine de lucru. La fel ca și el. Jacheta era mult prea ostentativă pentru o scenă a crimei cu cadavre și sânge peste tot.

— La ce te gândești? îl întrebă ea.

— Mă gândesc că am avut noroc, spuse Harry. Tipul era profesionist și ar fi trebuit să verific tot locul înainte să intrăm. Ai avut dreptate. Îmi pare rău.

— Las-o baltă, spuse ea. Am sentimentul că această misiune va fi plină de surprize.

— Zici? Știm că a fost cel puțin un vehicul, pentru că l-am auzit. Să spunem doar unul, de dragul discuției. Era cu motorul pornit acolo jos în timp ce avea loc crima, iar uraniul, presupunând că era uraniu, era luat. Acesta ar fi putut fi mutat cu ajutorul unuia dintre cărucioarele de acolo de sus.

Ea dădu din cap.

— Știi ce cred eu? întrebă el.

— Probabil că nu.

— Cred că este timpul ca echipa noastră să facă o excursie în Barbados.

13

— Barbados? răcni Robinson. Ce naiba te face să crezi că o să autorizez o misiune de patru oameni în Barbados din cauza unei cutii de trabucuri? Știi cum arată deja bugetul pe anul acesta financiar?

Harry rămase pe poziții, încrezător că avea să obțină ce voia.

— Este o intuiție. Mai știi ce sunt alea?

— Nu fă pe nebunul cu mine, domnule inspector-șef. Ar fi bine să-ți amintești care este miza aici. Și ce se va întâmpla dacă vreunul dintre noi o dă în bară.

— Îmi imaginez că o să fim mâncați de câini sălbatici în direct la televizor, domnule?

— Doar dacă ni se acordă clemență, spuse Robinson. Se așeză la biroul său cu aerul unui om obișnuit cu responsabilitățile, pe umerii căruia stăteau chiar mai multe responsabilități decât de obicei. Spune-mi că nu e vorba doar de trabucuri. Te rog, Harry. E un aspect drăguț, dar nu e suficient pentru o călătorie de plăcere.

Fără să fie invitat, Harry luă și el loc.

— Ascultă, Bill, spuse el. Mă uitam la câteva dintre informațiile de context pe care mi le-ai trimis și deja îmi trecuse prin minte varianta Barbados. Făcu o pauză. Îți amintești de Voldrev?

Reușise acum să-i rețină interesul lui Robinson.

— Da. Da, chiar îmi amintesc, așa este. Vladimir Voldrev. Ni s-a părut interesant de când cu flagrantul pentru droguri de la Calais de anul trecut, nu-i așa? Nu l-am prins, totuși. Un ticălos isteț, din câte îmi amintesc. Îi plăcea să trăiască pe picior mare, să facă pe grozavul și să fie ostentativ. Dar la suprafață totul era legal.

— Corect. Un oligarh rus. Șaizeci și cinci de ani sau pe-acolo. Câteva afaceri în domeniul asigurărilor și al investițiilor de capital. Niciodată în cercul intim al lui Puțin, ceea ce, din fericire pentru el, l-a ținut în mare parte departe de sancțiuni de la Ucraina încoace. Nu a fost afectat în mod semnificativ de niciuna dintre măsurile luate de la invazie. Dar activ la nivel mondial de la prăbușirea Uniunii Sovietice și, după cum știm amândoi, implicat până peste cap în narcotice în cea mai mare parte a acestui timp. Dar nimeni nu a reușit să îl prindă. Nici noi, nici americanii, nici Interpolul. Mereu ne lasă cu buzele umflate. Pur și simplu dispare fără urmă. Și niciunul dintre frații lui din mafia Bratva nu ne-a spus vreodată un cuvânt despre el.

— Da, am înțeles toate astea. Dar ce-l leagă de Stepney? Face contrabandă cu droguri, nu e un dictator terorist sau un lider de cult de extremă dreapta. Ce vrea să facă cu uraniu-235?

Harry deveni tot mai înfocat vorbind despre ideea lui.

— Mă gândeam la ceea ce ai spus despre faptul că oricine poate fi suspect într-un caz ca acesta. Și apoi mă gândeam și la ceea ce ne-a spus Walker despre simplitatea armelor atomice. Și cum faptul de a deține controlul asupra materialului fisionabil îți poate conferi, ei bine, nu doar putere militară, ci și… un statut unic.

— Ce vrei sâ spui?

— Că toată lumea vrea statut. Nu doar nebunii jihadiști și neonaziștii dornici de purificare etnică. Și ticăloșii tânjesc la fel de mult după el. Nu pentru o cauză, ci pentru că există suficient de multe iahturi, supermodele și echipe de fotbal pe care le poți cumpăra. Imaginează-ți… super-jucăria supremă a oligarhilor: o bombă atomică. Se lăsă cu spatele pe spătarul scaunului. Asta da treabă.

— Presupun că așa e, spuse Robinson. Dar ce să faci cu ea? Adică, de ce ar vrea un personaj ca Voldrev să reconstituie Nagasaki? Nu are niciun sens. Tipii ăia vor să dețină orașe, nu să le arunce în aer. Afacerea lui se bazează pe evitarea atenției, nu pe un dezastru nuclear.

— Dar nu ar arunca în aer un oraș, spuse Harry. Ascultă, Bill. Întotdeauna când ne gândim la arme atomice o facem în termeni de distrugere în masă, nu-i așa?

— Da, spuse Robinson, devenind evident nerăbdător. Așa e. Și pe bună dreptate, la naiba.

— Dar asta nu este neapărat adevărat. După Stepney, am citit tot ce am putut în baza de date comună despre uraniu. Pentru care am acces autorizat, oricum. Și uite cum stă treaba: nu e vorba numai de apocalipsa cu norul în formă de ciupercă.

— Despre ce vorbești?

— Uite, Carol Walker are dreptate, până la un punct. Ai putea reconstitui Hiroshima cu chestiile

astea, dacă ești un maniac în toată regula. Dar asta nu e tot ce poți face. Nici pe departe. Înainte de încheierea Războiului Rece, exista o întreagă gamă de arme tactice, niciodată folosite, destinate unor atacuri mult mai mici. Arme de luptă. Dezvoltarea lor a fost oprită în anii 1990 sau înainte. Deși, surpriză, Trump a redeschis cercetările pentru utilizarea lor.

— Și la ce îi folosesc unuia ca Voldrev, totuși? întrebă Robinson.

— Nu spun că îi folosesc. Tot ce spun este că, imaginează-ți un om ca el, despre care se știa că are la dispoziție o asemenea putere de foc. Nu ca să distrugă un oraș, ci, nu știu, plantația de coca a cuiva. Sau o nenorocită de bancă. Sau orice altceva. Asta face dintr-un oligarh obișnuit un zeu al lumii interlope. Arma supremă de prestigiu pentru gangsterul secolului XXI. Te transformă în lider mondial. Instantaneu.

— Destul de corect. Îmi place micul tău discurs, Harry, să nu mă înțelegi greșit. Dar la fel se poate spune și despre, nu știu, o mie de oameni răi care trăiesc în prezent pe planetă. Ramirez, de exemplu. Clanul Crick. Știi lista. Încă încercăm să-l identificăm pe tipul care aîncercat să-ți zboare creierii la sediul Devereux. Fără tatuaje. Nu se potrivește cu niciun portret robot. Și ar putea fi doar un contractor privat, din câte știm. Cine știe pentru cine naiba lucrează.

— Ascultă, spuse Harry. Ceea ce spui despre o mie de oameni răi este adevărat. Bineînțeles că este. Sunt conștient de asta. Dar nu toți și-au petrecut, în ultimii cinci ani, o mare parte din timp într-un castel de pe o insulă privată de lângă coasta insulei Barbados. Nu-i așa?

Robinson îl privi fix pe Harry pentru ceea ce i se păru o veșnicie. Se lovea cu pixul în palmă ca și cum ar fi efectuat în minte un calcul complex.

— În regulă, inspector Taylor. În regulă. Înțeleg încotro bați cu asta. Nu pot să spun că sunt încă în

totalitate de acord cu tine, dar merită o recunoaștere. Faceți călătoria. Dar nu pentru prea mult timp, ai grijă. Vreau să te întorci aici cât mai repede posibil.

— Mulțumesc mult, Bill. Ah, încă un lucru. Din moment ce în mod oficial alergăm după unicorni săptămâna asta. Ți-l amintești pe Julian Smythe?

— Îmi sună vag cunoscut. Adu-mi aminte.

— Din nou, a fost vorba de cazul Calais. Harry îi întinse un iPad. Când încercam să ajungem la Voldrev. Nimeni nu a reușit să afle nimic, nici de la agenții sub acoperire, nici de la cineva din cercul său, așa că informațiile noastre erau destul de slabe. Dar îmi amintesc câM15 ne-a spus că cea mai rapidă cale să-l determinăm să scoată capul la iveală pe prietenul nostru Vladimir era să facem ceva frumos pentru tipul ăsta.

— Julian Smythe.

— El însuși. E un adevărat filfizon. Eton, Cambridge. Tatăl său, răposatul Sir Roderick Smythe, un diplomat de primă mână, un tip serios, devotat. Legături cu Casa Regală… tatăl, adică. Bogați din tată-n fiu. Dar asta nu a făcut decât să-i crească apetitul lui Julian pentru mai mult. LJn comerciant de opere de artă, în mod oficial: lucruri modeme, de înaltă clasă. Dar, în același timp, suntem cât se poate de siguri, unul dintre cei mai eficienți traficanți de droguri de tip boutique din Europa. Face doar câteva afaceri pe an, cel puțin din câte știm noi, dar valorează o avere.

— Și bănuiesc că e acoperit cu același strat de teflon ca și Voldrev?

— Corect. Întotdeauna cu câțiva pași înaintea poliției. Trebuie să aibă informatori pe care îi plătește enorm în interiorul sistemului, deoarece, de îndată ce cineva simte o urmă de ticăloșie în operațiunea sa, aceasta dispare. DEA[26] a trebuit să-i plătească daune substanțiale acum câțiva ani, după ce au interceptat o încărcătură care ateriza în Miami și au sfârșit prin a distruge obiectele de artă

ale unui labagiu finlandez, ambalate cu grijă, care se aflau în drum spre un cumpărător privat.

— De ce au făcut asta?

— Pentru că erau siguri… siguri… că lăzile erau pline de cocaină și că l-au prins pe Smythe cu mâța-n sac. Ceea ce nu era deloc așa. A făcut un adevărat scandal. Și-a implicat cunoscuții de la Washington. Agenți de rang înalt și-au pierdut slujbele din cauza asta. De atunci, politicienii de pe ambele maluri ale Atlanticului își fac griji pentru orice lucru care l-ar putea supăra. Ceea ce nu-l face de neatins. Dar aproape. Robinson zâmbi.

— Dar oricum vreți să îl zgândăriți?

Harry își luă iPad-ul înapoi.

— Nu chiar. Motivul pentru care îl aduc în discuție este că el și Voldrev se urăsc reciproc. Vorbesc de ură serioasă, de genul „să-i moară mama”, Bill. E o legendă în lumea drogurilor, pe bune. Nu e vorba doar de afaceri, este ceva extrem de personal. O adevărată dușmănie străveche. Subiectul a apărut în discuții o dată sau de două ori pe marginea cazului Calais.

— Iisuse, așa e, spuse Robinson. Acum îmi amintesc că ai menționat acest lucru la o ședință de dimineață, atunci. Nu a ieșit bine?

Harry clătină din cap.

— Nu suficient cât să merite timpul nostru. John a încercat să rezolve. Dar totul era, ei bine, fără temei. Comerciantul de artă din lumea bună și oligarhul dur. Era greu să ți-i imaginezi în aceeași încăpere, darămite să fie obsedați să se distrugă unul pe celălalt.

— De la ce a pornit, totuși, cearta inițială? întrebă Robinson. Nu-mi amintesc detaliile.

Harry își ridică mâinile în semn de disperare simulată.

— Naiba știe. Nimeni nu a putut obține vreodată un răspuns clar de ce se disprețuiau reciproc atât de mult. Se presupune că s-a întâmplat ceva când tatăl lui Smythe lucra în Sankt Petersburg sau

Leningrad, cum se mai numea, și Moscova; Sir Roderick a fost omul nostru de bază acolo pentru o vreme. Voldrev era încă agent KGB pe vremea aceea, așa că numai Dumnezeu știe care ar fi putut fi problema. O altă poveste pe care am auzit-o este că Smythe a fost responsabil pentru moartea iubirii vieții lui Voldrev, o femeie mai tânără, și nu a fost prea subtil în această privință. Sunt zvonuri. Când un văr al lui Smythe s-a sinucis anul trecut, unele bârfe au spus că nici pe departe nu a fost vorba de sinucidere, ci de ceva care ținea de vechea dușmănie a lui Voldrev față de Julian. Apoi a apărut povestea că Smythe a pus un premiu de trei milioane de dolari pe capul lui Voldrev. Și tot așa.

— Așadar, spuse Robinson. Chiar se urăsc unul pe celălalt.

— Așa se pare. Dar cât de mult este adevărat și cât de mult este mit? Știi cum e lumea aceea. Totul e învăluit într-o negură de legende nenorocite. Niciodată nu știi cât să crezi și ce să respingi. E parte din puterea lor, a acestor personaje. Se înfășoară în zvonuri ca într-o armură.

— Și crezi că ar merita să îl stârnești pe Smythe împotriva lui Voldrev? Doar ca să vezi dacă reacționează?

— Ei bine, de ce nu? spuse Harry. S-ar putea să nu spună nimic, se spune că e un tip al naibii de șiret, așa că va fi foarte atent, dar va fi și intrigat. Și poți fi sigur că, la rețeaua pe care o are, va ști mai multe despre Stepney decât ar trebui să știe un comerciant de artă. Totodată, știi cum e cu cei de teapa lui.

— Ce vrei să spui?

— Nobilii filfizoni. Le place să joace șah verbal cu noi, polițiștii din clasa de jos. Ca și cum ar fi la vânătoare sau la pândă de cocoși de munte. Sau indiferent ce-or mai face ei în timpul liber. Oricum, vreau doar să-i arunc o momeală mică. Ca să amestec metaforele. Și să merg singur. Asta e o treabă de făcut unu la unu.

— Unde locuiește?

— Într-un apartament foarte frumos din Belgravia. Are și un duplex în Manhattan și, conform cercetărilor lui John, un apartament în Elveția, care este pe numele uneia dintre amantele sale. Dar adevărata casă a lui e în Eaton Square. Valorează cel puțin douăzeci de milioane, se pare, iar operele de artă din interior se presupune că valorează de cinci ori mai mult.

Robinson se gândi la toate acestea.

— S-ar putea să fie plecat din țară.

— Nu-ți face griji. Am trimis o mașină de poliție să verifice dacă este plecat în timp ce vorbeam. Știi, pot să scriu și să gândesc în același timp.

Robinson se ridică și clătină din cap, zâmbind într-un moment rar de îngăduință.

— Ei bine, atunci, Harry, spuse el, uitându-se la o notă de informare de pe biroul său. Du-te și apucă-te de treabă.

14

Într-o cameră de la etajul întâi al unei clădiri de pe o stradă laterală din Dagenham, patru bărbați stăteau în jurul unei mese vechi, cu privirile fixate pe scrumiera din mijlocul acesteia. Cu capetele rase și jachetele negre de aviator, aceștia aduceau cu o familie de huligani: mătăhăloși, tatuați și îmbibați de testosteron.

Nimeni nu îndrăznea să vorbească, totuși, până când cel de-al cincilea om care se plimba furios prin cameră nu spunea ce voia să spună. Era puțin mai în vârstă decât cvartetul, avea părul mai lung, iar costumul și cămașa elegantă erau un semn că era mai vechi în grup. Cu toate acestea, avea constituția unui boxer și emana amenințarea unei agresiuni cu greu controlate. Superioritatea lui

asupra celorlalți patru era absolut clară din tăcerea paralizată a acestora.

După un timp ce păru o veșnicie, se îndreptă cu pași hotărâți spre masă ca și cum ar fi vrut să-l lovească pe unul dintre bărbați. Doi dintre ei tresărirâ vizibil, ceea ce nu făcu decât să-i sporească furia.

— Ce mama mă-sii de treabă! strigă el. Nu te mai feri așa! Ar trebui să vă fie rușine de voi înșivă. Îi privi pe toți cu dezgust. Tuturor.

Niciunul dintre ei nu părea să aibă nimic de spus sau cel puțin nimic din ceea ce ar fi îndrăznit să spună.

Bărbatul mai în vârstă își trânti pumnii pe masă și se aplecă:

— Acum, ascultați-mă și ascultați-mă bine. Vreau chestia asta. Noaptea trecută a fost un dezastru. Ați înțeles? Fără că „o fi”, că „o păți”. Fără scuze nenorocite. Acesta e… Se gândi la fraza potrivită. Un moment crucial, nu-i așa? Dacă luăm asta, totul se schimbă. Dacă nu o facem, rămânem blocați în același loc în care am fost timp de zece ani. Iar acest lucru, bătu cu pumnul în masă, nu mai este suficient!

Se lăsă o nouă tăcere îndelungată.

— Ați înțeles? Păi, ați face bine să înțelegeți, Vă spun să mergeți să luați obiectul. Nu-mi pasă cum, nu-mi pasă ce trebuie să faceți sau pe cine trebuie să răniți. Liniște. Pentru că dacă nu-l aduceți, familiile voastre vor avea probleme.

Cei patru bărbați nu avură nevoie să li se spună că acesta era, printre multe altele, semnalul că era timpul s-o șteargă.

15

— Nu-i așa că este magnific? spuse Julian Smythe.

Se aflau în holul apartamentului său și priveau o pânză mare, cu culori vii, linii puternice și cuvinte care nu prea aveau sens pentru Harry.

— Basquiat, explică Smythe. Pictat cu un an înainte de a muri, adică în 1988, dacă îmi amintesc bine. Avea doar douăzeci și șapte de ani, știi? Un geniu, cu toate astea. Expresionism african și graffitti care chiar te puneau pe gânduri. Și-a surclasat contemporanii, casă nu mai vorbim de mentorul său, Warhol. Uimitor. Nu ești de acord?

— Ah, ăăă, spuse Harry. Păi, nu sunt un critic de artă, domnule Smythe. Dar cu siguranță este… frapantă.

— Vai, te rog, spune-mi Julian, îi zise gazda sa. Așa cum ai spus, nu este decât o discuție. Nu este un interviu formal. Mă bucur întotdeauna să ajut poliția atunci când pot. De obicei, cu vreun caz de fraudă pe piața de artă, mult prea des întâlnite, îmi pare rău să spun. Trecem la subiect?

În realitate, Smythe era întruchiparea perfectă a aristocratului rezervat, chiar mai mult decât se așteptase Harry. Înalt, cu umeri largi, dar nici pe departe cu alură sportivă. Barbă îngrijită, ochelari fără ramă așezați pe nas. Era îmbrăcat cu o jachetă de in, cămașă în carouri și pantaloni tociți din catifea reiată. Nimic care să sugereze interese în mod specific artistice, cu atât mai puțin un stil de viață boem; mai degrabă finanțatorul de investiții speculative retras, poate, care acum se dedica lecturii de biografii ale marilor oameni și parcului său dendrologic de la țară. Doar papucii de casă din catifea cu monogramă sugerau un dandism de care, după cum descoperise Harry, se bucurau filfizonii ca Smythe atunci când li se ivea ocazia.

— Sunteți foarte amabil că v-ați făcut timp pentru mine, îi spuse el lui Smythe. Știu că sunteți un om ocupat.

— A, nu am chiar atât de mult de lucru astăzi. M-am ocupat de vânzarea câtorva obiecte de la

galeria mea din St James's, dar asta e tot pentru mine. Trag linie devreme.

— O decizie înțeleaptă, spuse Harry.

— Ah! spuse Smythe, ca și cum ar fi uitat ceva pe sobă. Dacă tot ești aici, fă-mi plăcerea, te rog și aruncă o privire în camera mea preferată.

Doamne, gândi Harry, *ce spectacol. Totuși, ar fi mai bine să-i cânt în strună.* Gazda sa îl conduse pe un coridor spre stânga șl deschise prima ușă.

— Hai să aruncăm o privire, da?

— După dumneavoastră.

Smythe intră și aprinse luminile, dezvăluind ceea ce semăna cu un altar. În cameră nu era nicio piesă de mobilier, în afară de un șezlong mic, de culoare roșu închis, așezat lângă fereastră. Dar pereții erau acoperiți de la plintă până la arhitravă cu afișe de teatru, mai vechi și mai noi, frumos înrămate șl în stare ireproșabilă.

— Du-te și uită-te, spuse Smythe, ca un copil mic care nu-și poate ascunde bucuria.

— Mulțumesc foarte mult, zise Harry, care nu era deloc interesat de colecție, dar știa că i se cerea să producă sunetele potrivite.

— Sunt primul care recunoaște că este îngrozitor de vulgar. Dar adevărul este că îmi plac foarte mult teatrul și scena cu care am cochetat fără rușine încă din adolescență.

Harry aruncă o privire pe partea dreaptă a peretelui. Marlon Brando, în *Un tramvai numit dorință* la Teatrul Ethel Barrymore din New York, 1947. Olivier în rolul Hamlet, la Old Vic, cu zece ani înainte. *Blithe Spirit* la Opera din Manchester, 1941. Un rând întreg de producții ale lui Sondheim. Cabaret pe Broadway în 1966. *Îngeri în America*, în 1993. Era cu adevărat impresionant, dar și exagerat. Ca și cum Smythe ar fi încercat să prindă toată strălucirea unui fulger într-o sticlă.

— E ceva deosebit, spuse Harry. O cameră ca aceasta necesită multă dedicare.

— Ei, mă bucur foarte mult că îți place! Și că înțelegi. Este un hobby, vezi tu, dar unul foarte drag inimii mele.

— Ți-ai dorit vreodată să joci sau să te regizezi?

— Ba bine că nu. Mi-ar fi plăcut să fac asta și am încercat pe ici, pe colo, când eram în școală și la universitate. Dar nu am reușit să trec mai mult de al treilea purtător de suliță în *Titus Andronicus!* Mă tem că nu am fost o pierdere pentru scenă, dar există o parte din mine care își dorește să fi fost altfel. Totuși, am avut noroc cămi-am găsit locul în altăparte. Nu ar trebui să mă plâng.

Îl conduse pe Harry afară din mica galerie și îl invită în camera principală.

— Ia loc unde dorești, te rog.

Salonul era de-a dreptul uimitor, iar Harry nu se putu abține să nu privească în jurul său, în timp ce se așeza pe una dintre canapele. Se așteptase la ornamente pompoase, lucruri de-a valma și mobilier baroc, dar, evident, Smythe era cât se poate de minuțios când venea vorba de ceea ce îl înconjura. Unul dintre pereți era acoperit de biblioteci cu volume înalte, probabil cataloage splendide de artă. În altă parte se aflau tablouri moderniste impunătoare, inclusiv un triptic de picturi abstracte violete, care se distingeau doar prin stilul diferit al tușelor de pensulă de pe fiecare panou. Șemineul imens din marmură neagră era flancat de ceea ce păreau să fie doi minotauri de granit: simplu, fascinant, neprețuit fără îndoială. O mare parte din podeaua de gresie albă era acoperită de un covor rafinat, tot negru, cu cea mai fină țesătură cu modele diagonale de culoare verde pal. Mai erau trei canapele albe, un scăunel lung pentru picioare lângă una dintre ferestrele înalte până în tavan și câteva fotolii. În centrul încăperii se afla o măsuță de cafea supradimensionată, și aceea realizată probabil din marmură neagră, pe ea nefiind altceva decât o vază plină de lalele albe simple, iar Harry nu se îndoia că pe undeva mai

erau și un ecran de televiziune uriaș, un sistem de sunet și o stație de lucru, toate ascunse undeva în cameră, dar disponibile pentru Smythe la simpla apăsare a unui buton. Efectul general era, trebuia să recunoască, impresionant. Aceasta era casa unui om serios și preocupat.

Smythe sună la un clopoțel ascuns sub o masă cu consolă.

— Și-acum. Ce pot să îți ofer? Ceai? Cafea? Ceva mai tare?

— Ă… mulțumesc. Doar un pahar cu apă ar fi bine.

O menajeră a apărut imediat.

— Matilde, spuse Smythe. *Un verre d'eau pour Monsieur Taylor. Enfin… pour moi, peut-être un pot de thé à la menthe? Merci beaucoup.*[27]

— Așadar; spuse Smythe, așezându-se pe una dintre canapele, acum că mi-ai îngăduit micul meu tur, cu ce te pot ajuta?

— Domnule Smythe… scuze, Julian, începu Harry. După cum am spus, aceasta chiar este o discuție neoficială. De fapt, îți cer ajutorul. Și îmi pare rău că nu am făcut o programare mai devreme, dar avem un program foarte strâns. Echipa mea, adică.

— Nicio problemă, spuse Smythe, întinzându-și picioarele în timp ce Matilde aduse băuturile. Ce pot să fac ca să vă ajut cu investigațiile voastre?

— Echipa mea, noi, operăm în afara New Scotland Yard. O unitate specializată care se ocupă de anumite tipuri de cazuri.

— Dumnezeule, spuse Smythe, manifestând, se părea, interes real pentru prima dată. Își turnă un ceai de mentă și sorbi cu poftă. Cât de palpitant! Ah, nu ar trebui să spun asta, Știu. Dar, după cum am zis, am un apetit pentru dramă. Este o slăbiciune teribilă. Acestea sunt chestiuni serioase. Dar mă simt fascinat de tot acest spectacol!

Oare Smythe făcea un joc? se întrebă Harry. Nu fusese prevenit înainte de apariția lui Harry, dar un

om cu rețeaua pe care cercetările lui John i-o schițase mai devreme ar fi știut totul despre OS22, foarte probabil și numele celor mai înalți ofițeri ai săi. La fel cum știa pe cine, mai exact, să sune la Washington pentru a distruge carierele adversarilor săi de la DEA. Harry decise să accepte ceea ce presupunea el a fi mica șaradă a lui Smythe.

— Nu pot să te tentez cu un pahar de șampanie? Am o sticlă de Krug 2008 în frigider care abia așteaptă să fie băută într-o companie plăcută.

— Ești extrem de amabil, spuse Harry. Dar, nu, mulțumesc. Sunt în timpul serviciului.

— Desigur. Dommage[28]. Cu altă ocazie, poate? Oricum, deviez de la subiectul despre care ai venit să discutăm aici, oricare ar fi acesta. Ard de nerăbdare să aud.

Destul cu preambulul. Harry decise să treacă direct la subiect.

— Așadar, Vladimir Voldrev. Înțeleg că acest nume îți este cunoscut. Cred că și omul.

Smythe era un client de treabă, ce-i drept, dar nici măcar el nu-și putea ascunde complet reacția: Harry surprinse o ușoară tresărire a obrazului drept când menționa numele lui Voldrev. Dar adevăratul indiciu fu înțepenirea lui bruscă, o schimbare revelatoare față de modul animat în care vorbise până atunci.

Când, în sfârșit, rupse tăcerea, pe chip i se citea o expresie glacială.

— Vladimir Voldrev? Aha. Da, cred că știu câte ceva despre tipul ăsta. Suficient pentru mine, vreau să spun.

— Nu te numeri printre admiratorii lui? întrebă Harry.

Smythe se gândi la asta.

— Ei bine, n-aș spune chiar admirator, nu.

— Pentru că, la gura sobei, se povestește că îl disprețuiești cu adevărat.

— Într-adevăr. Gura sobei. Ce loc extraordinar în care să fie discutate părerile mele despre alți

oameni.

— Îmi pare rău, spuse Harry. Era doar o figură de stil.

— Of, nu, dragul meu prieten. Nici vorbă de așa ceva, înțeleg perfect ce vrei să spui. Cu toții avem… sursele noastre, presupun că nu există un alt cuvânt.

— Întrebarea este: sursele noastre au dreptate? Despre tine și Voldrev, vreau să spun? Relația dintre voi, ca să spunem așa.

Smythe se ridică în picioare, îi umplu paharul lui Harry din sticla de Badoit rece pe care Matilde o lăsase pe masă și se întoarse la locul lui pe canapea.

— Știi, spuse el, unul dintre avantajele faptului că ești bogat… of, nu ar trebui să menționez asta, știu, dar e un pretext atât de stângaci, nu crezi?… Unul dintre avantaje este că nu trebuie să mă gândesc la oamenii pe care nu-i prea plac. Așa că, adevărul adevărat este că rareori îmi dedic o clipă din timpul meu cuiva ca… Voldrev.

— De ce, totuși? întrebă Harry. Adică, de ce nu vrei să te gândești la el?

— Păi, de unde să începem? Smythe scoase o batistă cu buline roșii din buzunarul de la piept și își suflă nasul teatral, ca și cum ar fi expulzat din organism însăși ideea de Vladimir Voldrev. Vreau să spun că… omul este de-a dreptul dezgustător. Genul de tip asupra căruia ți-ai asmuți paznicii dacă ar intra pe moșia ta. Are vreun sens ce spun?

— A, da, răspunse Harry, întrebându-se câți prieteni avea Smythe care nu dețineau proprietăți. Total.

— Vreau să zic că e un tip atât de grosolan. Genul care, dacă pot vorbi sîncer, conduce Londra zilele astea. Ruși de cea mai joasă speță, care vin în acest oraș minunat și cumpără proprietăți și orice altceva prind. Își trimit copiii lor afurisiți la cele mai bune școli. Îngrozitor.

Harry își permise să zâmbească.

— Și care cumpără opere de artă?

Smythe zâmbi cu oarecare relaxare.

— *Touché*. Este perfect adevărat că unii dintre clienții mei sunt ruși. Aceștia cumpără artă așa cum cumpără orice altceva: investiție și simbol al statutului, bag de seamă. Ah, te rog să mă înțelegi, nu sunt naiv. Înțeleg că toți colecționarii de artă fac asta într-o anumită măsură. Dar cei mai mulți dintre ei au o anumită capacitate de înțelegere a esteticului. Rușii din acest oraș? Dacă sunt bine consiliați, cumpără obiecte de artă pentru că sunt al naibii de scumpe și că se apreciază în timp. Cu toate acestea, nu ar deosebi un Rothko de un Rembrandt. Niște filistini.

— Și totuși ai locuit acolo, nu-i așa?

— Ei bine, da. Vreau să spun că draga mea mamă, binecuvântat fie-i sufletul plecat dintre noi, era rusoaică. L-a întâlnit pe tatăl meu la Petersburg, în primul lui stagiu acolo. O balerină remarcabilă, care a fost cucerită de elegantul Roddy Smythe, steaua în ascensiune a Ministerului de Externe și de oriunde altundeva. Cel puțin în tinerețea lui. Ce tam-tam a provocat idila lor! Ei bine, îți poți imagina. LJn diplomat britanic important, care vede documente secrete în fiecare zi, și o dansatoare de la Balșoi. Nimeni nu mai auzise de așa ceva! Ambele părți au trebuit să lămurească totul în trei exemplare înainte de a se căsători. După cum povestea tatăl meu, tatăl lui a fost vizitat la țară, casa familiei noastre din Sussex, de un rus care arăta amenințător, îmbrăcat într-o haină de piele, care pretindea că s-a pierdut. Serios. Poți fi sigur că bunicul l-a invitat în casă la un ceai, sandvișuri și o discuție amiabilă! Oricum, după toate verificările incomode, căsătoria a mers înainte, iar Roddy și Ludmilla s-au căsătorit la Sfânta Margareta, lângă Westminster Abbey. Recepția a avut loc la Clubul *In and Out. Le tout Londres* a venit să toasteze pentru fericitul cuplu. Tata a fost trimis înapoi pe King Charles Street[29]

pentru o vreme, până când au decis ce să facă cu el. Dar ne-am întors pe drumuri destul de repede.

— Înapoi în URSS? întrebă Harry.

— Vai, Doamne, nu. Nu imediat. Mai întâi la Paris. Apoi la Washington. Am fost la școală o bună parte din acea perioadă, la Eton, apoi Cambridge, bineînțeles. Aici a fost mai plăcut. Apoi, tata a fost trimis la Moscova, așa că mă duceam să-i văd din când în când. Presupun, privind acum în urmă, că a fost o perioadă destul de tensionată; începutul anilor optzeci, Reagan și Războiul Rece și așa mai departe. Dar îmi amintesc că a fost o perioadă în care familia mea a fost destul de fericită, știi? Cred că mariajul lor mergea bine și trăiau într-o oarecare grandoare, așa cum făceau toți ambasadorii importanți în acele vremuri. În zilele noastre, este puțin diferit. Reduceri de buget, diverse lucruri.

— Atunci l-ai întâlnit pe Voldrev? Probabil că avea cât… 20 de ani? Urca în ierarhia alunecoasă a KGB-ului, presupun.

— Și încă cum! Nu s-a mai văzut un arivist mai disperat. A fost pus să-i urmărească pe părinții mei, zi și noapte. Am ajuns repede să-l recunoaștem în nenorocitul lui de GAZ-31013. Îmi amintesc modelul, după atâția ani. Mașina preferată a clicii KGB în acele vremuri, știi. Abia dacă se obosea să se ascundă. Stătea cu ei sau pe lângă ei tot timpul. Nu era o supraveghere, de fapt. Cum ar fi putut fi? Nici măcar nu încerca să-și ascundă prezența. Era o brută urâtă care le dădea mereu de înțeles că nu avea de gând să-i lase niciodată în pace.

— Și cum a mers? întrebă Harry.

— Ei bine, știi cum e, stoicismul englezesc și toate cele… nu s-a vorbit de asta niciodată. Dar mama a început să ia pastile cam pe atunci, ceea ce nu i-a făcut bine deloc. Ah, nu spun că toate au fost opera lui Voldrev. Mai erau destule alte lucruri care să îi distrugă nervii. Inclusiv o criză de identitate de dimensiuni uriașe, ca fostă vedetă de

la Balșoi care intrase prin căsătorie într-o familie aristocratică dintr-un stat fascist. Cred că nu s-a simțit întotdeauna binevenită în vechea țară, întotdeauna și-a păstrat echilibrul în public, desigur. Dar, ei bine, toate acestea și-au pus amprenta.

— Erați apropiați? Tu și mama ta?

— Oh, da. Foarte apropiați. Și ea a fost cea care m-a introdus în universul artei. Oriunde am fost, Luvru, la Prado, la Muzeul Pușkin. Întotdeauna mă ajuta să văd arta și să îi apreciez frumusețea.

— Deci, erai tânăr când părinții tăi locuiau la Moscova. Inclusiv cu codița Voldrev. Ai fost vreodată tentat să îl înfrunți?

Smythe redeveni foarte liniștit.

— Am făcut-o, dar cu o singură ocazie. La ambasadă se considera că era extrem de nepotrivit ca civilii să interacționeze cu ei, chiar dacă erai fiul ambasadorului. Chiar dacă el o apăra pe biata lui mamă de cel mai odios… îmi pare rău, dar amintirea este încă destul de intensă.

— Te cred.

— Vezi tu, asta se întâmpla când ambasada era încă pe cheiul Sofiiskaya, la numărul 14, care este acum reședința, desigur. O clădire frumoasă din secolul al XlX-lea. Șiîntr-o zi, ah, cred că aveam douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani, ceva de genul ăsta. Îmi amintesc că îmi luasem un pic de vacanță de la Courtauld[30] ca să-i văd, iar mama mea, în special, era foarte bucuroasă că puteam să petrec zilele cu ea în timp ce tata era foarte ocupat. Oricum, era o zi extraordinar de însorită, îmi amintesc asta și tocmai îl lăsasem pe tata la birou, iar mama mi-a zis: „Julian, hai să facem câțiva pași pe jos”. Ceea ce nu prea se făcea în vremurile acelea, mai ales dacă erai soția unui diplomat de rang înalt. Cu fiul ei. Dar băieții noștri de la securitate erau bine dispuși și au spus că nu era nicio problemă, de ce nu, așa că am coborât din mașină și am plecat cu cățelușul ei – avea un

pechinez mic, îngrozitor, pe nume Cehov, căruia îi era misterios de devotată. Dar, serios, cine eram eu să îi refuz astfel de plăceri simple?

— Da, spuse Harry. Înțeleg asta.

— Așa că pornim pe jos până la poarta ambasadei, ca într-o excursie cu clasa, dar cui îi pasă? Și deodată îmi dau seama că mama a rămas în urmă cu câțiva pași și stă nemișcată. Eram pe punctul să îi spun ceva, ca orice fiu care își mai permite unele glume, poate în momente nepotrivite, „Haide mai repede, mocăilă" sau ceva de genul ăsta, când am observat ce văzuse ea. Aceeași nenorocită de mașină, la volanul căreia se afla bruta aia nenorocită de Voldrev. Se uita fix la noi. Presupun că ar fi trebuit să vorbesc mai întâi cu cei de la securitate. Dar, știi că există momente în viața fiecăruia, când până și cei mai bine-crescuți și manierați dintre noi își pierd cumpătul. Și mă tem că așa s-a și întâmplat.

— Cum așa? întrebă Harry.

În mintea lui, Smythe călătorea acum în timp, transportat înapoi în Moscova anilor optzeci; un fiu ce fierbea de furie, încercând să-și protejeze mama de ororile lumii.

— Am plecat de acolo, fără să cer permisiunea… din nou, o mare greșeală… și am traversat strada, abia dacă m-am uitat să văd dacă trec mașini. M-am dus la mașina lui Voldrev și am lovit cu pumnii în geamul lui. Simplu ca bună ziua.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu la început, cel puțin. A rămas cu privirea înainte, ca și cum eu nici nu eram acolo. Ceea ce era, bineînțeles, deliberat și calculat… corect, aș putea adăuga… ca să mă înfurie și mai mult.

— Nu ajunsese la tine până atunci echipa de securitate?

— Da, răspunse Smythe. Ba da, într-adevăr. Erau de o parte și de alta a mea, de fapt. Extrem de

agitați și îngrijorați de ce se putea întâmpla. Trebuie să recunosc că mă cam pierdusem cu firea. Au încercat să mă calmeze, săracii de ei… îmi plăcea foarte mult de amândoi. Mike și Raymond, așa se numeau. Pâinea lui Dumnezeu. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca fiul șefului să o ia razna sub supravegherea lor. Privind retrospectiv, mi-a părut foarte rău pentru ei… de fapt, am ținut să-mi cer scuze mai târziu. Dar, în toiul evenimentelor… ei bine, încercam să-i dau jos de pe mine, înjuram și mă uitam la Voldrev, amenințându-l cu tot felul de lucruri teribile dacă nu deschidea portiera.

— A deschis-o?

— Dimpotrivă. A luat un ziar, închipuie-ți. De pe scaunul pasagerului. Și a început să-l citească. Chiar în fața mea. Parcă îi văd și acum fața aia încrezută. Așa că am luat o piatră de pe jos… ghinion că era acolo… și am spart geamul. Momentul de furie al fiului s-a transformat într-un incident diplomatic în toată regula.

— Așteaptă, spuse Harry. Până ajungem la incidentul diplomatic, ce a făcut Voldrev când ai spart fereastra?

Fața lui Smythe se crispa când își aminti.

— Asta e chestia. Nu a făcut nimic. Nici măcar nu a tresărit. Și-a scuturat cioburile de sticlă din poală și de pe haină. Dar nu s-a întors nici măcar o dată să se uite la mine. Și a așteptat până când am ajuns pe partea cealaltă a drumului, abia ținut și controlat de bieții Mike și Raymond, ca să plece în cele din urmă cu mașina.

— Ce s-a întâmplat?

— A, un adevărat haos, după cum îți poți imagina, fără îndoială. Mama era distrusă, tata era furios pe mine. Presa a fost avertizată în mod oficial să nu relateze incidentul… era pe vremea când ziarele făceau ceea ce le spunea atașatul de presă al ambasadei. Dacă s-ar fi întâmplat astăzi, aș fi fost pe Twitter într-o oră. Poate chiar mai

puțin. Dar, după o muștruluială usturătoare din partea tatălui meu în biroul său, agenții secreți l-au avertizat că, potrivit informatorilor lor, ar fi înțelept să părăsesc orașul imediat. Ceea ce am și făcut, cu toată protecția diplomatică. Am spălat *putinovska*, cu coada între picioare, ca să zic așa.

Afară se făcuse mai întuneric acum, cerul se acoperise de nori. Smythe apăsă un buton pe o telecomandă și lămpile își revărsară lumina suficient cât atmosfera în cameră să nu devină sumbră.

— Nu e de mirare că îl disprețuiești atât de mult.

— Hmm? spuse Smythe, aparent încă distras de amintirile sale.

— Adică, e în firea omului, nu-i așa? Un bărbat vrea să-și protejeze mama. Este mai degrabă un instinct.

— Mi-am spus asta ani de zile, inspectare-șef Taylor. Să știi. Dar, totodată, regret că mi-am făcut părinții de rușine. Și, dacă mai contează, că i-am dat porcului aceluia exact ceea ce căuta. Am reacționat. Mi-am pierdut controlul. Soția ambasadorului britanic cu nervii zdruncinați, ambasadorul distras. Fiul său, împachetat și trimis cu primul zbor înapoi la Londra. Da, i-am dat exact ceea ce voia. Și sunt sigur că superiorii lui au fost încântați.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Și nu am observat oare același model de comportament în anii care s-au scurs de atunci? Este marele talent rusesc. Să destabilizeze. Să dezorienteze inamicul. Să ne facă să ne întoarcem unul împotriva celuilalt. A fost o lecție crudă, bineînțeles. Dar a fost o lecție. Nu am mai făcut niciodată această greșeală.

— Ce vrei să spui?

— Nu le-am mai dat niciodată adversarilor mei ceea ce era clar că își doreau. Chiar dacă fiecare fibră a ființei mele striga la mine să o fac. În ziua

aceea am învățat să mă abțin… chiar dacă pe propria piele.

Harry se ridică și se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră. O mamă tânără se juca afară cu copilul ei mic, râzând încântați unul de compania celuilalt.

— Și apoi? Tu și Voldrev?

— A, păi, mă tem că intrăm pe tărâmul fanteziei și al lucrurilor neadevărate, spuse Smythe.

— În ce sens?

— Păi, desigur, după cum bine știm amândoi, Voldrev a dobândit o anumită notorietate în alte, să spunem, domenii de activitate în anii care s-au scurs de atunci. Mă gândesc că nu este o surpriză. Întotdeauna a fost un gangster, doar că circumstanțele istoriei l-au forțat să treacă din sectorul public în cel privat.

— Spune-mi ce știi despre asta, spuse Harry. Dacă vrei.

Smythe ridică din umeri cu dezgust.

— Ei, nu știu atât de multe, cu toată sinceritatea. Bârfe de la rudele mele din Rusia, deși multe dintre ele nu mai trăiesc. Mama a avut un frate, care acum e mort, și mai sunt câțiva verișori împrăștia ți pe ici pe colo. În orice caz, atunci când Războiul Rece s-a încheiat și s-a prăbușit Uniunea Sovietică, Voldrev a făcut ceea ce au făcut toți oamenii de top din KGB și anume să se bucure de dezmembrarea propriei patrii și să pună mâna pe tot ce a putut. Un spectacol înjositor, dacă a existat vreodată unul: bărbații aceia de vârstă mijlocie jefuind țara pe care juraseră să o protejeze.

— Dar nu era încă de vârstă mijlocie, nu-i așa? Ce a obținut în cele din urmă? întrebă Harry.

Smythe pufni în râs.

— A, asta e amuzant. Erau atât de multe bunătăți la ofertă, în funcție de mușchii și de statutul tău: oțel, aluminiu, combustibili fosili, aur și așa mai departe. Ei bine, știi ce a primit Vladimir de la colegii săi? Care a fost marele său

premiu? Fructe tropicale. Îți vine să crezi? Atât de înjositor. Mă tem că e oligarh doar pe jumătate, micuțul Vlad.

— Ei bine, așa zici tu, spuse Harry. Dar se descurcă foarte bine, nu-i așa? Eu nu m-aș afla aici dacă activitățile lui ar fi fost legale, dar este un om de afaceri de mare succes, al cărui interes principal este vânzarea de narcotice la nivel mondial.

Smythe ridică mâinile în aer.

— Ei bine, așa se spune. Dar eu sunt un ingenuu când vine vorba de astfel de chestiuni. Abia dacă am fumat un cui când eram la Cambridge și cu siguranță nu m-am mai dedat la astfel de lucruri de atunci. Lumea aceea îmi este străină, în toate sensurile cuvântului, și intenționez să rămână așa. Dacă îmi spui că asta face Voldrev acum… ei bine, te cred pe cuvânt. În mod cert este în concordanță cu caracterul său. Dar eu nu am cunoștință despre aceste… tranzacții, rosti el ultimul cuvânt de parcă ar fi fost toxic.

— Mi se pare corect, spuse Harry. Nu te mai rețin. Ai fost deja foarte generos cu timpul tău, Julian. Dar permite-mi să mă întorc la chestiunea stânjenitoare a zvonurilor și bârfelor.

— A, da! spuse Smythe. Poveștile de la gura sobei!

— Într-adevăr, poveștile de la gura sobei. Mai mulți informatori de la agenții de aplicare a legii zic, ca să o spunem pe șleau, că tu și domnul Voldrev vă urâți de moarte. Că ați avut tot felul de dispute în toți acești ani.

— Dispute? Nu prea. Amintește-ți, au trecut aproape patruzeci de ani de când nu l-am văzut pe acest om. Fosta mea soție l-a văzut odată în Miami, cred, la o strângere de fonduri sau așa ceva și mi-a spus despre asta. Posibil să se fi. Înșelat, desigur. Era cam prostuță.

— Când s-a întâmplat asta?

— Doamne! Cred că trebuie să fi fost acum mai bine de zece ani, pentru că am divorțat nu după

mult timp. Suntem încă foarte buni prieteni, ea și cu mine.

— Înțeleg. Pentru că, după cum îți imaginezi, vorbim cu tot felul de oameni în domeniul meu de activitate.

— Face parte din meserie. Și de aceea oamenii vă sunt atât de recunoscători. Ei bine, e unul dintre multele motive.

— Și trebuie să spun că, de-a lungul anilor, o mulțime de informatori au spus că există o animozitate reală între tine și Voldrev. Așteptă o clipă. Genul de animozitate cu consecințe care nu sunt întotdeauna plăcute.

Smythe rămase fidel versiunii sale despre evenimente.

— Ei, serios, inspector-șef! Ce de povești mai învârt oamenii. Ți se pare că sunt genul de tip care s-ar încurca cu un om ca Vladimir Voldrev? Da, ai dreptate, avem un trecut comun, după cum se vede. Dar „trecut” este cuvântul potrivit. L-aș invita aici la o cină intimă? Nu, cu siguranță că nu. Evident. Dar cred că ceea ce descrii este, mai degrabă, o versiune extravagantă a telefonului fără fir. Sau cu fir rusesc, dacă preferi. Detaliul poveștii care scapă majorității oamenilor este că, firesc, s-a aflat destul de repede că fiul lui Roddy Smythe a avut o confruntare cu unul din clica KGB, iar apoi, în anii următori, când amândoi am devenit destul de proeminenți în profesiile noastre, ei bine, oamenii chiar au tendința de a uni puncte care n-au nicio legătură. Le place să vadă tipare, conexiuni și dușmănii acolo unde nu există. Nu ești de acord?

— Ei bine, zvonurile sunt cu siguranță o problemă pentru ofițerii de poliție, zise Harry. Nu te poți baza pe ele, ai dreptate. Problema este că… nici nu le poți ignora.

Evident, nu acesta era răspunsul pe care îl dorea sau îl aștepta Smythe.

— Ah, dar ar trebui. Sincer. Se întâmplă atât de des ca „zvonul” să nu fie decât un eufemism

pentru minciuni scornite pentru a răspândi probleme, pentru a stârni oamenii unii împotriva altora sau pentru a-i scoate din minți. Sunt sigur că tipii antipatici pe care voi îi întâlniți des în traficul de droguri găsesc foarte amuzant faptul că Voldrev s-a confruntat o dată la Moscova cu un dealer de artă din Mayfair. Și acest lucru este perfect adevărat. Dar restul sunt prostii.

— Restul? Ce vrei să spui cu asta, mai exact?

— Ei bine, spune-mi tu! Chiar nu am nici cea mai vagă idee despre ce spun oamenii despre mine și am învățat să nu permit ca asta să mă deranjeze.

— Dar știi că aceste zvonuri există? Adică ai auzit despre ele.

— În cel mai vag sens, desigur. Dar, asemenea unui actor care este suficient de înțelept să nu-și citească niciodată recenziile, îi descurajez pe cei care vor să-mi toarne otravă în urechi. Indiferent că este vorba despre Vladimir Voldrev sau despre oricine altcineva.

Harry se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-l testeze pe Smythe cu una dintre poveștile pe care John i le trimisese într-un al doilea dosar, în care organizase informațiile secrete relevante în funcție de probabilitatea ca informatorul să spună adevărul.

— Ei bine, spuse el. Dă-mi voie să încalc această regulă pentru scurt timp, doar ca să încerc să-ți reîmprospătez memoria.

Spre surprinderea lui Harry, Smythe reacționa ca și cum îi propusese un joc de societate.

— Ah, cât de încântător, Harry! Chiar te rog!

— Dă-mi voie să subliniez că nicio agenție de aplicare a legii din Marea Britanie nu consideră aceste informații ca fiind informații utile.

— Înțeleg, spuse Smythe.

— Așadar, continuă Harry. Este doar o afirmație speculativă, ține minte, dintr-un caz complex, de acum câțiva ani.

Un puzzle, de fapt. În 2014, CIA a stabilit că un pilot de Cessna, guatemalez, cred, transporta droguri între Belize și New Orleans. Dar trebuia să realimenteze la Galveston, care era punctul de maximă vulnerabilitate. Așa că s-a organizat o descindere ca să-l prindă și pe el și să confiște și cocaina. Acțiunea a fost condusă de DEA, dar cu implicarea Interpolului și a câtorva ofițeri detașați de la Yard care aveau cunoștință de caz. Multi-jurisdicțional, pentru că ideea era să întoarcă pilotul de partea lor și să scoată la iveală toată rețeaua.

— Mor de curiozitate acum, spuse Smythe, prea lejer pentru a fi pe placul lui Harry.

— Chestia e că echipa aștepta la sol în Galveston, o pistă privată de aterizare pe care practic au rechiziționat-o pentru o zi. Lunetiștii erau pe poziții. Se așteptau la cel mult trei persoane, pilotul plus încă doi. Dar ora de aterizare așteptată vine și trece și nu se întâmplă nimic.

— Nu a venit niciun avion?

— Niciun Cessna. Niciun pilot. Niciun drog. Așa că au rămas cu sculele bălăngănindu-li-se în vânt. Scuză-mi limbajul.

— Nici vorbă, spuse Smythe, zâmbind în continuare. Descrie o imagine foarte vie.

— Oricum, au așteptat instrucțiuni noi și, în cele din urmă, câteva ore mai târziu, au primit un telefon de la Paza de Coastă care le-a spus că un avion a fost reperat la sol pe Cat Island. Știi unde e, în Golful Mexic?

— N-am știut, spuse Smythe. Dar mulțumesc.

— Așa că aranjează transportul aerian și ajung acolo. Între timp se întunecase aproape de tot. Dar era băiatul căutat. Cessna era pe uscat. Cala fusese golită, deși s-au găsit urme de cocaină pură.

— Și pilotul? A șters-o, presupunem?

— Nu, răspunse Harry, pe un ton imperturbabil. Era încă în cabină. Din nefericire pentru el, capul îi fusese tăiat și se afla în poala lui.

Smythe oftă:

— Dumnezeule!

— La fel s-a întâmplat și cu pasagerul numărul unu. Capul îi fusese așezat între picioare. Se poate presupune că pasagerul numărul trei era un impostor sau un trădător, i-a forțat să aterizeze și a aranjat transferul drogurilor, probabil către o șalupă care îi aștepta. Oricum, aceasta a fost ipoteza de lucru.

— Plauzibil, încuviință Smythe. Un episod oribil. Mă tem că nu aș avea sângele rece de care este nevoie în meseria ta, Harry, Chiar nu aș avea.

— Puțini oameni îl au, Julian.

— Dar, scuză-mă, ce legătură are asta cu mine?

— După aproximativ trei săptămâni, un *sicario* de importanță medie a trecut ilegal în Statele Unite și a fost prins. Se pare că a depus mărturie împotriva complicilor săi destul de repede. L-au reținut pentru crimă de gradul întâi și pentru multe altele. A scos la iveală destul de multe informații utile. Printre care și afirmația că zborurile Cessna au operat fără probleme sub protecția nimănui altcuiva decât Vladimir Voldrev.

— Dumnezeule mare, spuse Smythe. Omul ăsta este peste tot.

— Într-adevăr. Dar noul informator al DEA a dezvăluit și că Voldrev era furios din cauza jafului…

— Ceea ce, îmi imaginez, nu a fost o surpriză pentru nimeni.

— Cu furia lui, nu. Este cunoscut pentru temperamentul său, iar aceasta a fost o lovitură puternică pentru rețeaua sa din America. Dar interesant a fost faptul că acestsfermo – fost *sicario*, presupun că ar trebui să spun, mort de frică, a dezvăluit și faptul că Voldrev era sigur că știe cine se afla în spatele a toate acestea. Asociații săi i-au spus că cel mai probabil era vorba de unul dintre carteluri, dar Voldrev nici nu a vrut să audă despre asta.

Smythe rămase impasibil.

— Și, pe cine a învinuit micul Vlad?

— Pe tine.

— Pe mine? Smythe își îngădui un hohot de râs din tot sufletul. Ei da, asta chiar este…. Presupun că dacă un om trăiește suficient de mult ajunge să audă de toate! Și de data asta am impresia că acest lucru e adevărat. Dar trebuie să recunosc că ideea de a fi implicat în asemenea intrigi și comportament criminal… Fii serios. Uită-te la mine. Chiar ți se pare că sunt genul de om care aranjează decapitări? Eu mă ocup de transferul colajelor lui Matisse din Luxemburg la Beijing. Ceea ce oricum este mai mult decât suficient pentru mine, nu mă deranjează să recunosc. Plaje, cocaină și cadavre decapitate…? Asta e departe de competențele mele, ca să nu spun mai mult. Îmi pare rău să dezamăgesc DEA și cartelurile și pe oricine altcineva, dar au o idee complet greșită despre ce fel de om sunt. Cred că ar fi amuzant dacă nu ar fi atât de îngrozitor.

— Da, cred că așa este, spuse Harry. Și, desigur, răsplata a fost că Voldrev a jurat o răzbunare teribilă. Dar, așa cum am spus, asta s-a întâmplat acum câțiva ani și, ei bine, e evident că nu s-a întâmplat nimic. Îmi închipui că informatorul mexican trăiește acum într-un program federal de protecție undeva în Montana sau oriunde altundeva îi duc pe amăra ții ăștia. Se teme pentru viața lui. O treabă urâtă.

— Într-adevăr, așa este. E incredibil! Duce și omul o viață anostă, având în vedere toate lucrurile acestea. Și, fără de știre, alții spun cele mai ciudate lucruri despre mine. N-ai ce-i face, presupun. Dar chiar sunt cele mai scandaloase rahaturi.

Oricât de impenetrabil ar fi fost Smythe, Harry știa foarte bine că mințea. Și – bănui el, bărbatul știa la rândul lui că el știa. Liniștit ca o apă lină era Julian. Delicat din toate punctele de vedere. Nu-i de mirare că se dovedise atât de alunecos de-a

lungul timpului. Un gentleman englez rafinat, exact opusul gangsterului nerușinat care devenise Voldrev. Un lord al drogurilor, cu o operațiune de fațadă foarte impresionantă: comerciant de opere de artă de cea mai bună calitate; în timp ce singura artă pe care Voldrev o aprecia era probabil cea de pe corpul său. Da, avea sens. Un strop de istorie în comun, un univers de diferențe, care se aflau în competiție în aceeași afacere întunecată. Nu era de mirare că se urau unul pe celălalt.

— Ei bine, asta este foarte util. Îți mulțumesc. O să încerc să nu te mai deranjez din nou.

— Vai, te rog, oricând! spuse Smythe. A fost o adevărată plăcere. Îmi pare rău doar că nu am putut să te delectez cu istorioare despre răutățile micului Vlad. Adevărul este că duc o viață foarte diferită de a lui.

Nu chiar atât de diferită, se gândi Harry. Se ridică în picioare ca să-i strângă mâna lui Julian Smythe.

— Mulțumesc din nou. Mă descurc să găsesc ieșirea.

Era pe hol, lângă tabloul lui Basquiat, când a auzit vocea lui Smythe în spatele lui.

— Ah, și îți doresc un zbor plăcut!

Abia când ajunse pe trotuar și își căută cheile de la mașină, Harry își aminti: nu menționase că pleacă undeva.

16

Avionul se înclină. Iris Davies se trezi, mai precipitat decât de obicei, și se uită pe fereastră. Soarele se afla în fața lor, un vis pâclos de culoarea mandarinei.

Voldrev împotriva lui Smythe: cei doi masculi alfa confruntându-se din nou, dar de data aceasta pentru o miză extrem de importantă. Așa le

explicase Harry celor de la Yard, după întâlnirea lui din Eaton Square.

Se așezaseră în jurul mesei de ședință din sala de operațiuni de la etajul cinci care le fusese repartizată. Abia dacă erau destule birouri pentru toată lumea, nu că această misiune ar fi implicat prea multă muncă de birou; după cum spunea Harry, aveau să fie pe teren până când își vânau prada. Singura piedică, așa cum sublimase și ea de mai multe ori, era că nici măcar nu erau siguri cine era prada lor.

Carol Walker stătea lângă ea, făcând un număr mare de însemnări, dar și desenând. Uitându-se mai atent, Iris observă că desenele nu erau deloc mâzgâlituri, ci ecuații complexe. Ce încerca să rezolve noul lor geniu din echipă? Îi era teamă să se gândească. Și nu voia să întrebe. Ar fi fost neprofesionist. Harry era foarte concentrat. Și nu-l mai văzuse niciodată atât de concentrat cum era astăzi. Nici înainte de operațiunea Crick, nici înainte de Calais, nici în timpul filajului din Singapore.

Își aduna gândurile, îi ținea și pe ei adunați laolaltă. Dar ea își dădu seama că era mai tensionat decât de obicei, că era posibil ca miza să fie extrem de mare și că întregul tablou era încă prea neclar pentru a fi pe placul lui Harry.

Voldrev. Smythe. Doi mari șmecheri ai lumii drogurilor. Două fiare din jungla narcoticelor care, de-a lungul deceniilor, și lăsând în urmă multe cadavre, se urau de moarte. Dacă Voldrev avea uraniul, ce plănuia să facă cu el? Cât de multe știa Smythe? Și cum avea de gând să acționeze în baza acestor cunoștințe? O belea păcătoasă, acest Voldrev.

Și cine altcineva ar mai putea fi implicat în mister? Xavier Ramirez, băiatul cel nou pe care Harry începuse să îl arunce în conversații? ISIS sau orice altă formă sub care acționa acum?

Milițiile naționaliste în ascensiune? Nimic nu putea fi exclus.

Harry îi avertizase să plece de la premisa că toate comunicațiile lor erau acum compromise de oricare dintre lorzii drogurilor și de oricine altcineva interesat de operațiunea lor, de altfel.

— Ceea ce înseamnă, aproape sigur, oameni din tabăra noastră, spuse el. Nu suntem singura agenție britanică aflată în urmărirea acestui caz, nici pe departe. Robinson mi-a spus acest lucru când l-am informat despre Smythe.

— Atunci de ce OS22? întrebă John. Dacă MI6 și NCA și Dumnezeu știe cine mai e în joc, suntem în plus, nu-i așa?

Harry se încruntă.

— Nu. Nu, John. Tocmai asta e ideea. Aici intervenim noi, de asta se bazează pe noi. Să fim agili și rapizi și să facem ceea ce trebuie făcut.

— Și să fim țapul ispășitor dacă se răstoarnă căruța, nu? spuse Iris.

— Categoric, spuse Harry. Dacă o dăm în bară în vreun fel, nu ne vor mai lăsa nicio resursă. Acesta este încă unul dintre rolurile noastre neoficiale în toată porcăria. Mamuții mari și grei fac ceea ce fac, aleargă în jurul propriilor cozi și ale celorlalți, iar noi suntem aduși în ancheta oficială dacă lucrurile merg prost. Asta e treaba noastră. Tăcu o clipă. Dacă vreunul dintre voi nu e în stare să facă asta, să se retragă acum. Voi aproba cu plăcere orice cerere de transfer.

Iris se lăsă din nou pe spate în scaunul de pluș (Harry obținuse cumva un upgrade la clasa business, bazându-se mai mult pe acreditările sale militare decât pe autoritatea sa de polițist) și își termină ginul tonic. Răsfoi revista din avion și se întrebă dacă rezista să-l urmărească două ore pe Liam Neeson în țara nelegiuiților sau pe Scarlett Johanssonîntr-o nouă saga cu super eroi, sau dacă să se uite la un documentar despre Arctica…

Pe cine păcălea? Nu se putea gândi la nimic altceva decât la caz. Voldrev. Smythe. Cumva, trăgeau sforile. Dar de ce, și cum? Ura care îi măcina reciproc era oare chiar atât de puternică?

Se dojeni că își pusese întrebarea. Dacă învățase ceva în meseria ei era că sentimentul de ură care poate apărea între oameni era una dintre cele mai puternice forțe de pe Pământ. Poate cea mai puternică. Îi determina pe oameni să facă lucruri stupide, exagerate, îngrozitor de violente. Îi făcea să renunțe la ultimul strop de rațiune pe care îl mai aveau și la orice simț al evitării pagubelor colaterale.

Din reflex, își duse mâna în partea dreaptă, străpunsă de un glonț cu câțiva ani în urmă. Nu la mult timp după acreditarea ei deplină ca lunetist, de fapt. Se afla în misiune peste noapte în Brixton, își pregătise cu grijă un adăpost într-un apartament gol de la etajul cinci al unui bloc dărăpănat dintr-un cartier de locuințe sociale. Ochelari cu vedere nocturnă, un observator lângă ea, ceide la centrul de comandă îi furnizau ultimele informații în căști. Ținea în brațe arma de asalt, un Heckler & Koch G3 modificat, armă pe care învățase să o iubească în timpul antrenamentelor. O simțea confortabilă și cu o greutate ce-i insufla încredere, o unealtă mortală pe care acum știa că o putea folosi cu extrem de multă precizie.

Mai jos, pe un petic de iarbă, un grup de tineri cu glugile trase pe cap fumau marijuana, făcând haz unii pe seama celorlalți.

— Nu aceea este ținta, se auzi în cască. Rămâi pe poziții.

Exact în după-amiaza aceea, un agent sub acoperire îl informase pe ofițerul său de contact că un lider de bandă locală urmașă fie „tranșat și tăiat în bucățele” de un tânăr pretendent la tron. Ras Ronnie, care se îmbrăca la fel ca un personaj din filmul său preferat din anii ’70, *The Harder They Come*, era în fruntea bandei de zece ani. Dar acum

vârsta îl ajunsese din urmă, iar tinerețea îi bătea furioasă la ușă sub forma unui puști care se numea Pablo și care vânduse droguri la colț de stradă pentru Ronnie înainte de a se certa. Acum, conform informațiilor obținute de agentul sub acoperire, Pablo era pregătit să acționeze și avea de gând să-l „termine” pe fostul său șef, care nu se aștepta decât la discuții despre un armistițiu, în aer liber, astfel încât toată lumea să se simtă în siguranță.

Întâlnirea dintre cele două bande era stabilită pentru ora 21.00, Se uitase la ceas: 20.57. Își ștersese fruntea și se așezase pe poziție. Procedurile de operare erau clare: nu avea voie să tragă indiferent de împrejurări până când nu primea undă verde de la comandantul operațiunii. Utilizarea armelor de foc de către poliție, în special în această zonă, era, din punct de vedere istoric, o problemă de o sensibilitate politică și socială uriașă. Un glonț rătăcit din arma unui lunetist putea provoca o revoltă, Iris știa acest lucru și înțelegea de ce era așa. Această parte a Londrei era ca o oală sub presiune și așa fusese de zeci de ani. Folosită greșit, chiar și fără intenție criminală, pușca din mâinile ei putea arunca întregul cartier în întuneric, luminat doar de flăcări.

Se uitase încă o dată la ceas: 21.01. Nici urmă de Ronnie, de Pablo sau de oricine altcineva; mica zonă verde era acum pustie, copiii plecând să caute distracție în altă parte. Era întuneric și neobișnuit de cald și înmiresmat pentru o seară de octombrie, dar o atmosferă de toamnă, neîndoielnic; vântul începuse să bată cu putere și ea trebuia să țină cont de acest lucru. Distanța de la adăpost până la presupusul loc de întâlnire nu era prea mare: cel mult optzeci de metri. Dar știa că ar fi putut să aibă de-a face cu ținte în mișcare și un grad de confuzie care necesita cea mai riguroasă pregătire și multă stăpânire de sine.

La ora 21.15, comandantul operațiunii le ceruse tuturor posturilor să rămână pe poziții și să aștepte informații actualizate de la agentul sub acoperire. Nu se mai primise nicio actualizare ulterioară timp de patruzeci și cinci de minute, iar Iris începuse să aibă crampe la piciorul stâng și realizase că uitase să se hidrateze în mod corespunzător în ora care trecuse. Era supărată pe observator pentru că nu îi reamintise… el îi întinsese sticla de apă și o ținuse cu timiditate în timp ce ea băuse cu paiul, dar, de fapt, fusese exclusiv vina ei.

La ora 22.00. Lise spusese să se retragă. Informațiile secrete „se schimbaseră semnificativ". *Limbaj cifrat pentru „o prostie de la bun început"*, se gândise Iris, iritată. Își adunase arma și, cu ajutorul observatorului, strânsese adăpostul, așteptând aprobarea să iasă din incintă pe o ușă din spate, unde îi aștepta deja un vehicuL încă o seară pierdută. Dar, așa cum îi spuseseră instructorii ei din poligon și din afara lui, reprezenta cel puțin 80 la sută din ocupația ei. Să zacă Dumnezeu știa pe unde, pentru Dumnezeu știa cât timp; să respire cu mare atenție conform tehnicii pe care o învățase; să gestioneze cortizonul eliberat de stres în sânge. Să aștepte la nesfârșit… deseori, pentru nimic.

Erau deja la jumătatea drumului pe scări în jos, folosind lanterne, deoarece iluminatul intern abia dacă funcționa, când vocea din cască revenise brusc… și de data aceasta, cu mult mai puțină încredere. „Cel puțin un grup a fost văzut îndreptându-se spre zona de operațiuni. Toate unitățile să fie pe poziții…" Apoi, nu mai auzise instrucțiunile panicate, deoarece fuseseră acoperite de sunetul împușcăturilor care se auzeau… de unde? Din partea de jos a scărilor? De afară?

Nu mai avusese timp să despacheteze pușca. Dar purta la brâu arma de 9 mm și o scosese din toc. Îi spusese observatorului, care se lăsase din instinct în poziție ghemuită, să ia echipamentul și să găsească imediat un adăpost.

Iris o luase pe scări, câte trei o dată, în timp ce încerca să ia legătura prin stație cu centrul de operațiuni. Ceruse instrucțiuni revizuite, în regim de urgență, dar nu primise niciun răspuns. În disperare de cauză, încercase să-l sune de pe mobil pe comandantul de escadrilă, dar intrase direct mesageria vocală. Nu era bine. Nu era bine deloc.

Holul de la intrare în clădire era gol. Chemase din nou întăriri și, uitându-se pe ferestrele cu plasă de sârmă, văzuse că afară era în desfășurare un schimb de focuri în toată regula în câmp deschis. La ora două față de poziția ei, trei bărbați se sprijineau de stâlpi și trăgeau asupra unui număr similar (poate patru?) de cealaltă parte a zonei cu iarbă. Cel puțin unul dintre ei avea un Uzi, judecând după sunetul distinctiv, ritmat care puncta șirul de împușcături individuale. Iisuse Hristoase; parcă era o noapte de coșmar în Gaza, nu în sudul Londrei.

Fusese rănit cineva? Își scosese ochelarii cu vedere nocturnă, dar nu avea vizibilitate bună.

Încercase din nou.

— Comandamentul, aici Alfa-Doi. Solicit întăriri și instrucțiuni. E un adevărat măcel aici. Nu văd pe nimeni dintre ai noștri acolo!

În sfârșit, un răspuns în căști:

— Rămâi în poziție, Alpha-Doi. Unitatea de intervenție armată ajunge într-un minut.

— Ar trebui să fie aici acum!

— Rămâi în poziție, Alpha-Doi. Nu este lupta ta.

Și-atunci, a cui era lupta? Și de ce ofițerii înarmați erau la șaizeci de secunde distanță, în loc să fie deja la fața locului? Când își ridicase pistolul, văzuse cum un corp se prăbușea la pământ la aproximativ treizeci de metri de locul în care se afla. Acesta sălta într-o serie grotescă de convulsii în timp ce era lovit de și mai multe gloanțe. De undeva din apropiere, cineva uriașe din toți rărunchii; „L-am nimerit! Frumos! O să

arzi în iad, băiete!” Apoi: „Vin și după ceilalți, nenorociților!” Și încă o rafală de gloanțe.

În niciun caz nu putea rămâne acolo unde era.

Ascunsă în umbră, observase o acoperire mai bună imediat după ușă (ceea ce părea să fie un buncăr de cărămidă pentru depozitare). Deschisese ușa tiptil și sărise afară, ocupându-și repede poziția în spatele seifului. Unde naiba era unitatea de răspuns armat?

Auzise pași. În sfârșit! Sosiseră întăririle și se pregăteau să controleze zona și să-și impună autoritatea în piață. După sunetul focurilor de armă maniacale pe care le auzise, nu avea să le ia mult timp să-i scoată pe combatanți din luptă și să-i supună. Acesta era lucrul pe care gangsterii nu îl înțelegeau niciodată. Un ofițer de poliție antrenat, cu mii de ore în poligon și sute de ore pe teren, putea întotdeauna să interpreteze conformația terenului, să folosească mai bine o armă de foc și să învingă un idiot amator care avea impresia că dacă a cumpărat o armă tare și o cară după el peste tot în BMW este un baron al drogurilor. Toți erau la fel…

Apoi, își dăduse seama că ceea ce auzise nu erau pașii cavaleriei în uniforme albastre, ci ai unei singure persoane. Încet, se rostogolise ca să aibă o perspectivă limitată asupra pieței. La peste trei metri depărtare, se afla un tânăr, nu avea mai mult de douăzeci de ani, care îți ținea mitraliera strâns lapiept. Mormăia ceva în barbă, incoerent, furios, periculos de scăpat de sub control. Dar își dăduse seama că avea ochii ațintiți asupra unei ținte și că deja o luase în bătaia puști.

— Poliția înarmată! Lasă arma jos!

Bărbatul cu Uzi se răsucise pe călcâie și se întoarse cu fața spre ea. Ar fi putut rămâne în viață dacă lăsa arma jos. În schimb, o îndreptase spre ea. Iris trăsese trei gloanțe în capul lui, care explodase într-un jet instantaneu de oase, țesut cerebral și un

nor de sânge. Se prăbușise în genunchi, ca și cum s-ar fi rugat.

Dintr-odată, piața fusese luminată de reflectoare, se umpluse de ofițeri și de mai multe vehicule care opriseră în grabă.

— Poliția înarmată! strigase o voce într-un megafon. Sunteți înconjurați. Lăsați armele jos și faceți un pas înainte, cu mâinile sus.

Se lăsase un moment de liniște.

— Nu veți păți nimic dacă urmați aceste instrucțiuni. Puneți jos armele și ieșiți cu mâinile sus! Acum!

Încet, unul câte unul, membrii supraviețuitori ai celor două bande ieșiseră la iveală. Ea auzise sunetul metalului care se lovea de beton în timp ce ieșeau, dintr-odată șovăielnici, cu mâinile ridicate în aer. Din nou, nu-i venise să creadă cât de tineri erau cei mai mulți dintre ei, cu câtă ușurință aleseseră un stil de viață care se putea sfârși atât de ușor cu o decizie prostească.

Chiar în fața ei, un sergent de la SCO19[31] se apropiase și aruncase o privire peste zidul de cărămidă.

Ea șuierase printre dinți:

— Sergent Iris Davies! Alpha-Doi în misiune. Observatorul meu este încă în clădire.

— Doamne, lunetistul, spuse noul venit. Am crezut că ai oprit comunicațiile.

— Doar de când sunt aici. Unde ați fost?

— Comandamentul a luat…

Instinctul o făcuse să țintească și să tragă într-un membru al bandei care apăruse brusc în spatele colegului ei. De data aceasta, nu mai nimerise cu exactitate, iar durul cu pistol Glock reușise să fugă înainte ca ea să-l pună la pământ. Din nou, trăsese de trei ori. Ceea ce însemnase că mai avea încă destule gloanțe în încărcător.

— La naiba! strigă sergentul. De unde a apărut?

— Din clădirea de acolo. Ea arătă în spatele lui spre un birou imobiliar despre care primise

asigurări că era gol chiar înainte de începerea focului, în timp ce ofițerii alergau spre locul unde stăteau ei doi în picioare.

— Doamne, spuse Iris. A fost cât pe ce. Ești rănit?

— Negativ, răspunse el. Probabil că împușcătura nu m-a nimerit. Slavă…

Tăcuse brusc în momentul în care Iris se prăbușise la pământ. Ocolise în fugă peretele de cărămidă ca să ajungă unde căzuse ea și chemase una dintre ambulanțele care erau deja pe drum.

Ea întinse mâna și pipăi sub vesta antiglonț. Da, fusese rănită. Nu grav, nu mortal sau, cel puțin, probabil că nu. Dar era sânge din belșug, ceea ce însemna că ar fi sângerat și ar fi murit dacă rămânea acolo unde era.

— La naiba, Davies, spuse sergentul, băgând mâna în buzunare după o compresă sterilă ca să aplice presiune pe rană și să limiteze sângerarea. Al naibii ghinion nenorocit. Cel mai rău. Și tu mi-ai salvat viața. Doamne, mulțumesc. Apăsă mai tare. O să fii bine, totuși. Cu siguranță o să fii bine. Ambulanța e la treizeci de secunde distanță. Te vor coase imediat. Apropo, eu sunt Brian.

— Brian, spuse Iris. Am fost împușcată.

— Așa este, a spus el. Dar o să fii bine.

— Împușcată, mama mă-siide treabă, repetă ea. Care erau șansele?

— Destul de mari în seara asta, aș zice. S-a dus naibii marele armistițiu, nu-i așa?

— Da. Vocea ei era tot mai răgușită. Nu a fost chiar un summit pentru pace, nu-i așa?

În spatele lor se auzea sunetul liniștitor al bărbaților cărora li se citeau drepturile, al vehiculelor de poliție care continuau să vină și, în sfârșit, un paramedic cu o cameră de supraveghere corporală, ceea ce însenina că era medic specialist.

— Eu sunt Emma, spuse ea. Sergent Davies. Iris. Nu-i așa? Femeia luă locul lui Brian fără să întrebe, aplicând o presiune țintită cu mai multă

pricepere, după cum observă Iris. Lasă-mă să arunc o privire. Te doare ceva?

— Ei bine, acum că ai adus vorba, da, mi-ar prinde bine o aspirină.

— O să-ți fac o injecție acum ca să te ajut… ceea ce și făcu… și apoi te bandajăm și te trimitem rapid la Urgență.

Iris începuse să simtă cum își pierdea și își recăpăta cunoștința. Simțise cum Emma o plesnea pe obraz, ușor, dar intenționat.

— Trezește-te, Iris! Rămâi cu noi. Nu vreau să leșini chiar acum. Îmi pare rău că sunt o scorpie.

Și, cumva, dintr-odată, apăruseră cel puțin încă doi paramediciîn veste reflectorizante peste vestele antiglonț, care o ajutară și o pregătiră să o urce pe o targă.

Emma anunțase în stație:

— Da, sunt patru. Ofițer de poliție, femeie, 30 de ani, o singură rană de glonț. Semnele vitale sunt în regulă, pentru moment. Cred că rana de intrare a fost curată, dar sângerarea a fost semnificativă și există risc de intrare în stare de șoc. Da, ne îndreptăm spre King pentru laparotomie exploratorie completă. Terminat.

Se aplecase din nou spre Iris.

— OK, Iris, Acum o să te ridicăm. Te ducem la spital ca să te putem examina. Cât de tare te doare? De la unu la zece?

— Nu pot să număr, murmură ea. Mă doare prea tare.

— Suficient pentru moment. Steve, să ne mișcăm.

Și apoi Iris își pierduse cunoștința.

Stătuse în spital cinci zile. Sub observație, spuseseră ei. Dar doctorul ei recunoscuse destul de repede că preferaseră să fie precauți, în cazul în care rana dădea semne de infecție sau nu se vindeca bine. Fusese norocoasă, așa cum spusese Emma. Nu avea fragmente de glonț și nici organe

străpunse. O rană în came, glonțul intrase și ieșise. Destul de norocoasă, dacă se gândea bine.

Durerea venea în valuri, dar era suportabilă. Într-adevăr, pierduse mult sânge, iar corpul ei era traumatizat de rana suferită: nu avea nevoie să i se spună că avea să treacă ceva vreme până când putea reveni la datorie. Dar urmase indicațiile fizioterapeuților, făcând plimbări regulate prin salon, mai întâi cu un cadru Zimmer, apoi cu un baston și, la numai patru zile de la internare, fără niciun sprijin.

Schimbul de focuri ajunsese peste tot la știri, bineînțeles, asemenea poveștii lui Ras Ronnie (deja inculpat și cercetat în arest preventiv) și a celei a lui Pablo (ucis în timpul schimbului de focuri, aparent, de un glonț rătăcit din arma cuiva din propria tabără). Operațiunea Montezuma fusese prezentată drept un triumf al Poliției Metropolitane, a poliției comunitare și al războiului împotriva bandelor Soarta ei ținu de asemenea prima pagină a ziarelor, lucru pe care îl detestase, iar spitalul trebuise să aloce cea mai mare parte a resurselor sale limitate de relații publice pentru a răspunde întrebărilor presei despre sergentul Iris Davies și despre starea ei. În cele din urmă, poliția locală trimisese un polițist în uniformă să stea de pază la salon, în caz că cineva încerca să se strecoare înăuntru. Ce risipă nenorocită de forță de muncă, se gândise ea.

De asemenea, considera că fusese ceva în neregulă cu tot fostul și entuziasmul legate de cele întâmplate. Toate discuțiile despre „curajul” și „vitejia” ei în timpul serviciului, când, în mintea ei, totul fusese doar o încurcătură nenorocită, iar ea se întâmplase să aibă noroc; de data asta, în orice caz. Sergentul Brian Duff venise să-i mulțumească așa cum se cuvine și îi adusese flori și o felicitare cu „însănătoșire grabnică” din partea echipei sale, lucru care o înveselise.

Ceea ce nu relataseră ziarele, îi spusese el, era scandalul deloc neglijabil din culisele acțiunii. Comandamentul strategic o dăduse în bară, asta era clar ca lumina zilei. Întrerupând prea des comunicațiile, nereușind să răspundă la timp solicitărilor și, cel mai rău dintre toate, anulând operațiunea mult prea devreme atunci când informațiile inițiale fuseseră considerate suspecte. Comandantul Bryn Sutton fusese mutat cu discreție la o slujbă de birou, în așteptarea unei pensionări grabnice. Ar mai fi căzut și capete de mai sus în ierarhie, dacă povestea curajului unui ofițer singuratic nu ar fi prevalat și nu ar fi diminuat apetitul pentru o anchetă serioasă în Poliția Metropolitană, în Ministerul de Interne sau în mass-media.

Așa cum îi spusese Harry de atunci; „Nimic nu dezinfectează mai bine un loc al faptei decât bravura unui polițist. La fel ca în armată”, obișnuia să spună.

Oamenii se înduioșau în fața unor acte individuale de curaj și, odată ce erau preocupați de acest lucru, aveau tendința să-și piardă interesul față de erorile mai puțin interesante și foță de eșecurile de planificare care, altfel, le-ar fi putut atrage atenția. Se bucurase să audă despre cuvintele elogioase pe care Iris le primise la câteva luni după ce fusese externată din spital: „Și pe bună dreptate!”, spusese Harry.

Dar menționase și că îi amintea de o operațiune în care fusese implicat, nu dorise să spună unde, dar părea să fi fost Libia, când unul dintre cei mai apropiați colegi ai săi, Tosh, fusese împușcat în timp ce salva un copil de gloanțele teroriștilor și primise Crucea Victoria post-mortem. Într-adevăr, fusese o mângâiere pentru văduva, familia și camarazii săi, dar, pe de altă parte, și mult mai puțin pe placul lui Harry, ajutase și Ministerul Apărării să închidă cazul mai repede decât crezuse el și mulți alții din regiment că ar fi fost corect și

potrivit. În opinia lui Harry, Tosh fusese ucis deopotrivă de calitatea proastă a informațiilor pentru acel caz și de gloanțele inamice. Murise în brațele lui Harry. Și chiar și atunci când murise, Harry se înfuriase în sinea lui din cauza informațiilor greșite pe care se bazase operațiunea, informații pe care el și oamenii lui le folosiseră în timp ce se antrenaseră meticulos timp de săptămâni întregi. Când ajunseră la fața locului, lucrurile nu fuseseră deloc așa cum se așteptaseră. Schemele clădirilor erau diferite. Forțele ostile nu se aflau acolo unde ar fi trebuit să fie. Harry nu ar fi spus mai mult decât atât. Dar povestea, oricât de incompletă ar fi fost, devenise pentru Iris o lecție despre cât de ușor puteai deveni un pion în jocul de șah mizerabil al altcuiva; cât de mulți își păzeau fundul în domeniul lor de activitate.

Simți o înțepătură în lateral când își aminti toate aceste lucruri șiîși schimbă poziția pe scaunul din avion. Psihosomatic, probabil. Rana se vindecase foarte bine, iar ea se întorsese la serviciu în mai puțin de patru luni. Recrutată apoi de 0822, la șase luni după aceea. Și acum ea și restul echipei se îndreptau spre Caraibe, pentru ce? Era misiunea vieții lor sau plecaseră după potcoave de cai morți?

Atrase atenția însoțitorului de bord, iar acesta se grăbi să vină la ea (mult mai repede decât la clasa economică, așa cum observase deja).

— Încă un gin cu tonic, vă rog, spuse ea. Unul mare de data aceasta.

Visarea ei, în timp ce sorbea din băutură, fu întreruptă de un anunț al căpitanului.

— Bună ziua, oameni buni, sper că aveți un zbor odihnitor Am parcurs peste trei mii de kilometri de la începutul călătoriei noastre și ajungem la timp la Grantley Adams International, așa cum era programat. Ora locală este șase și cincisprezece minute dimineața. Deocamdată, stați confortabil și relaxați-vă.

Vezi să nu, se gândi Iris.

De cealaltă parte a culoarului, auzi niște sunete ce păreau să fie făcute de un câine ciobănesc bătrân care își horcăia ultima suflare. Era Harry Taylor care sforăia.

17

Localul din Bridgetown unde îl trimisese Tennyson era o maghernița, ca să nu spunem mai mult. Semnul din neon cu Coca-Cola atârnat de copertină se aprindea din când în când, dar, în rest, Bar Midnite își respecta numele. Atmosfera era mohorâtă, sufocantă și cu totul neprimitoare. Înăuntru erau cinci sau șase mese, fiecare cu câteva lumânări neaprinse și scrumiere, iar niște oameni citeau ziarul și jucau domino. Harry se așeză în partea dreaptă, sub ventilatorul de tavan care se învârtea încet și luă o înghițitură de bere. Doamne, ce cald era!

Comisarul adjunct Lance Tennyson era un amic vechi al lui Robinson, un tip în care puteai avea încredere. Cu mul ți ani în urmă lucraseră împreună la un caz de crimă în care fusese implicat un bancher britanic al cărui corp apăruse la mal chiar lângă hotelul Sandy Lane și reușise să strice Crăciunul câtorva oaspeți, destui la număr, cazați acolo în perioada sărbătorilor. Se dovedise că victima se dedulcise la o sumă de bani dintr-unul dintre conturile offshore ale clientului său din Insulele Cayman, fusese descoperit și încercase să fugă în Barbados. Neavând talente în materie, bancherul fusese descoperit destul de repede, iar clientul păgubit, un magnat belgian al oțelului cu multe alte interese secundare, trimisese câteva cunoștințe să regleze conturile.

Când echipa lui Tennyson găsise cadavrul, era evident că omul fusese ținut captiv, torturat și bătut apoi până murise, înainte de a fi aruncat în ocean. Tennyson și Robinson, care sosiseră în ziua în care

fusese descoperit cadavrul, lucraseră bine împreună și reușiseră să pună cap la cap povestea destul de repede. Dar dovezi care să reziste în instanță? Nu aveau aproape nimic. După cum spunea atunci Robinson, din singura sa călătorie în Barbados se alesese doar cu arsurile solare și prietenia cu Lance.

Harry înțelesese imediat de ce se crease o legătură între cei doi bărbați. După ce își lăsă echipa la hotel să se spele și să se informeze, luă un taxi până la sediul poliției din Roebuck Street și petrecu o jumătate de oră cu Tennyson în biroul său. Nu era un tip înalt, un metru șaptezeci, poate unu optzeci, dar arăta elegant în uniforma sa compusă dintr-o cămașă albastru-deschis și pantaloni bleumarin bine călcați, o prezență impunătoare și un zâmbet cuceritor. Având încredere m judecata lui Robinson, Harry fusese destul de sincer în legătură cu scopul vizitei sale.

— Voldrev? întrebă Tennyson. Nu-l văd aproape deloc pe insula principală.

— Serios?

— Nu. Îi oferi lui Harry un Gitane, dar acesta refuză. Era o vreme când țipi ca el aveau o grijă deosebită să fie văzuți în cele mai elegante hoteluri și restaurante. Își ancorau ostentativ iahturile sau bărcile cu motor, în locurile unde nu puteau fi ratate. Puțină *bella figura*, dacă vrei. Dar acum sunt mai discreți. Și nu doar din cauza Ucrainei. Au dus o viață mondenă în public timp de douăzeci și cinci de ani, dar știu că totul are limitele sale.

— Când vă referiți la „ei”, domnule comisar-adjunct…

— Te rog, spune-mi Lance. Orice prieten al lui Billeste și prietenul meu.

— Mulțumesc mult, Lance. Spui „ei”. La cine te referi?

Tennyson se lăsă pe spate înscaunul său rotativ negru, aflat sub o hartă a insulei și a districtelor de

poliție.

— Nu doar oligarhii ruși. Mă refer la toți cei care s-au îmbogățit rapid în anii ’90 și apoi au tratat Caraibele ca pe un loc de joacă unde să-și facă apariția ori de câte ori binevoiau. Bineînțeles, vorbi din nou trăgând lung din țigară, acest lucru a adus mulți bani în zonă, ceea ce este întotdeauna bine pentru locuri de muncă și așa mai departe. Dar aduce și rivalitate, tensiune, probleme. Fiecare om bogat avea cel puțin alți douăzeci care lucrau pentru el și care puteau sfârși prin a comite ilegalități. Înțelegi ce vreau să spun?

Harry dădu din cap.

— Înțeleg. Oamenii lui Voldrev sunt tot așa?

— Nu chiar. Sunt discreți. În mod surprinzător, de fapt. Cred că l-am văzut în carne și oase cel mult de două ori în ultimii cinci ani. Oamenii lui nu sunt genul de bătăuși obișnuiți. Uneori am impresia că are pe lângă el mai mulți avocați decât gărzi de corp. Oricum, îi supraveghem mica fortăreață. Nu se plânge niciodată de bărcile noastre de patrulare și mereu le face cu mâna ofițerilor noștri. Sincer, nu am nimic concret despre el. Bineînțeles, știu și eu ce știți și voi despre trecutul și activitățile sale, dar, pe teritoriul meu, nu am avut niciodată motive să îi dau mai mult decât o amendă pentru depășirea vitezei.

— Înțeleg că Bill ți-a explicat de ce suntem interesați de el în acest moment.

— Așa este. Înțeleg de ce te grăbești.

— Exact. Întrebarea este dacă Voldrev ar putea fi omul nostru. Adică, s-ar potrivi?

Tennyson se ridică în picioare, adâncit în gânduri.

— Sincer? Nu știu, Harry. Adică, sper din tot sufletul că nu, când mă gândesc la oamenii pe care îi servesc și la ofițerii mei. Vreau ca Vladimir Voldrev să fie ca un… nu știu. Ca un magnat obișnuit care s-a retras din activitate, cred. Să stea pe lauri în palatul său ridicol, trăindu-și restul

anilor care i-au mai rămas fără să facă vreo prostie. Se așeză din nou. În același timp, știu de ce sunt capabili oameni ca el. Asta te învață meseria noastră. Crezi că ai ajuns să vezi limita maximă a lăcomiei, a depravării și a violenței umane, apoi realitatea te bate pe umăr. Uneori, primești mai degrabă o palmă peste față. Este cea mai rea parte alucrurilor, de fapt.

— Da, întări Harry. Știu exact ce vrei să spui.

Tennyson îi explică în continuare că exista cineva cu care ar trebui să vorbească înainte de a întreprinde orice altceva care să-l implice pe Voldrev. Un informator pe care îl cunoștea de mulți ani, pe nume Pépé, un intermediar și un infractor de nivel mediu care știa totul și pe toată lumea și care ar fi fost cu siguranță încarcerat treizeci de ani în închisoarea Dodds, dacă nu i-ar fi fost util în continuare comisarul ui-adjunct. Se putea avea încredere în el în măsura în care știa că nu trebuie să facă nimic ce l-ar fi putut supăra pe cel care îl supraveghea. Dar, avertiză Lance, Harry nu trebuia să dea informații exacte cu privire la suspiciunile sale în privința lui Voldrev.

— De asemenea, Harry. În ceea ce privește securitatea ta cât timp echipa se află pe insulă. Am desemnat deja câțiva ofițeri de patrulă care să se asigure că sunteți în siguranță. Știu că ați informat înaltul Comisariat Britanic de prezența voastră, deși, cu respect v-aș sugera să evitați să vă încurcați prea mult cu ei… vă veți petrece toată ziua completând formulare. Același lucru este valabil și pentru propria voastră protecție. Aș putea să vă eliberez licențe de port armă, ție și ofițerilor tăi, dar mă tem că ar dura cel puțin o săptămână ca să rezolvăm actele. Comisarul este scrupulos în astfel de chestiuni, la fel și instanțele, după cum te poți aștepta. Mi-aș dori să-ți pot fi de mai mult ajutor.

— Dimpotrivă, mi-ai fost de mare ajutor.

— În această privință, Harry, având în vedere ceea ce s-ar putea să urmărești, poate că ar fi înțelept să fii, cum să spun, creativ?

Harry încuviință dând din cap.

— Am înțeles, clar și răspicat.

Câteva ore mai târziu, se afla în Bar Midnite, căutând pe telefonul de unică folosință informațiile recente despre Pépé. Nimic. La naiba. Transpira puternic în cămașa lui Fred Perry, iritat că era posibil să își piardă timpul. Făcu un semn barmanului să îi aducă o altă bere. Măcar să se revigoreze.

Apoi, pe nepusă masă, nu mai era singur. Bărbatul care stătea vizavi de el… de unde apăruse?… era chel, purta ochelari Ray-Ban tip aviator și un tricou alb Diadora. Zâmbea, dezvăluind un singur dinte cu diamante printre incisivii orbitor de albi. O Corona cu o felie de limetă apăru, nesolicitată, dar în mod clar binevenită, lângă el. Arăta ca un bărbat de pe care gloanțele ar fi alunecat.

— Harry? Pépé.

— Da. Inspector-șef Harry Taylor. Sunt ofițer de poliție din Londra. Mi s-a spus…

— Avem un prieten comun. Un prieten bun. Prietenii lui sunt prietenii mei. Așa că putem discuta puțin, poate? Poți să-mi spui totul despre asta.

— Ei bine, hai să le luăm pe rând, dar nu mai înainte de a ne strânge mâna.

Pépé începu să râdă.

— Așa e corect! În regulă. Hai să bem o bere așa cum fac doi tipi obișnuiți într-o zi caniculară ca asta și să vedem dacă te pot ajuta puțin.

— Așa mai merge. Cât de multe știi despre motivul pentru care mă aflu aici? Adică de ce am zburat nouă ore ca să vorbesc cu tine.

— Nu prea multe. Omul meu mi-a spus că vreți informații despre unul dintre marii jucători. Nu a fost explicit.

Harry își goli prima sticlă de bere și trecu Ia a doua.

— Vladimir Voldrev.

Pauză.

— A-ha.

Pépé își ascundea decent emoțiile de pe chip, socoti Harry. Era greu de spus dacă era speriat, surprins sau pur și simplu aștepta mai multe informații.

— Presupun că ai auzit de el. Presupun, de asemenea, că știi cum și-a construit averea, nu din fructe, vreau să spun. Și știi, de asemenea, că se pricepe foarte bine să evite ofițerii de poliție serioși, cum sunt eu și prietenul nostru comun.

— Voldrev? Pépé fluieră. Se uită peste umăr din reflex. Mare mahăr după care să umbli. Dar nu e vorba doar de asta. Sigur, trăiește ca un rege pe insula lui. Dar se comportă ca un gentleman desăvârșit când e aici. Ceea ce nu se întâmplă prea des. E foarte politicos. Foarte corect. Cel puțin așa se spune, oricum. Nu-l vei prinde niciodată.

— Nimeni nu a reușit… până acum, adică.

— Și de ce crezi că este așa, Harry? E ca o fantomă, îți spun eu. Uneori mă întreb dacă există cu adevărat. Apare și dispare, știi? Ca din senin.

— Dar nu este o fantomă, nu-i așa? Doar dacă nu cumva vrei să spui că locuiește într-o casă bântuită. Harry simți cum frustrarea începe să-l copleșească: o combinație proastă cu diferența de fus orar. Uite. Dă-mi voie să fiu sincer cu tine. Ești prietenul lui Tennyson, nu al meu. Am nevoie de niște răspunsuri și de niște detalii.

Pépé a ridicat din umeri.

— Te înțeleg. Dar exact detaliile lipsesc când vine vorba despre omul tău, Vlad.

— Păi, gândește-te mai bine. Pentru că eu de detalii am nevoie.

Pentru prima dată, pe fața lui Pépé se citi o umbră de îngrijorare. Evident, își dăduse seama că Harry era în stare să-l sune pe Tennyson și să-i

spună că nu-l ajutase, ceea ce nu ar fi fost o veste prea bună. Tennyson nu era un om pe care să-l pui în situații jenante.

— Insula. Nu am fost niciodată acolo, dar m-am apropiat într-o noapte cu barca. Gărzi peste tot. E altceva, omule. E demnă de un rege. Ani de zile, toată lumea a presupus că acolo își ascundea produsele, că probabil o folosea pe post de depozit înainte să expedieze mărfurile în toată lumea, dar nimeni nu a văzut vreodată ceva care să vină sau să plece. Transporturi obișnuite de alimente și combustibil, bineînțeles. Dar toate sunt verificate de poliția navală. Nimic suspect. Cel puțin până acum. Doar dacă nu cumva i-a plătit. Face ce face și e mereu cu un pas înainte.

— Cum trăiește Voldrev? în stil mare? Organizează petreceri?

— Se spune că se bucura din plin de viață. Curat Studio 54. Poate că este un mit, nu știu. Oricum, acum nu mai sunt pe insulă decât el și anturajul său. Se aude că ocazional mai vin și pleacă femei, dar nu știu nimic despre asta. Nici măcar nu știi când e aici. După cum am spus, e o fantomă.

— Ce alte povești mai spun oamenii?

Pépé respinse întrebarea.

— Presupuneri. Speculații. Limbi dezlegate de iarbă, care spun povești.

— Fă-mi pe plac.

— Se spune că Vladimir este răvășit de o tragedie. O femeie pe care a iubit-o și pe care a pierdut-o… nu în fața unui alt bărbat, ci a morții.

— Când?

— O, acum ceva vreme… zece ani, douăzeci de ani.

— Cine era ea? Cum a murit?

— Nimeni nu știe prea multe. Se spune că era rusoaică, la fel ca el. Civilă. O mare frumusețe. Ea nu cunoștea detaliile întunecate ale vieții lui, dar îl făcea foarte fericit. Apoi a fost prinsă în bătaia focurilor într-una dintre disputele lui și a fost ucisă

într-un atac asupra iahtului său. Voldrev nu a fost rănit, dar ea a murit pe loc. Se spune că omul din spatele atentatului este cel mai mare dușman al său, un maestru criminal pe care nu-l vezi niciodată, care trage sforile, și că rusul a jurat pe toți sfinții că o să se răzbune și o să-l distrugă pe acest om împreună cu tot ce are mai drag și mai scump pe lume.

— Cunoști numele celuilalt bărbat? Gândește-te.

— Nu.

— A fost Julian Smythe?

— Dacă aș ști, ți-aș spune.

Harry strânse pumnul.

— A fost Julian Smy the?

— De ce aș ascunde un nume, Harry? Nu știu. Nici măcar nu știu dacă povestea e adevărată.

Liniștea se așternu la masă în timp ce Harry asimila ceea ce tocmai i se spusese. Pe informator îl treceau acum toate transpirațiile.

— L-ai întâlnit vreodată?

Pépé scutură din cap.

— Pe Voldrev? Nu te întâlnești cu el, te convoacă. Și cei mai mulți nu vor să fie convocați de un om ca el.

— De ce nu, dacă oficial este un nenorocit de cetățean care respectă legea? Cu o viață atât de corectă?

— Știi cum îi spun pescarii? Obeah Man. E un fel de spirit rău sau un demon. Între cele două lumi. Aduce ghinion. Cineva cu care nu te pui.

Harry pufoi în derâdere.

— Eh, mai las-o naibii, e doar o superstiție. E un ticălos care evită să atragă atenția asupra lui. Hai să nu ne prostim, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu spun că eu cred în toate rahaturile alea religioase din străbuni, ci doar transmit un fapt, acela că sperie oamenii prin simpla sa prezență. Se tem de el fără să-l cunoască. Dacă asta nu e putere, atunci ce este?

— Cred că e timpul să înțepăm buboiul acesta plin de puroi, știi, Pépé. Nici eu nu cred în fantome. În ce mă privește, cred în escroci și în felul în care aceștia terorizează oamenii. Nu e vorba de magie. Este cel mai vechi truc din istorie și întotdeauna cei mai săraci îi cad pradă celmai repede.

Pépé zâmbi.

— Îmi place de dumneavoastră, domnule Taylor. Înțeleg de ce prietenul nostru mi-a spus să colaborez cu dumneavoastră. Cred că ați văzut destule la viața dumneavoastră.

— Am văzut una-alta. Acum, mai important, ai adus lucrurile pe care ți le-am cerut?

Pépé făcu semn cu capul în dreapta sa spre un geamantan verde, simplu, care se afla pe jos și pe care probabil îl adusese când venise. Sau fusese acolo și înainte de asta? Nu mai conta.

— Bine, spuse Harry. Este suficient pentru patru adulți aflați în vacanță pentru câteva zile. Nu-i așa?

— Mai mult decât suficient.

— Vei găsi plicul în spatele biroului de la hotelul Lazy Eye. Este în interiorul unui pachet de îngrijire adresat unui domn Stimson, așa cum am convenit.

Pépé clătină din cap.

— Din partea casei, Harry. După cum am zis, prietenul nostru mi-a spus să am grijă de tine. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, nu acum. Dar pot să te sun la numărul acela, da?

Pépé își scoase telefonul.

— Ăsta? îl rupse în două. Mă tem că nu. N-o să mă mai vezi niciodată. Vacanță plăcută, Harry Taylor.

Și se făcu nevăzut.

18

Londra era cu cinci ore înainte, ceea ce înseamnă că acasă era ora 6 dimineața. Doamne, nici nu era de mirare că nu se putea aduna. John Williams, fără pantofi și insomniac, lovea cu piciorul nisipul din fața hotelului Mango Beach Resort și se plimba spre luminile de pe ponton. Poate că era ora locală 1.00 dar avea nevoie de o gură de aer proaspăt și să-și întindă picioarele.

Harry îi lăsase de capul lor la hotel o mare parte din zi, urmărind ceea ce el numea „elementele de bază”. De când aterizaseră, era într-o stare de nervozitate, dornic să pună lucrurile în mișcare. De ce stăteau într-un hotel dintr-o stațiune de vacanță? întrebase John… și imediat își dori să nu o fi făcut.

— Pentru că patru polițiști britanici ies în evidență ca testiculele unui buldog, când ți-e lumea mai dragă, spusese Harry. Și asta în Marea Britanie. Suntem în afurisitul de Barbados, John. Vreau să ne amestecăm puțin în mulțime. Să arătăm mai puțin ca niște scorțoși și mai mult ca niște turiști.

— Asta e acoperirea noastră? întrebă Iris.

— Mai taci și tu, spuse el. Du-te și aranjează-te și ne întâlnim aici, în hol, pentru o informare la ora cinci. Citiți dosarele trimise de Robinson și porniți de la ipoteza că mâine este prima zi a operațiunii propriu-zise. Nu vreau să pierdem timpul aici, oricât de frumos ar fi în Barbados. Este doar o bănuială și una destul de subiectivă pe deasupra. Dacă nu duce nicăieri, vreau să ne întoarcem la Londra cât mai repede, altfel Robinson o să mă facă să-mi mănânc ficații în fața lui.

Mai târziu, la ședința de informare, îi puse la curent cu întâlnirile cu Tennyson și Pépé și le spuse că o să le dea arme de mână, Beretta, când se vor întoarce în camerele lor.

— Știi că nu am pus niciodată mâna pe o armă? spuse Carol.

— Știu. Și nu se va întâmpla în călătoria aceasta, îți garantez. Ți-l dau doar ca măsură de

precauție, îți voi explica principiile de bază și apoi mi-l poți înapoia pentru predare înainte de a ne întoarce. Bine? spuse Harry.

— Bănuiesc că da. De obicei, fizicienii nu au nevoie să fie înarmați, știi bine, Harry.

— Ei bine, continuă el, toți începem de undeva. Imaginează-ți că ești Einstein cu pistol. E este egal cu MI6.

— Foarte amuzant. O să încerc.

Amuzant era cuvântul potrivit. John Williams era un polițist experimentat și văzuse destule lucruri la vremea lui. Dar ceva era diferit la această operațiune. Uneori părea că urmăreau Armaghedonul; alteori, părea că trăgeau ursul de coadă, nimic altceva decât un conflict de zvonuri contradictorii, povești și informații panicarde. Aveau cu adevărat vreo idee despre ceea ce căutau, reprezenta pista lor ceva mai mult decât un amestec de iluzie și disperare de la vârful ierarhiei de comandă?

Totuși, John avea încredere în Harry. Ca într-un tată pe care nu-l avusese niciodată, de fapt (propriul său tată îl părăsise când el avea trei ani).

Între el și Harry era o diferență de vârstă mai mică de un deceniu, dar John vedea în șeful său o persoană din altă generație, făcută din alt aluat. Știa că Harry avea și el defectele lui: prea singuratic, cu un temperament prea aprins, prea sigur că avea dreptate atunci când toți ceilalți ofițeri de la Yard îi spuneau că se înșela. Un ticălos încăpățânat. Dar odată cu încăpățânarea veneau și integritatea și loialitatea și înțelepciunea. John nu era sigur de foarte multe lucruri, dar știa că își iubea copiii: pe Livvy, de șase ani și pe Justin, de patru. Și știa că are încredere în Harry Taylor.

Luna în primul pătrar strălucea intens pe cer, iar reflexia ei lucea în apă, dincolo de luminițele multicolore de pe un dig mic. Auzea valurile lovindu-se de lemn și, din când în când, zgomotul surd al uneia dintre bărcile cu vâsle ancorate sau al

jet ski-urilor care se loveau de pilonii săi. Se îndepărtase destul de mult de luminile stațiunii, iar cuplul pe lângă care trecuse și care se plimba ținându-se de mână nu se mai vedea decât ca două puncte acum, fără îndoială îndreptându-se spre camera lor de hotel pentru o noapte romantică. Din direcția opusă, farurile unei mașini care se apropia pe la cotitura micului golfuleț fulgerară în noapte. Era doar el, aerul nopții și mirosul oceanului. Una peste alta, o liniște binecuvântată. Și el…

Prima lovitură fu cumplită. Simți nisipul pe obraz până să-și dea seama că fusese lovit… și încă de cineva care știa ce face. Fusese o lovitură bine țintită în umăr, menită să-l pună la pământ, dar nu să-l rănească grav. Își adună gândurile și încercă să se ridice în picioare și să adopte o poziție de luptă.

Lovitura de picior în stomac, în schimb, fu administrată de un amator și cu certitudine fu menită să provoace cât mai mult rău posibil. Tuși și apoi îi veni să vomite, dar nu avu ce, încercând cu disperare să respire, strângându-se de abdomenul ce părea acoperit de cărbuni încinși. Încercă să vorbească, dar nu reuși să scoată decât un geamăt slab. Acest lucru provocă o altă lovitură în stomac, de data aceasta durerea era îngrozitoare, și o nouă criză de vomă.

John Williams știa cum să se descurce: aproape că intrase în echipa națională britanică de judo la vârsta de 23 de ani. Era încă în formă și se antrena cu regularitate la Budokwai Club. Deci, chiar și în starea sa mizerabilă în care se afla, recunoscu două lucruri: în primul rând, cei doi bărbați (cel puțin doi) cu care se confrunta nu erau străini de acest tip de muncă. Se furișaseră pe lângă el în liniște și cu eficiență. În al doilea rând: doar unul dintre ei era antrenat în arte marțiale și știa exact câtă forță să folosească pentru a-și atinge obiectivele. Dar celălalt era pur și simplu puternic și, prin urmare, mai periculos. Dacă îl lovea pe John în cap la fel

de violent cum îl atacase în stomac, îl putea ucide cu ușurință. Un om putea muri din cauza unui traumatism cranian cu un obiect contondent mult mai ușor decât arătau vreodată emisiunile polițiste și filmele polițiste. Din experiența lui, când era vorba de morți pe străzile Londrei, rănile craniene erau întrecute doar de cele provocate de gloanțe.

Acum se afla pe o plajă din Barbados, așteptând să afle dacă era pe cale să moară. Ochii îi erau plini de nisip și nu vedea nimic. Erau, credea el, două voci (poate trei?) care șuierau una la cealaltă în… Ce limbă era? Spaniolă? Portugheză? în mod clar se certau despre ce să facă cu el. Vru să se ridice, dar știa că dacă ar fi încercat și doar s-ar fi clătinat, ar fi fost terminat pe loc.

Și apoi, totul deveni o ceață de durere și confuzie. Auzi alte lovituri, doar că de data aceasta nu se revărsau asupra lui, ci, după câte părea, asupra agresorilor săi. Gemetele nu erau ale lui. Sunetul unui bocanc ce întâlnește osul e inconfundabil.

Și brusc o rafală de focuri de armă. De unde? împușcăturile se auziră din nou. Un țipăt când cineva căzu pe nisip. Probabil undeva în apropiere, căci simțea mirosul metalic al sângelui care se scurgea. Lumina neclară a ceea ce ar fi putut fi o rachetă de semnalizare. Și mai multe exclamații furioase. Tuse, înjurături în… da, cu siguranță în spaniolă („*Su puta madre!*”).

Apoi, sunetul ritmic a patru focuri de armă trase cu precizie. Nu de avertisment. Nu foc de acoperire. Execuții. Două focuri de fiecare.

*

Voci înăbușite. Dar calme, controlate. Profesioniști. Avea halucinații? I se păru că aude sunetul unor trupuri târâte prin nisip. Apoi, sunetul tumultos al unui motor atașat, care se domolea pe

măsură ce barca se pierdea în depărtare, pe valuri, indiferent cine se afla în ea, și încotro se îndrepta.

Cumva, înțelese că era încă în viață. Clipind, se uită la petele de culoare roșie din apropiere și simți repulsie. Doamne. O baie de sânge.

În cele din urmă, reuși să se târască în genunchi, verificând pe cât de bine putea să nu i se fi rupt peretele abdominal. Îl durea ca naiba. Dar era în regulă. Se ridică în picioare, clătinându-se și cu vederea încă încețoșată.

Telefonul. Unde era nenorocitul ăla de telefon? Vârî mâna în buzunarul cu nasturi al pantalonilor scurți cargo, găsi telefonul cu cartelă pe care i-l dăduse Harry și își sună șeful.

Acesta răspunse imediat.

— Da?

John abia putea vorbi.

Harry întrebă din nou.

— Cine este?

— Eu… e…

— John. Ce s-a întâmplat?

— Plajă. Atac. Un blestemat… de măcel.

Cinci minute mai târziu, Harry și Iris ajunseră lângă John, verificându-l să nu aibă comoție. Găsiră un șezlong de plajă din plastic și îl culcară pe el. Încă nu-și recăpătase răsuflarea cu totul și, deși nu-i plăcea să recunoască, era foarte zdruncinat.

Harry privi în larg:

— Ești sigur că ai auzit o barcă cu motor?

— Da, fără îndoială. N-aș putea să-ti spun în ce direcție au luat-o… Nu are sens. Mai întâi, doi țipi mă atacă. Apoi… apoi cineva mă ajută, inițial am presupus că erai tu. Dar apoi a început un schimb de focuri în toată regula și cred că sunt trei morți… Ceilalți au plecat. Dar nu le-am văzut fețele. Îmi pare rău, șefu', clipi el.

— Las-o baltă, amice. Contează doar că încă mai respiri. Ticăloși nebuni. Ce se întâmplă pe aici?

— Ei bine, spuse Iris. Se pare că tot orașul ăsta nenorocit știe că suntem aici. Crezi că l-a luat gura pe dinainte pe micul tău prieten, Pépé, șefu'?

Harry își mângâie bărbia.

— Posibil. Dar, la cum vorbea Tennyson, aș fi foarte surprins. Adică, singurul lucru care îl împiedică pe tipul ăla să-și petreacă restul vieții într-o celulă împuțită este bunăvoința unui polițist Și n-ar îndrăzni să facă asta, nu-i așa? Doar dacă nu cumva l-a prins cineva.

— Cum adică?

— Ei bine, nu am spus asta mai devreme deoarece încă mai cred că eram paranoic, dar în timp ce mă întorceam de la bar am avut sentimentul că am fost deconspirat.

— Te-a urmărit cineva? întrebă Iris.

— Da, Dar de fiecare dată când am verificat, nu am văzut nimic. Adică, niciun vehicul în oglinda retrovizoare prea mult timp. A fost doar… un sentiment.

— În fine, spuse John, strâmbându-se de durere. Doar sentimente e tot ce am și eu acum. Și nu e deloc distractiv.

— Că a fost sau nu Pépé, spuse Iris, oficial nu mai este un secret că suntem în Barbados.

— De acord! răspunse șeful ei.

— Așadar, ce urmează?

— Îl anunț pe Tennyson. Să văd el ce părere are. Probabil că băieții lui sunt deja pe drum. A spus că ne vor supraveghea discret sau măcar vor verifica din când în când. Dacă John a fost atacat de niște *sicario*, s-ar putea să știe ai cui sunt. Chestia e că bandele de pe insulă sunt neînsemnate de cele mai multe ori. Localnici, care se ocupă de jocuri de noroc ilegale, proxenetism, chestii de genul ăsta. Așadar, dacă e vorba de mexicani sau columbieni, atunci el ar trebui să știe dacă sunt o prezență permanentă aici. Un fel de consulat, dacă vreți.

— Ramirez? întrebă John. Este o acțiune a lui Ramirez?

— S-ar putea, răspunse Harry. Cu siguranță este elementul imprevizibil în toată povestea asta. Un tip pus pe căpătuială, care vrea să traverseze oceanul și să cucerească piața europeană. Nerăbdător și renumit mai ales pentru lăcomia și sadismul său. Aș fi surprins dacă nu ar fi amestecat în toate astea. Dar uite ce e, John. Indiferent cine e în spatele acțiunii, se pare că ar fi trebuit să fie o răpire. Te luau, te țineau legat undeva, apoi negociau cu noi dintr-o poziție avantajoasă.

— Ce urmăresc? întrebă Iris.

— Doar să afle ce știm. Pe cine urmărim. Locul în care este roca radioactivă, dacă asta urmăresc. E o mișcare foarte riscantă, să ataci un ofițer de poliție atât de aproape de un hotel public. Sugerează că se grăbesc. Au ordin să obțină rezultate, repede.

— Deci vrei să spui că dacă nu ar fi apărut nenorocita aia de echipă de execuție, indiferent cine erau tipii, acum aș fi putut sta într-o pivniță unde niște gangsteri dintr-un cartel mi-ar fi pus întrebări la care să nu știu să răspund, în timp ce boașele mele ar fi fost legate la o baterie de mașină?

— Cam așa ceva, spuse Harry și lovi cu piciorul într-o pietricică.

— Doamne Dumnezeule atotputernic.

Cei trei ofițeri rămaseră tăcuți pentru o vreme, în timp ce încercau să înțeleagă ce se întâmplase. Nu mai erau doar vânători. Deveniseră și ei pradă. Șicineva voia să-i ajute; ceea ce, probabil, era o veste bună, dar și inexplicabilă.

Harry părea adâncit în gânduri: *„Mă bucur întotdeauna să ajut poliția când pot.”*

— Ce-i asta, șefu'? întrebă John.

— Nimic, doar ceva ce a spus Smythe. Probabil că nu e nimic. Gata, cred că ar trebui să te ducem la un control, John, băiete.

— Nu. O să fiu bine.

— Comoția nu e de glumă, spuse Iris. Crede-mă. Eu am trecut prin asta. Pun pariu că și tu ai trecut prin asta.

— Ultima dată când am avut comoție a fost în Fulham. Înfipt la aproape doi metri în saltea de un campion mondial japonez. Asta a durut cu adevărat. Și la propriul meu club.

Telefonul lui Harry începu să sune. Nu telefonul cu cartelă de unică folosință, ci iPhone-ul său obișnuit. Cine naiba îl suna acum? Pe linia oficială SO22? La ora asta din noapte?

Se încruntă, nerecunoscând numărul.

— Taylor, răspunse la telefon.

Vocea era suficient de puternică încât să o audă și Iris și John printre rafalele răcoroase ale nopții.

— Inspector-șef. Bună seara. Sunt Vladimir Voldrev.

19

Luxul bărcii cu motor era, ca întotdeauna, o altă formă de limbaj codificat. După cum le spusese căpitanul în costumul alb apretat lui Harry și Carol, fără să fie întrebat, era o Ferretti Altura 690 „personalizată special”, mai rapidă decât modelele de serie obișnuite, cu cabine de oaspeți sub punte, compacte, dar complet remodelate de un designer din Paris.

Băură apă minerală cu gheață pisată și o felie de portocală, servită de un ospătar în uniformă, și profitară la maximum de stropii fini și răcoritori ai valurilor, de briză și de soare. Suprafețele albe de pe punte erau absolut imaculate, iar muzica din difuzoarele ascunse vederii era, evident, clasică… Bach, poate? Chiar și atunci când își transporta oaspeții de la țărm la insulă, Voldrev dorea ca aceștia să nu aibă nicio îndoială că el nu era doar cel mai tare, ci avea și mult bun gust.

Doar tatuajele care se iveau din mânecile jachetelor celor doi gardieni voinici trădau jocul. Harry nu era expert în limbajul complex al tatuajelor rusești și al semnalelor pe care acestea le transmiteau în lumea interlopă, dar auzise că o stea cu opt colțuri simboliza un hoț desăvârșit și că inelele tatuate pe degete erau indicii ale unor perioade de ședere la închisoare. Cel mai mare dintre cei doi supraveghetori ai lor, o namilă de cel puțin doi metri, cu părul scurt și blond, avea măcar trei astfel de inele. Oricât de mult ar fi vrut Voldrev ca lumea să îl perceapă ca pe un bărbat profund și cult, suav și sofisticat, el era foarte fericit să se înconjoare de scursurile din *ruskaia mafia*. Blondul îl surprinse pe Harry uitându-se la mâinile lui și îl fixă cu o privire calină care, în alte împrejurări, ar fi fost profund amenințătoare. De fapt, era profund amenințătoare.

Dar nimeni nu pățea nimic astăzi. Reieșise clar din conversația pe care o avuseseră pe plajă cu o seară înainte. Harry și-ar fi dorit să fi înregistrat convorbirea telefonică pentru posteritate: în afară de câteva interviuri mai vechi ale Interpolului cu Voldrev, în mare parte gestionate de avocații săi, existau foarte puține înregistrări ale vocii sale și aproape nimic care să poată fi descris drept conversație. Cu toate acestea, cu Harry fusese de-a dreptul amabil, căldura și tonul său aproape suficiente ca să te facă să uiți cine era cu adevărat.

Începu prin a-și cere scuze că îl sunase pe Harry atât de târziu în noapte. Dar că tocmai fusese informat de doi dintre angajații săi, aflațipe insulă pentru a face un comision, că unul dintre membrii echipei lui Harry „fusese prins” pe plajă. Angajații lui auziseră că inspectorul Williams (Doamne, știa chiar și numele lui John) fusese în pericol să fie răpit.

Voldrev nu spusese că oamenii săi interveniseră sau că uciseseră cel puțin doi gangsteri, remarcă Harry.

Ca și cum simțise că ar fi trebuit să umple tăcerea, rusul sublinie că ducea o viață discretă în Caraibe și că încercase să nu se implice în ceea ce el numea „afacerile statului”. Ei bine, acesta era doar un mod de a defini situația. În orice caz, Voldrev credea că putea să lămurească ce i se întâmplase lui John, să răspundă la „orice alte întrebări pe care le-ai putea avea” și se întreba dacă Harry, împreună cu unul dintre colegi, ar dori să ia prânzul împreună la el acasă a doua zi. Harry răspunsese că i-ar plăcea foarte mult acest lucru și fusese pe punctul de a întreba despre *sicario* de pe plajă când își dădu seama că Voldrev închisese telefonul.

La ora 8 dimineața, deși nu era sigur că dormise, fu sunat de la recepție pentru a i se spune că gazda sa urma să trimită o șalupă să îl ia la prânz și că abia aștepta să îl întâlnească în persoană.

— De ce eu? întrebă Carol când o sună să-i spună că dorea să îl însoțească pe insulă. Sunt doar o criminalistă tocilară, nu sunt detectiv cu experiență.

— Știu asta.

— Fii serios, asta e o șansă reală ca să-i intri pe sub piele lui Voldrev. Eu nu pot să-l întreb decât despre izotopi și stări de oxidare… nu mă interesează prea mult nici percheziţiile pentru droguri, nici tăieri de gât. Ar trebui să îi iei pe Iris sau pe John, evident. Eu sunt complet novice când vine vorba de interogarea mafioților.

— Tocmai de aceea vreau să vii și tu. Întâlnirea de azi nu o să fie un interogatoriu. Este spectacolul lui Voldrev, pe teritoriul lui Voldrev. Dacă o să-i pun întrebări de genul celor pe care le-aș pune într-un interogatoriu de rutină, totul ar fi o pierdere de timp. Nu o să dezvăluie nimic. Nu o să dezvăluie oricum nimic, cel puțin legat de activitățile sale. Pe mine mă interesează acum doar chestiuni secundare, dacă se dă cumva de gol, ca la poker.

— Bine, și-atunci care e rolul meu?

— Ești de departe cea mai deșteaptă dintre noi… Nu, nu, evident că ești, nici măcar nu te obosi să obiectezi, e o pierdere de timp. De aceea ești aici. Voldrev o să se simtă flatat că am adus un om de știință strălucit și nu un biban.

— Biban?

— Știi tu, un detectiv începător. Sigur știe și el cine ești și care este specialitatea ta. Ceea ce înseamnă că știe că suntem serioși și că trebuie să fie atent când vorbește despre roca radioactivă, dacă o va face, dar la fel de bine s-ar putea să nu o facă. Ține minte că este un băiat de carieră din KGB, care și-a clădit reputația într-o țară care abia își putea hrăni populația, dar care și-a arătat mușchii pe scena internațională cu arme nucleare. Mă îndoiesc că știe multe lucruri despre știință, dar va fi auzit destule despre ea în evoluția lui în carieră și despre cât de important era pentru gloria Uniunii Sovietice să aibă mulți oameni de știință la dispoziție. Înțelegi ce vreau să spun?

Ea aprobă din cap.

— În regulă atunci. O să fac tot ce pot.

— Ia-te după mine. Dacă am dreptate, are de gând să facă două lucruri. Va dori să ne impresioneze… adică, asta e șmecheria lui, nu?… și să ne încânte. Dar, totodată, va dori să ieșim din viața lui și să ne urcăm în următorul zbor spre Heathrow. Așa că o să ne distragă atenția cu propriile teorii despre ceea ce se întâmplă: știi tu, o pistă falsă sau două și poate, dacă are chef, o să strecoare cumva o amenințare ușor voalată. În orice caz, m-aș mira să mai avem vreo ocazie să-i facem profilul. Cel puțin, Robinson va fi mulțumit că am ajuns atât de departe.

Ea tăcu o clipă.

— Nu ți se pare că totul e cam ciudat? Adică, oamenii lui apar din senin, noaptea târziu, și îl salvează pe John de Dumnezeu știe cine. Îi împușcă pe atacatorii lui, fără să se gândească de două ori. Cadavrele sunt târâte pe plajă până la

barca lor. Și apoi invită doi ofițeri de poliție fără jurisdicție la un prânz ușor în castelul său din Caraibe. Ți se pare că totul e… rațional?

Harry ridică din umeri.

— Ei bine, toți infractorii se dau puțin în spectacol. Mai ales la nivelul lui. Ce rost are să construiești un palat dacă nu-ți poți etala puterea în fața unor polițiști săraci din când în când, nu-i așa? Chiar și puterea asupra vieții și a morții. Dar, dacă valiza aceea este într-adevăr în joc, și mulți oameni par să creadă că este, atunci Voldrev pescuiește în ape tulburi, la fel ca noi. Se numără cu adevărat printre suspecți? Lucrăm cu americanii sau cu altcineva? Misiunea noastră neînsemnată este doar o tactică de diversiune înainte ca forțele speciale ale marinei americane să ia cu asalt insula lui? Ceea ce, apropo, chiar s-ar putea întâmpla. Nu exclude asta. Cei de sus nu se dau la o parte să pună la bătaie câțiva polițiști ca preambul nevinovat înainte de a lansa artileria grea. S-a mai întâmplat și înainte, iar polițiștii implicați sunt întotdeauna ultimii care află.

— Chiar crezi că asta suntem? Canari într-o mină de cărbune, care să avertizeze despre apropierea pericolului?

— Posibil. Dar mă îndoiesc, de fapt. Și alte agenții vor derula o mulțime de investigații, ceea este normal. Dar pot spune că Robinson este supus unei presiuni reale din partea adevăraților săi șefi, adică oamenii din Downing Street și din guvern care îl sună atunci când se întâmplă ceva. Ei chiar vor rezultate de la noi. Sunt îngrijorați de faptul că agențiile de top… știi tu, MI5, MI6… o să alerge ca niște găini fără cap, vor ține o groază de ședințe informative și vor avea nenumărate întâlniri la guvern, dar nu vor ajunge nicăieri. Nu la timp, oricum. Aici intervenim noi. Am ajuns la ascunzătoarea lui Devereux un pic prea târziu… toate gâturile fuseseră deja tăiate, dar cel puțin am

ajuns acolo. Făcând muncă standard de poliție. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, răspunse Carol. Așa cum am spus, voi face tot Ce pot.

În timp ce se lăsa pe spate în bătaia razelor de soare și cu valurile de sub șalupă ușor mai agitate decât atunci când plecaseră, Harry se duse cu gândul înapoi în depozitul murdar de pe Brick Lane și la scena sângeroasă a crimei la care el și Iris fuseseră martori. Cam la asta se rezumase seara plăcută din Cube, ieșirea din club alături de o colegă frumoasă. Din acel moment, când se gândi la vărsarea extrem de violentă de sânge pe care acest caz o provocase deja, știu că viitorul său imediat, și cel al echipei sale, avea să fie cu adevărat foarte periculos. Recunoștea mirosul distinct al unor probleme reale atunci când acestea apăreau în apropiere. Iar în acest caz, pericolul nu era doar potențialul mortal al uraniului lipsă. Era vorba de lucrurile pe care știa că oamenii răi le-ar face ca să pună mâna pe el.

— Ne apropiem de Elena în cinci minute, domnule, doamnă, spuse căpitanul.

— Elena? întrebă Harry.

— Insula. Este numele pe care i l-a dat domnul Voldrev.

Acum se putea zări un debarcader mic cu ceea ce părea să fie un ponton din lemn de pin. La capătul digului de pe plajă se aflau un hangar pentru ambarcațiuni și o mulțime de locuri de acostare pentru vase mai mari și mai mici. Prin zidul verde și luxuriant de palmieri spinoși, Harry și Carol întrezăriră câteva căsuțe de oaspeți, cu propriile lor piscine și terase pentru plajă. Câteva poteci pavate duceau dinspre plajă spre interiorul insulei.

Șalupa andocă rapid, în timp ce o echipă de angajați în uniforme trăgeau de frânghii ca să le prindă de tacheți, piloni și stâlpi până când barca rămase fixată la mal în siguranță și pasarela pusă

bine în poziție. Pe ponton îi aștepta o femeie îmbrăcată elegant, care părea să fie responsabilă cu primirea lor. Le făcu un semn cu mâna lui Harry și lui Carol, îndemnându-i să coboare.

— Mă bucur să vă văd, spuse ea. Inspector-șef Taylor, inspector Walker. Eu sunt Natalia Semionova, șefa personalului de pe insulă. Bine ați venit pe insula Elena.

— Mulțumim foarte mult, spuse Harry, strângându-i mâna. Este… este un loc deosebit.

Natalia râse.

— Da, așa sperăm. Domnul Voldrev s-a străduit să facă acest loc special, atât pentru oaspeții noștri de onoare, cât și pentru el însuși și personalul său.

— De cât timp este proprietarul insulei? întrebă Carol. Întrebarea fu ignorată.

— Mergem? spuse Natalia. Domnul Voldrev abia așteaptă să vă cunoască. Este în grădină, are convorbiri de afaceri. Nu este departe.

Harry se aplecă spre Carol.

— Ascultă ce-ți spun. O să aflăm totul de la fata asta.

Carol de-abia își înăbuși hohotele de râs și dădu repede din cap înainte ca Natalia să observe cât de amuzați erau.

Poteca din stânga pontonului ducea la casa principală, le zise ea, de parcă ar fi descris o vilă obișnuită cu șase dormitoare sau o fermă frumos renovată. Dar ceva îi spunea lui Harry că ceea ce îi aștepta era mult mai impresionant decât atât.

Ceea ce inițial crezuse că era un zid de copaci înalți care să țină la distanță privirile curioase se dovedi a fi mai degrabă o junglă. Erau smochini, baobabi groși, arbori de cassia și liane care atârnau la pământ. Deasupra capului, maimuțe cu blana verzui aurie săreau din creangă în creangă, iar văzduhul era plin de păsări, exotice și zgomotoase, cele mai multe dintre ele necunoscute lui Harry. O pereche de ciobănești germani săreau gâfâind pe lângă ei în timp ce mergeau; Harry, Carol, Natalia

și cei doi marinari de pe șalupă. De-a lungul drumului, mai zări cel puțin încă zece angajați; majoritatea muncitori în construcții sau pădurari ocupați în desișurile întunecate ale pădurii. Dar și unul sau doi bărbați cu cămăși albe și ochelari de soare, care patrulau prin zonă cu mitraliere atârnate pe umeri, cu cartușiere pentru muniție suplimentară la piept. Era într-adevăr o insulă paradisiacă, dar, era totodată un loc în care se lua în serios faptul că violența putea apărea în orice moment. Pe de altă parte, la ce altceva să se ii așteptat?

Drumul coti spre est, spre ceea ce ei bănuiră că era o junglă și mai adâncă, dar se dovedi a fi un luminiș mare. Sau, mai degrabă, un luminiș care ducea la o alee, plină de vehicule strălucitoare: trei automobile Range Rover cu geamurile camuflate, un Bentley Continental GTC albastru și un Porsche 911 GT3 argintiu. Asta da, era intr-adevăr impresionant, recunoscu Harry.

— Observ că admiri mașinile? spuse Natalia. Acestea sunt doar cele pe care le folosim astăzi. Domnul Voldrev are un hangar în cealaltă parte a insulei în care își păstrează cele mai valoroase automobile. Este un colecționar convins, știați?

— Nu am știut, răspunse Harry.

— A, da, întocmai. Este… cum se spune?… un hobby, dacă doriți.

— Cred că acesta este cuvântul, da. Într-un anumit sens. Câte mașini are?

— Ah, în toată lumea, câteva sute. Aproximativ optzeci aici, pe Elena.

— Asta da hobby, spuse Carol.

— Ei bine, continuă Natalia, nu se ferește niciodată să recunoască faptul că îi plac lucrurile frumoase.

Dincolo de alee se afla ceea ce părea să fie o fațadă neoclasică. Patru etaje, ferestre înalte și arcuite și un portic încoronat de un fronton de un fast magnific. Dincolo de coloanele sale nu se afla

o ușă, ci o alee acoperită, suficient de largă ca să le permită să vadă curtea din interior.

— Veniți, vă rog, spuse Natalia.

Câinii fugiră după o pradă imaginară, dar gorilele rămaseră cu grupul, la câțiva pași în urmă, dar niciodată prea departe. Urcară scările de marmură și pășiră pe sub arcadă.

După ce petrecuse ani de zile în forțele speciale și în poliție, după toate lucrurile pe care le văzuse într-o zi obișnuită la muncă, lucruri de care civilii erau feriți toată viața, Harry Taylor rareori rămânea fără cuvinte. Dar spectacolul pe care îl privea acum era extraordinar: niciun alt cuvânt nu l-ar fi putut descrie mai bine. Cumva, în mijlocul unei jungle din Caraibe, într-o căldură sufocantă și o umiditate de 80 la sută, Vladimir Voldrev reușise să construiască un omagiu în piatră Palatului de la Versailles. Era nebunie, gest eroic? Sau ambele?

— Vedeți dalele de marmură albă și neagră? întrebă Natalia. Totul este inspirat din opera lui André Le Nôtre, care a fost arhitectul și grădinarul lui Ludovic al XIV-lea. La fel ca tot ce este pe Elena. Pe terasă, avem o versiune a fântânii Latona. Există o sală a oglinzilor și un labirint de gard viu. Grădinile reproduc și ele designul original, deși la o scară mai mică, desigur. De asemenea, avem o capelă și câteva galerii unde domnul Voldrev a atârnat câteva dintre tablourile clasice pe care le-a achiziționat.

— Colecționează și artă? întrebă Carol.

— Ah, sigur că da, răspunse Natalia. Dar aici, pe insulă, expune doar tablourile care reflectă în totalitate stilul castelului. Multe dintre operele de artă pe care le deține sunt împrumutate muzeelor și galeriilor din întreaga lume… deși nu face niciodată reclamă la acest lucru. Îi place sâ fie discret cu colecția sa, așa cum fac cei mai mulți oameni în poziția lui.

Câte persoane, mai exact, se aflau în „poziția” lui Vladimir Voldrev? se întrebă Harry. Era un

oligarh rus care trăia pe o insulă ca Regele Soare. Un lord internațional al drogurilor care reușise să evite ani de zile să fie capturat… un fost ucigaș al KGB-ului, de altfel, care acum poza în estet francez din *ancien régime*, ca și cum asta i-ar fi spălat tot sângele de pe mâini. A naibii nerușinare!

Natalia, care purta încă sacoul de la costum și nici măcar nu transpira, își continuă turul.

— Să mergem în curtea următoare, Court Royale.

Trecură pe sub a doua arcadă și intrară într-o curte și mai mare. Era spectaculoasă, fără îndoială. Un miracol al zidăriei, al tâmplăriei și al detaliilor artistice, Și o mărturie a ceea ce puteai cumpăra dacă erai un miliardar care plătea impozite mai mici decât plătea personalul de la curățenie.

Curtea aceasta era dominată de o statuie ecvestră din bronz, înaltă de vreo șase metri. Harry observă că era mai degrabă o efigie a lui Petru cel Mare decât a unui rege sau aristocrat francez de dinainte de Revoluție: un memento al adevăratei moșteniri a proprietarului.

Carol se uită spre ferestrele de la mansardă.

— Cred că sunt mai bine de o sută de camere în acest loc. Sunt toate folosite?

— Nu toate, spuse Natalia. Dar, desigur, trebuie să vă amintiți că domnul Voldrev este și un om foarte modem. Așa că ceea ce la exterior arată ca Palatul Versailles, poate fi, de fapt, foarte diferit în interior. Ca o *trompe l'oeil*[32]*!* Avem săli de conferințe pentru partenerii noștri de afaceri, o sală de sport și spa de ultimă generație, chiar și un cinematograf IMAX, dacă vă vine să credeți! După cum știți, domnul Voldrev muncește foarte mult, așa că nimic nu-i face mai mare plăcere decât să vadă un film de acțiune pe marele ecran la sfârșitul zilei. Este ceea ce el numește „răsfăț”.

— La naiba, șopti Harry. Din tot ce e aici doar ăsta i se pare răsfăț?

— Este într-adevăr uimitor, răspunse Carol, vorbind și ea mai încet. Recunosc. Dar miroase a ticăloșie. Mi-aș doti să nu mai spună „după cum știți”. Pentru că nu, nu știm, nu-i așa? Asta și e ideea.

— Cu siguranță.

— Aproape am ajuns, vă las să vă bucurați de prânz, spuse Natalia.

Traversară cea de-a doua curte și ieșiră în plin soare. Cât vedeai cu ochii se întindeau peluze îngrijite impecabil, ziduri de gard viu, statui și, în depărtare, câțiva păuni care se lăfăiau pe una dintre peluze.

Pe terasă era o masă lungă, pregătită pentru prânz. La ea ar fi putut sta cu ușurință treizeci de persoane, dar nu erau decât trei tacâmuri. Alături, pe o măsuță, se aflau trei frapiere aurite, în două dintre ele zărindu-se ceea ce păreau să fie două sticle de Cristal (ce altceva ar fi ales Voldrev?) și un vin alb despre a cărui calitate Harry era destul de sigur că aveau să afle totul.

Natalia le întinse mâna ca să-și ia rămas bun.

— Acum o să plec. Mai am treburi de rezolvat pentru domnul Voldrev în altă parte. După cum vă puteți imagina, mereu este ceva de făcut! Sper să vă simțiți bine pe insula Elena în continuare.

Ei îi mulțumiră cu o politețe ușor exagerată și foarte englezească, după părerea lui Harry. Cei doi bodyguarzi stăteau în picioare de o parte și de alta a intrării pe aleea acoperită, nemișcați, părând să se transforme în stane de piatră în orice moment.

Un chelner se apropie de ei cu pahare lungi de șampanie. Deși erau la datorie, niciunul nu ezită să accepte. În primul rând, ar fi fost nepoliticos să refuze. Și în al doilea rând, amândoi aveau mare nevoie să bea ceva. După cum îi spuse Carol mai târziu Iui Harry: „O fiziciană de la Cambridge nu poate să suporte atât de multe ciudățenii într-o singură zi”.

Deocamdată, degustau șampania.

— Doamne, e incredibilă, zise ea.

— Louis Roederer Cristal 2008, spuse chelnerul, care părea că devenise dintr-odată somelier. Unii consideră că este cel mai bun an al casei de până acum; se folosește foarte puțină drojdie în producția sa, ceea ce înseamnă că s-a învechit deosebit de bine.

— Se duce pe gât binișor, spuse Harry.

— Într-adevăr, așa este! strigă o voce.

Se întoarseră și se treziră în fața lui Vladimir Voldrev.

Nu era o fotografie surprinsă de la distanță. Nu era nici una rusească veche de zeci de ani a unui soldat care era încă un băiat. Nu era o imagine încercuită, neclară, distribuită de FBI partenerilor apropiați din străinătate. Ci omul însuși, în cămeși oase.

Care aproape că exploda de atâta amabilitate.

— Inspector șef Taylor! Inspector Walker! Cât de mult mă bucur să vă văd! Bine ați venit pe insula Elena. E minunat că sunteți aici!

Era înalt, impunător, proaspăt bărbierit, cu părul negru încă des pentru un bărbat de vârsta lui… să își fi făcut oare vreo operație? Dinții albi și perfecți, obligatorii acum chiar și pentru bărbații și femeile cu o situație socială inferioară lui. Gătit din cap până în picioare în haine de plajă Vilebrequin despre care Harry își aminti că John îi spusese că erau standard pentru cei care voiau să atragă atenția asupra lor când făceau sport pe plajă. Era încălțat cu niște espadrile vechi, de parcă abia coborâse de pe iaht, lucru foarte posibil, de altfel. Antebrațele erau expuse și aproape fiecare centimetru de piele vizibilă era acoperită de tatuaje. Desenul lor întunecat urca și pe gât. *Da*, se gândi Harry, *chiar că din Rusia cu dragoste.*

— Ce loc impresionant aveți aici, domnule Voldrev, spuse Carol.

— Vai, vă rog, spuneți-mi Vbva, toată lumea îmi spune așa.

— Natalia nu vă spune, zise Harry.

Voldrev începu să râdă.

— Este adevărat. Domnișoara Semionova este o angajată conștiincioasă și neprețuită, aș adăuga. Ea se ocupă de tot ce ține de Elena, astfel încât eu pot să mă relaxez și să mă bucur de soare. Și de liniște și pace.

— Stați mult aici? întrebă Harry.

— Călătoresc mult, Harry… pot să-ți spun Harry? Și Carol?… dar acesta este căminul meu. Mereu plec cu afaceri pretutindeni. O soartă crudă. Dar, acum, cu tehnologia, sunt foarte puține lucruri pe care să nu le pot face de aici, la laptopul meu și cu un pahar de Chablis bun. Prefer asta decât să zbor prin toată lumea, întotdeauna să sufăr din cauza diferențelor de fus orar și să mă simt mereu epuizat. Nu mai sunt tânăr! Deși am încercat să mă mențin în formă în ultimii doi ani, zise el și se mângâie pe burtă.

— Am auzit că aveți un centru de fitness aici, zise Carol.

— Centru de fitness! l-aș zice mai degrabă cameră de tortură. Eddie, unul dintre compatrioții tăi, de fapt, mă pune la treabă în fiecare dimineață la șase fix. A fost campion de arte marțiale înainte să se retragă, știi, iar apoi a devenit antrenor personal. L-am descoperit în New York și l-am luat ca membru permanent al personalului. Este foarte dur cu mine: „Domnule Vova, aveți brațe de fată!” „Domnule Vova, nu meritați să fiți antrenat de mine!” Îmi place enorm de el. Ah, mulțumesc, Michel.

Voldrev luă un pahar de șampanie de la ospătar.

— Ei bine, prieteni. Pentru ce să bem?

— Enigme? întrebă Harry.

— Da! Îmi place asta. În stilul Conan Doyle! Pentru enigme… și pentru prieteni noi!

Ciocniră paharele și sorbiră din minunata băutură de colecție.

— Acum, ne așezăm? L-am rugat pe Chef Hugo să ne pregătească ceva ușor. Nu doar din grijă pentru talia mea, dar și pentru că un prânz greu te toropește după-amiaza. Nu credeți?

— Da, așa e, spuse Harry.

— Bine. Cred că ne-a pregătit una din excelentele sale rețete de gazpacho și apoi o salată de homar. Homarul prins în această dimineață, bineînțeles, și mango din pomii noștri. Și avem și un Montrachet 2014, care merge foarte bine.

— E foarte amabil din partea ta, spuse Carol.

— Deloc. Plăcerea este numai a mea. Extrem de rar mai am musafiri în ultima vreme și este minunat să am parte de o companie inteligentă.

Sosi supa rece. Voldrev refuză pâinea.

— Ei bine, prieteni. Poftă bună!

Supa rece era într-adevăr delicioasă. Consistentă, ușor acrișoară și răcită la perfecție.

— Așadar, începu Voldrev. Înainte de orice altceva, trebuie să-mi spui cum se simte colegul tău. Inspectorul Williams. Oamenii mei se aflau din întâmplare pe insula principală și au auzit ce s-a întâmplat.

Deci ne urmăreai deja, se gândi Harry. *Și vrei ca noi să știm asta.*

— Au auzit că atacul a fost foarte violent. Regretabil. Totuși, înțeleg că atacatorii au fost… expediați? Un zâmbet îi trecu fulgerător pe chip. Bineînțeles, am sunat imediat ce m-au informat. După cum am spus, încerc să evit încurcăturile cu autoritățile. Există multă corupție în Barbados, iar mie îmi plac lucrurile clare și în ordine. Nu am timp pentru astfel de… încurcături. Se opri o clipă. Deși din câte știu comisarul-adjunct Tennyson este un om onorabil și de încredere.

Deci știi și despre asta. Voldrev se juca deja cu ei. Atâta lucru înțelegea și Harry. Îi era clar și că era important să nu muște momeala, cel puțin, nu încă.

— E bine de știut, spuse Harry. Poliția metropolitană are legături puternice cu serviciul de poliție de aici. Dar echipa mea abia a sosit, așa că genul acesta de informații locale este neprețuit.

— Și domnul Williams?

— Vânătăi, în mare parte. Nu are coaste rupte sau leziuni abdominale. O să fie bine. În general, e rănit în orgoliu mai degrabă. Harry tăcu. Deși cel care a intervenit a fost de-a dreptul necruțător. Cel puțin doi morți, credem noi.

Voldrev ignoră acest lucru.

— Da, ei bine, aceasta este o veste bună. Vă rog să-i transmiteți cele bune din partea mea.

— Cu siguranță, mulțumesc. Domnule Voldrev, sper că nu vă supărați că vă întreb…

— Vova!

— Vova, îmi cer scuze… dar tu sau angajații tăi aveți vreo idee cine l-ar fi putut ataca pe inspectorul Williams? A fost, în cel mai bun caz, un avertisment foarte serios. Și putea fi mai rău, dacă nu ar fi fost… oprit.

Voldrev încuviință din cap.

— Știi, detest violența. Din motive etice, desigur, dar și ca om de afaceri. Este pur și simplu inacceptabil ca un ofițer de poliție britanic să nu se poată plimba pe o plajă din Barbados fără să fie atacat. Valabil pentru oricine, de altfel.

Nu-mi răspunzi la întrebare, ticălos viclean, gândi Harry.

— În ceea ce privește identitatea agresorilor, este, din păcate, o întrebare la care este ușor de răspuns. Persoanele în cauză devin o amenințare tot mai mare pe insulă și știu sigur că sunt o durere de cap din ce în ce mai mare pentru autorități.

— La cine te referi? îl întrebă Carol.

Voldrev așteptă până când personalul luă de pe masă holurile de supă.

— Numele Xavier Ramirez vă spune ceva?

Ai grijă, gândi Harry.

— Am auzit de el. E șeful unui cartel mexican, nu-i așa?

— Corect. Își desfășoară operațiunile în principal în Juarez, iar el este una dintre cele mai puternice două sau trei figuri din carteluri… acum că punctul centrul al acțiunii este în Mexic, nu în Columbia. Se crede noul Escobar, dar nu este nici pe departe. Contrabandiștii săi fac probabil mai mulți bani din traficul de persoane peste graniță decât din transferul de produse în Statele Unite. Iar metodele sale sunt… ei bine, barbare.

Spre deosebire de tine care aruncai oamenii de pe acoperișul clădirii Lubianka pe vremea când erai în KGB, nu-i așa, Voldrev? vru să spună Harry. Dar nu îndrăzni să întrerupă fluxul verbal al rusului.

— El ucide femei. Ucide copii. Își duce dușmanii în deșert și îi jupoaie de vii. Nu există reguli, pentru oamenii ca ei nu există limite. Dar a pus stăpânire pe piața de droguri din sud-vestul Americii. Și, ceea ce este extrem de important, se extinde în Europa.

— Serios? întrebă Carol. De curând sau de ceva vreme?

— Destul de curând. Asta este și ideea, cred.

— Cum adică? întrebă Harry.

— Informațiile mele sunt indirecte, nu uitați. Dar, după cum știți, am încă multe contacte în Rusia și, prin urmare, aud multe lucruri despre schimbările de acolo și din Europa continentală. Ramirez își mută cu siguranță o mare parte din afacerile cu droguri în Marea Britanie și pe continent acum. Sau, mai degrabă, încearcă să o facă.

— Încearcă? întrebă Harry.

— Da, Europa este… cum să spun?… o piață destul de bine acoperită. Există o rețea bine dezvoltată de vânzători care lucrează pentru furnizori din. Întreaga lume. Mulți dintre ei beneficiază de protecție politică, judiciară și, mă

tem, chiar și a poliției la cel mai înalt nivel. Dar au ajuns să se complacă. Au fost prinși cu garda jos de ferocitatea operațiunilor lui Ramirez și de ambiția personală a acestui om. Și nu-și pot da seama cum reușește să-și introducă produsul pe piața europeană. Cu siguranță nu ajunge cu avionul, iar cantitatea este prea mare ca să fie distribuită de intermediari. Toate navele concesionate, inclusiv iahtul personal, sunt verificate periodic cu microscopul de la prova la pupa. Poliția, vama și agențiile de informații nu au găsit nimic. Pentru că el a conceput o procedură de import care este nouă. Trebuie să-i recunosc acest merit.

— L-ai cunoscut? îl întrebă Carol.

Pentru prima dată, în răspunsul lui Voldrev se simți un frison de furie.

— Să-l cunosc? Dr. Walker… Carol… eu nu am de-a face cu astfel de oameni. Sunt un om de afaceri și un investitor serios și nu am fost niciodată acuzat de vreo infracțiune în nicio țară. Xavier, pe de altă parte… Ei bine, mi s-a spus că a petrecut cinci ani în Cefereso 6 pentru tentativă de omor… o pușcărie atât de îngrozitoare încât cred că a fost închisă între timp. Dacă ar fi fost mai puțin puternic, acum ar fi fost într-un alt penitenciar sau împușcat ca un câine de un ofițer de poliție corect. Voldrev își recăpăta calmul. Dar toate astea nu mă privesc. Pur și simplu detest atâta lipsă de umanitate și consecințele ei.

Harry decise să intervină.

— Bineînțeles. Dar sunt sigur că ai văzut și tu destule cât ai fost în KGB!

Răspunsul lui Voldrev fu calm, aproape genial.

— Ei bine, da, foarte multe. Ca și tine, Harry, mi-am servit [ara în diverse moduri, iar acesta a fost unul dintre ele. Erau vremuri foarte diferite. Am făcut greșeli? Sunt sigur că am făcut. Dacă am regrete? Cine nu are? Dar când Zidul a căzut și Uniunea Sovietică s-a destrămat, mi-am dat seama

că vreau să trăiesc o viață de cetățean simplu și să construiesc o afacere. Să creez ceva. Sunt sigur că Natalia mi-ar spune că cifrele mele nu sunt actualizate, dacă ar fi aici, dar știați că societățile și afacerile pe care le dețin total sau parțial în lumea întreagă angajează trei sute de mii de oameni? Și că eu, personal, am câteva sute de salariați? Imaginea Rusiei a fost foarte proastă, mai ales de când cu Ucraina, Ei bine, eu sunt primul care recunoaște acest lucru. Dar nu suntem niște monștri, să știți. Fundația mea caritabilă, Elena Trust, a făcut anul trecut donații de peste cincizeci de milioane de dolari. Nu vreau să mă laud… poate doar puțini… dar vreau să mă vedeți așa cum sunt, nu ca pe un pustnic cu inima împietrită care stă în umbră. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par, să știi.

— Bineînțeles că nu, spuse Harry.

Personalul apăru, ca din senin, și aduse următorul fel de mâncare cu mare fast.

— A, homarul! Sper că o să vă placă. Michel, asigură-te că toată lumea are în pahare Montrachet și orice altceva ar mai dori.

— Mulțumesc foarte mult, continuă Harry, în timp ce personalul forfotea pe lângă ei. Înțeleg că n-ai foarte multe informații despre cartelul Ramirez. Dar aș fi foarte interesat să aflu dacă ai vreo teorie despre atacul asupra lui John, inspectorul Williams. De ce să fi făcut o mișcare atât de agresivă? Ce urmăresc?

Voldrev savura vinul.

— Ce urmăresc? Ei bine, este imposibil să fii sigur. Sunt oameni extrem de nestatornici și asta, desigur, este foarte periculos în meseria pe care o practică. Acest tip special de afacere, nu mai trebuie să vă spun, necesită o anumită ordine și predictibilitate pentru a funcționa. Violența trebuie să fie ultima soluție, nu o tactică de a stârni interesul. Politicienii care îl protejează pe

Ramirez… ei bine, el le face viața foarte grea uneori. Impulsivitatea o să-i aducă pieirea.

— Presupunem că bătăușii lui intenționau să-l răpească pe inspectorul Williams.

— Da, așa ar părea logic.

— Dar de ce? Ce avem noi de oferit lui Ramirez și echipei sale?

Voldrev își împinse scaunul pe spate și își întinse brațele. Rămase o clipă nemișcat, apoi reveni în poziția inițială, sprijinindu-și bărbia în palme ca și cum ar fi rămas cufundat în gânduri.

— Ei bine, Harry. Ramirez este un tip impulsiv, dar acum este un tip impulsiv și puternic. Are relații. Evident că știa de sosirea echipei tale pe insulă…

— La fel ca tine.

— Așa e. Cred că o să vă dați seama că a fost, să spunem așa, un secret pe care îl știa toată lumea.

— În regulă, spuse Carol. Dar de ce să ne agite?

— Vă rog să țineți cont de faptul că tot ceea ce știu este la mâna a doua. Trebuie să verificați și voi, mai ales dacă veți raporta superiorilor voștri. Acesta este… cum îi spune?, un avertisment.

— Am înțeles, spuse Harry.

Voldrev suspină de parcă ar fi fost sub demnitatea lui să transmită astfel de detalii.

— Am înțeles că el crede că sunteți pe urmele unui… „material”. Un material care ar putea fi extrem de periculos dacă ar cădea în mâinile cui nu trebuie.

— Continuă, spuse Harry.

— Păi, nu este evident? Îl vrea. Crede că tu și echipa ta îl puteți ajutasă îl găsească, dar că va trebui să recurgă la… care este cuvântul?… presiuni ca să vă determine să dezvăluiți această informație.

— Iisuse. Deci avea de gând să afle cu forța de la John?

— Da, poți fi sigur de asta. Și nu doar „să afle cu forța”. Sicarii lui sunt specializați, cred, în

dezmembrarea lentă. Mulți dintre cei pe care îi interoghează își dau duhul doar din cauza pierderii de sânge, pur și simplu. După cum spuneam, avem de-a face cu o barbarie de-a dreptul șocantă.

Carol își coborî privirea și se făcu palidă, de parcă se întreba ce căuta acolo. Harry îi putea citi gândurile direct de pe chip. Ce căuta acolo în loc să fie la Cambridge, să povestească împreună cu colegii ei despre competența ipotetică a particulelor elementare și hadroni, să o preocupe notele de curs și nu metodele de interogare ale sicarilor mexicani?

Harry insistă:

— Ce crede Xavier că am putea ști? Adică, pe ce încearcă să pună mâna?

— Serios, Harry, spuse Voldrev, să nu ne sfiim. O să facem indigestie. Vorbim despre uraniu-235 care a fost descoperit recent la Londra și care a dispărut la scurt timp după aceea. A fost luat, nu-i așa, de cineva de la o groapă de gunoi din estul orașului? S-a lăsat cu violență, înțeleg. Sau nu credeți că atacul a fost reușit? Că uraniul a ajuns în altă parte?

— Ei bine, nu am de gând să fac speculații despre natura materialului, Vbva, dacă nu te superi, pentru că eu nu l-am văzut.

— Și totuși, observ că ai venit însoțit de un expert în domeniul nuclear. Nu este o coincidență, nu-i așa?

— Inspectorul Walker ajută echipa cu o serie de aspecte legate de ancheta noastră. Acoperă tot ceea ce ține de criminalistică.

— Într-adevăr. Și atât ea, cât și tatăl ei, legendarul profesor Walker, sunt renumițiîn domeniul științei atomice. Nu-i așa?

— Ai dreptate în ceea ce privește specializarea mea academică, spuse Carol. Și, bineînțeles, a tatălui meu. Toate aceste informații sunt ușor de găsit pe internet. Dar este important să înțelegi că acum sunt ofițer de poliție și că rolul meu aici este

exclusiv de a urma ordinele inspectorului-șef Taylor.

— Desigur, desigur, spuse Voldrev. Vă rog să nu vă supărați. Am întins coarda. Iertați-mă. Rușii au obiceiul să caute ironie și remarci spirituale unde poate nu există.

— Așadar, ca să revin la întrebare, spuse ea. Ce crede Ramirez că știm noi?

— Ei bine, asta nu pot să spun, neavând niciun contact cu el. Dar bănuiala mea ar fi că el crede că voi știți, sau sunteți pe cale să aflați, cine are uraniul. Lartă-mă: materialul. De aceea a acționat atât de repede. Și, se pare că a făcut-o cam brutal. Mă tem că e tare necioplit.

Harry se uită în ochii lui Voldrev.

— În regulă. Bine. Asta are sens, atât cât se poate. Așadar, întrebarea mea, Vova, este următoarea: Unde crezi că se află materialul în cauză?

Se făcu liniște. Lui Carol îi trecu fulgerător prin minte întrebarea dacă Voldrev avea de gând să scoată un cuțit sau o armă.

În schimb, acesta izbucni în hohote de râs, ca și cum Harry ar fi spus poanta secolului la un spectacol de stand-up. Se șterse la ochi cu șervețelul și lăsă veselia să i se domolească.

— Strașnică glumă, Harry! Foarte amuzantă! Unde cred eu că este? Nu am nici cea mai vagă idee. De unde să știu eu așa ceva? Sunt terorist? Nu. Sunt traficant de arme? Nu. Sunt implicat în cercetări științifice complexe? Din păcate, nu sunt nici pe departe suficient de inteligent pentru astfel de activități. Ai o părere prea bună despre mine, serios.

Harry nu era amuzat.

— Nu sunt sigur de asta, domnule Voldrev. Din câte văd eu, pari destul de implicat.

Rusul încremeni pentru o clipă, mijind ușor ochii. Pe moment, gazda agreabilă dispăruse, fiind înlocuită de o prezență mai rece decât oțelul, mai

încordată, ce își cântărea opțiunile. Masca îi alunecase puțin de pe față, asta era sigur. Liniștea părea că n-o să se mai sfârșească niciodată.

Când Voldrev vorbi într-un final, o făcu mai încet, cu mai multă prudență.

— Ei bine, este adevărat că sunt la curent cu ce se întâmplă. Merită să fii bine informat, credeți-mă. Sunt subiectul multor bârfe răutăcioase și invidioase. Am fost și victima unor amenințări cu moartea. Trebuie să păstrez deschise… cum îi spuneți voi, englezii?… „căile de comunicare obișnuite". Când duci o astfel de viață și simplul fapt că îți câștigi cinstit existența te poate ucide. Mi-am făcut un obicei din a fi și prudent, dar și vigilent. Moartea o să mă ia la momentul potrivit. Orice rus știe asta despre moarte. Dar noi nu ne grăbim să accelerăm procesul… să urmărim moartea, ca să spun așa.

— Se prea poate, zise Harry. Și, ce se spune pe „căile de comunicare obișnuite" despre materialul despre care am discutat? Care sunt bârfele? Ce zvonuri ajung la urechile tale aici, în Xanadu?

— Serios, acum, Harry, nu e nevoie să fii sarcastic. Suntem cu toții de aceeași parte a baricadei, nu?

Vezi să nu, gândi Harry, dar își ținu gândurile pentru el, oricât de greu ar fi fost în fața unei asemenea obrăznicii din partea gangsterului rus.

— Îmi cer scuze. Apreciem orice informație ne poți da, mie și inspectorului Walker, răspunse el cu reticență.

Voldrev își drese vocea, ca și cum s-ar fi pregătit să țină un toast. Instinctiv, personalul îi umplu paharul rusului, apoi pe cele ale oaspeților săi.

— Știu că ați făcut un drum lung în speranța să aflați un răspuns. Mă tem că nu am așa ceva pentru voi. În ceea ce privește zvonurile, am auzit într-adevăr bârfe conform cărora Ramirez se pregătește să facă cel mai mare transport de până acum în Europa continentală. Poate că ați auzit deja acest

lucru. Este posibil ca marfa să fi plecat deja, nu sunt sigur. Se spune că Ramirez consideră acest transport atât de important încât îl supraveghează chiar el. Acest lucru este cunoscut de concurenții cartelului și există o stare de spirit… cum s-ar putea descrie? Există o stare de tensiune extremă între cartel și cei pe care i-ar putea înlocui pe piețele europene. Impresia mea puternică este că ambele părți din această bătălie caută un avantaj suprem în fața inamicilor lor. Politicienii corupți, armele, bombele… toate acestea își au propriul rol în lumea traficanților de narcotice și așa a fost întotdeauna. Însă posesia materialului pe care îl urmărești? Ei bine, asta ar transforma o operațiune criminală de orice fel dintr-o afacere într-o putere corporatistă globală. Ar obliga cealaltă parte să se retragă complet. În condițiile în care cealaltă parte ar fi sigură că se confruntă cu astfel de riscuri devastatoare. Și se pare că toții suntem departe de a fi siguri, nu-i așa? Prieteni, rușii iubesc șahul, dar recunosc o partidă de poker când văd una. Voldrev se așeză din nou comod pe scaunul său. Pot să spun doar că mă bucur că nu am un loc la acea masă.

— Dar cine are? întrebă Carol. Adică, cine are un loc? E clar că tu crezi că Ramirez urmărește ceva îndeaproape. Și asta are o oarecare logică. Planurile ambițioase ale cartelului său nu vor rezista dacă dușmanii lui ajung primii. Dar cu care dintre dușmanii lui simți că este în competiție?

Voldrev își bău espresso-ul și luă un trabuc pe care îl alese din cutia de cedru pe care i-o întinse chelnerul. Harry refuză oferta, privind cum rusul își pregătea trabucul cu cuțite speciale Davidoff cu monogramă. Trabucurile nu erau aceleași cu cele pe care le găsise în ascunzătoarea lui Devereux, Arturo Fuente Opus X, fiind în schimb un amestec de Padron și San Cristobal de cea mai bună calitate. În circumstanțe mai relaxate, cu siguranță s-ar fi delectat cu unul. Dar Voldrev îi întorsese

stomacul pe dos de furie. Ar fi vrut să-i pună ticălosului cătușele pe loc, să-l ducă înapoi pe insula principală pentru extrădare și să facă lumea un loc mai sigur. Faptul că nu avea niciun motiv întemeiat să facă asta… să-și facă treaba… doar îi sporea frustrarea.

În primul rând oare Voldrev le întindea o nadă fumând un trabuc? Oareelsau reprezentanții săi fuseseră cei care lăsaseră cutia de trabucuri în mijlocul măcelului ca o carte de vizită și un „ba pe-a mă-tii”? Era oare această neînsemnată teatralitate modul oligarhuluide a le spune acest lucru, aici, în palatul său excentric din Caraibe?

Rusul începu din nou să vorbească.

— Din punctul meu de vedere, columbienii nu mai au suficientă influență ca să-l atace pe Ramirez în felul acesta. Cândva, ei dominau întreaga planetă. Nu și acum. Cât despre piața continentală în sine? Este, din câte am înțeles, un mozaic de interese: organizații care uneori colaborează, alteori concurează. Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele va face o mișcare ca să câștige supremația. Dar, bineînțeles, întrebarea este: care dintre ele?

Carol nu ezită:

— Și care dintre ele o va face? În opinia ta?

— Greu de spus. Foarte greu. Există grupuri ambițioase în țara mea natală care și-ar dori încă să controleze întreaga lume interlopă europeană. Mai ales acum că au fost, dacă vreți, alungați din cercurile rafinate. O să crească numărul de infracțiuni legate de droguri comise de ruși, nu o să scadă, credeți-mă pe cuvânt. De asemenea, ar fi organizațiile albaneze, deși nu au metode sau strategii sofisticate și cred că ar avea probleme cu detaliile tehnice despre care vorbim. Probabil că or fi în stare de așa ceva peste zece ani, dar nu încă. Făcu o pauză. Există un individ care, știu sigur, nu suportă obrăznicia cartelului Ramirez. Care îl

dispreţuieşte pe Ramirez. Râse încet. Care mă dispreţuieşte şi pe mine, de altfel.

— Vorbeşti despre Julian Smythe, nu-i aşa?

Voldrev nu era un om care să tresară, Harry era sigur de asta, dar numele îi provocase un disconfort vizibil. Când vorbi, tonul vocii era glacial.

— Într-adevăr, Harry. Un om cu sete de răzbunare. Sau, mai precis, cu tendinţa să se răzbune din motive inexistente.

Te-ai întâlnit vreodată cu el? Vreau să spun, în diversele tale operaţiuni?

Ştii al naibii de bine că l-am întâlnit, se gândi Harry. Se întrebă de cât timp îi urmărea Voldrev. Cât de multe ştia de fapt despre întâlnirea cu Smythe care avusese loc în Belgravia şi despre ce se vorbea în acea citadelă a bogăţiei, mult diferită de cea de faţă.

— Puţin. A intrat pe radarul nostru o dată sau de două ori, dacă la asta te referi. Al nostru şi al multor agenţii judiciare. Totuşi, nu am reuşit niciodată să îi punem ceva în cârcă.

— Îţi va fi tare greu să faci asta. Specialitatea lui Smythe este impunitatea. Pur şi simplu îţi scapă printre degete, aşa cum îi scăpa Moriarty lui Sherlock Holmes. Este mai mult o fantomă decât o persoană.

— Oamenii folosesc acelaşi cuvânt când vorbesc despre tine, spuse Harry, amintindu-şi ce-i spusese Pépé.

— Chiar? E extraordinar! Nu, eu sunt un om în carne şi oase, ca oricine altcineva. Ei bine, oamenii spun multe lucruri despre mine şi doar un procent foarte mic dintre ele sunt adevărate. Trase din trabuc şi rostogoli un inel de fum cu un aer de satisfacţie. În orice caz, vorbeam despre domnul Smythe. Sir Julian, de fapt. Este baronet, deşi nu-şi foloseşte niciodată titlul, din câte îmi dau seama. Este, după cum am spus, un adevărat expert în tăinuirea propriilor operaţiuni. Duce o viaţă dublă,

după cum știți. Un comerciant de opere de artă respectabil, din punctul de vedere al lumii bune din Londra. Dar, de fapt, este un om care și-a dedicat mare parte din viață distribuției și vânzării de narcotice. Un om rău, totodată.

— El susține că aveți o dispută care a început în trecut, în Moscova, spuse Harry. Și se zice că între voi există multă dușmănie.

Din nou, Voldrev dezaprobă cu un gest această afirmație.

— Scorneli. Nu mi-aduc aminte să-l fi întâlnit vreodată pe Smythe. Cu siguranță nu în patria mamă, deși, desigur, am înțeles că și-a petrecut o parte din anii de formare acolo. Este genul de om pe care îl evit, din principiu. Poate că din acest motiv este atât de ostil cu mine.

Harry se uită la ceas, întrebându-se ce făcea John și dacă Iris se consultase cu Tennyson, așa cum îi spusese mai devreme.

— Sub ce formă se manifestă ostilitatea lui față de tine?

— Minciuni. Mereu minciuni. Afirmații false, născociri. Spune despre mine lucruri atât de fanteziste… nu există vreo ticăloșie mizerabilă pe care el să nu mi-o pună în cârcă fără să ezite! Trebuie să recunosc că mi-a provocat câteva neplăceri de-a lungul timpului. Vizite din partea agențiilor judiciare care nu au fost, să spunem, la fel de agreabile ca acest prânz. Totul pentru nimic, desigur… prostii inventate.

— Cât de des?

— Nu s-a mai întâmplat de câțiva ani, dar mă pregătesc întotdeauna pentru următorul puseu de nebunie. Nu sunt psiholog, Harry, dar mă întreb dacă nu cumva alege să proiecteze asupra mea și a vieții mele actele criminale de care e el în stare. În definitiv, să nu fim naivi: oamenii sunt mai dispuși să disprețuiască un om de afaceri rus de joasă speță ca mine decât un englez aristocrat. În acest război al snobismului, nu am nicio șansă! Reflectă

la cele zise pentru o clipă. Dar astfel de jocuri nu au consecințe reale. Pentru mine, adică. Pentru voi însă, aș spune că ambițiile domnului Smythe sunt foarte importante.

— Ce vrei să spui? întrebă Carol.

— Ceea ce vreau să spun, Dr. Walker, este că, revenind la șah, logica jocului îi cere lui Smythe să pună mâna pe acest material sau, cel puțin, să-i împiedice pe rivalii săi să-l obțină. Nu am informații exacte despre tentativele sale de a face acest lucru, înțelegeți… doar speculez. Dar este o speculație logică, dacă vreți, făcută pe baza poziției de pe tablă a pionilor, a nebunilor și a cailor. El o să fie încântat că ați venit până aici. Trebuie să recunosc că este o diversiune clasică.

— Crezi că a vrut să venim până în Barbados doar ca să ne dea la o parte? întrebă Harry.

— Fără îndoială, îi răspunse Voldrev. Nu sugerez că ați primit instrucțiuni de la el. Asta ar fi ridicol. Dar domnul Smythe, regret să spun, o să fie încântat când va afla, și nu încape îndoială că va afla, că ai stat cu mine și am mâncat homar pe insula Elena, în timp ce el se ocupa de… mă rog, de ceea ce făcea el.

— Este chiar atât de obsedat de tine? întrebă Carol.

— Cred că da. Are propriile motive demente. Și este și o chestiune de comoditate. Sunt un dușman util în marele lui joc. Mă acuză de aceleași lucruri pe care el le face sau vrea să le facă. E ca și cum am fi gemeni. Într-un fel.

— Duce într-un alt registru rivalitatea dintre frați, nu-i așa? zise Harry.

Voldrev ridică din umeri.

— Nu îl consider frate. Nici nu simt vreo altă formă de afinitate față de el. Bufoneriile lui sunt pentru mine… o serioasă pierdere de timp.

Harry se ridică brusc în picioare, făcând-o pe Carol să se uite la el, ca și cum ar fi fost nedumerită.

— Apropo de asta, domnule Voldrev, Vova, ți-am răpit deja prea mult timp. Și îți suntem recunoscători pentru ospitalitatea ta.

— Trebuie să plecați?

— Am venit în Barbados doar pentru o perioadă scurtă de timp. Și îmi imaginez că ai un milion de lucruri pe care trebuie să le rezolvi. Sper ca restul zilei să fie foarte plăcut și productiv. Și-ți mulțumesc încă o dată pentru sfaturi și pentru prânzul delicios.

— Plecați atât de repede? spuse Voldrev. Ei bine, știu că și tu ești ocupat. Iar tu ești o femeie foarte ocupată! O s-o rog pe Natalia să vă conducă înapoi la debarcader, iar șalupa vă va duce la hotel.

Făcu un semn din cap unuia dintre aghiotanții săi, care îi transmise instrucțiunile printr-un microfon de la încheietura mâinii.

— Pot să spun că mi-a făcut o deosebită plăcere să petrec timpul alături de voi! Oamenii spun adesea că Elena este o insulă paradisiacă, dar ce rost are să trăiești în paradis dacă nu ai ocazia să-l împărți cu alții?

Ca un spirit care se materializează din eter, Natalia se ivi brusc alături de șeful ei. Voldrev îl îmbrățișă pe Harry, apoi pe Carol, care opuse puțină rezistență modului său năvalnic de a-și lua la revedere și strânsorii sale afectuoase.

În timp ce Natalia pomi spre aleea acoperită, el îl reținu pe Harry și îi șopti ceva la ureche. Harry dădu din cap.

— Credem ceva din tot ce ne-a spus? îl întrebă Carol în timp ce se întorceau în viteză printre valuri spre stațiune.

Harry dădu din cap.

— Unele lucruri, da. Nu toate, bineînțeles. Știe mai multe decât spune, fii sigură de asta.

— Crezi că are uraniul?

— Dacă îl are, nu îl ține pe insula lui. Acesta a fost o parte din mesajul lui: Sunt aici, veniți și faceți ce vreți voi, cu orice mandat puteți obține,

că e degeaba. Nu, ar fi o totală pierdere de timp să ne întoarcem. Putem să scotocim insula și cu o sută de ofițeri, dar nu o să găsim nicio urmă… dacă ar avea el uraniul.

— Toate camerele acelea, totuși? Ar putea fi. Oriunde.

Harry scutură din cap.

— Insula aceea este o fortăreață și sunt sigur că ascunde și activități ilegale. Dar nu acesta este scopul ei principal. Toată chestia asta nu e decât o paradă grosolană pentru restul lumii: Sunt faraon, sunt împăratul roman… în fine. Este fabrica lui nenorocită de ciocolată cu care vrea să ne impresioneze pe toți.

— Deci nu ne mai ocupăm de el?

— Am spus eu asta? Ar putea fi cu ușurință omul pe care-l căutăm. Și dacă este, va trebui să fim mai inteligenți decât am fost până acum. Bineînțeles că vrea ca noi să credem că e vorba doar de Smythe… se urăsc. Dar chestia cu cartelul Ramirez… e importantă, indiferent ce se întâmplă în continuare. Trebuie să aflăm tot ce se poate despre Xavier și despre rivalitatea dintre el și Smythe… și oricine altcineva. Nu vedem decât o parte din tot tabloul. Iar timpul nu este de partea noastră.

— Ce ți-a spus? îl întrebă Carol. Când te-a tras înapoi, în timp ce plecam?

— Nu uitați că, în ochii istoriei, țara voastră este încă parte din Europa.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Înseamnă că ceva este pe cale să se întâmple acasă.

20

Ce este adevărata putere? În timp ce vasul străbatea oceanul, stârnind cu furie spumă și stropi în urma sa, întrebarea îi acapara gândurile. Acesta

era cu siguranță momentul lui. Unul pentru care se pregătise, luptase și vărsase sânge în atâtea locuri, timp de atâția ani.

Dar care era puterea pe care o căuta? Prosperitate? Bineînțeles, mereu își dorise să aibă bani. Banii nu erau niciodată „destui”, iar cei care credeau în astfel de prostii erau de obicei distruși de selecția naturală de pe piață. Singura directivă onestă a banilor pentru cei care îi dobândeau era „mai mul ți”.

Cu toate acestea, știa că nu aceasta era esența autentică a planului său. Avea atât de multe niveluri, fiecare dintre ele urmând să fie dezvăluit doar lamomentul ales de el. Avea să-i prostească pe toți.

Dacă nu bani, atunci ce altceva? Poziție în societate? Nu, nu despre asta era vorba. Deferența bruscă ce venea odată cu prima fază a succesului adevărat: prietenii falși, femeile, mașinile, iahturile, elicopterele, invitațiile în case elegante… Toate astea erau oarecum binevenite, gratificarea imediată a simțurilor pentru cei proaspăt emancipați. Dar entuziasmul dispărea destul de repede. Locul de joacă din platină, aflai curând, era mult prea aglomerat ca să fie considerat cu adevărat exclusivist. Iar hedonismul, adulația josnică și grandoarea de fațadă, toate acestea își pierdeau rapid din farmec dacă erai o persoană bogată și influentă. O persoană care aspira la măreție.

Acesta era miezul problemei. Cum să atingi măreția, adevărata măreție.

În timp ce se gândea la ultimele săptămâni și la drumul care îl adusese în mijlocul mării, pe un vas ce purta un lucru de preț, își dădu brusc seama, cu o claritate și precizie absolute, cum era asigurată o asemenea putere. Și nu exista decât o singură cale, de fapt.

Nu bogăția, dragostea, spectacolul, prestigiul. Nici banii, gloanțele, nici chiar faptul că nu

răspunzi în fața legilor anoste (un privilegiu scump, trebuia spus).

Nu, era frica. Frica. Doar frica îți dădea un control adevărat. Doar teroarea avea să-i facă pe ceilalți să se supună voinței tale fără să pună întrebări. Avea să-i facă să o ia la sănătoasa până să apuci să miști un deget. Frica era ceea ce el cerea de la ceilalți.

Și în curând, toți aveau să se teamă de el. Aveau să se teamă de voința lui. De focul pe care îl putea invoca, de parcă ar fi venit din ceruri.

21

— Cum adică „e dusă”? tună Harry, cu încheieturile degetelor albe de cât de strâns se prinse de marginea mesei din biroul lui Robinson. Ne-am întors doar de o zi.

— Vorbesc serios, Harry, îi zise șeful său.

— Îți bați joc de mine.

— Aș vrea eu.

Robinson se ridică și se întoarse să se așeze în spatele biroului său. Scoase o sticlă de whisky scoțian din sertarul de jos.

— Ceva pentru refacerea forțelor?

— Nu, mulțumesc.

— Cum vrei. Eu o să beau un pahar.

— Explică-mi. Harry respira greu, încercând să-și controleze furia. Te rog. Bill.

Celălalt bărbat dădu pe gât paharul dublu pe care și-l turnase. *Cum o arăta ficatul lui?* se întrebă Harry.

— Călătoria voastră în Barbados…

— Care a generat mai multe piste decât tot ce avem până acum de la toate celelalte agenții la un loc! Răspunde-mi la o întrebare: Câte întâlniri directe cu Vladimir Voldrev a avut nenorocita de NCA în ultima vreme? Spune-mi că cineva de la DEA sau de la Washington, Springfield sau

Langley știa despre transportul lui Ramirez? Sau despre posibilul război al drogurilor dintre Smythe și cartel?

— Sunt informații bune, Harry. Nu mă înțelege greșit.

— Ei bine, mulțumesc frumos. Știu că sunt informații al naibii de bune. Aproape că am pierdut un om pentru asta, nu uita. Lăsat lat pe nisip, ascultând bairamul execuțiilor din jurul lui!

— Cum se mai simte Williams?

Harry făcu un semn cu mâna.

— Bine. Are nouă vieți. Își dădu seama că Robinson chiar voia să știe. Uite, a făcut radiografii la St. Thomas în această dimineață. Pe lângă tratamentul făcut de medicii de pe ambulanță la hotel, prin amabilitatea lui Tennyson. Totul este în regulă. Bine?

— Cum ți s-a părut Lance?

— E un om bun, spuse Harry, liniștindu-se puțin. Mulțumesc că ne-ai pus în legătură. Ne-a ajutat foarte mult.

— Uite, spuse Robinson. Iată ce se întâmplă. Ca de obicei, ne prind ouăle în clești pentru că suntem de la OS22. Pe de o parte, tu ești băiatul preferat sus pentru că ai adus atâtea informații și ai făcut-o atât de repede.

— Dar? Simt că o să-mi servești un „dar” pe tava ta de aur, ca de obicei, Bill.

— Da, nu te înșeli. Problema este că o informație bună creează o luptă feroce pentru supraviețuire. Sunteți o unitate de patru oameni, nu?

— Așa e.

— Deci greii vor acum să apuce o bucățică din acțiune. Mesajul de sus este: „Mulțumim foarte mult, ne ocupăm noi de aici.”

— Cine sunt „noi”?

— Am pus și eu exact aceeași întrebare. Răspunsul n-a fost foarte clar.

— Deci, închid o operațiune concentrată cu patru ofițeri care făceau progrese serioase și, într-o logică de rahat, împrăștie totul marilor agențiiNu-i așa?

— Cam asta ar fi, da.

Harry se ridică în picioare.

— Știi, aici greșim întotdeauna. Polițiștii, vreau să spun. Sau șefii noștri. Nu contează. Toți. Ție ți se spune ce să faci, iar tu îmi spui mie: „Du-te și rezolvă toată birocrația și fă-ți treaba de polițist cum trebuie, în timp ce la toate ședințele comisiile dau cu stângu-n dreptul.” Pentru asta suntem noi aici.

— Mda.

— Deci asta facem. Și apoi ne dau la gioale.

— Adevărat. Tot ce-ai zis e adevărat.

Harry își scoase legitimația de polițist din geacă și o trânti pe biroul lui Robinson.

— Ei bine, cât de adevărată crezi că este asta) Eu îmi dau demisia, la naiba! Da, Bill. Adios. Arrivederci. Pa și pusi, în mă-sa! Ia-ți alt fraier de acum încolo.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă. Robinson se ridicăîn picioare și, ca un uriaș trezit din somn, răcni fără să-i pese cine îl auzea.

— Inspector-șef Taylor! Rămâi pe Ioc, că nu suntem la grădiniță. Nu mă face să repet!

Faptul că Bill Robinson rareori ridica vocea ca un sergent major în timpul instrucției de front îl făcu Harry să se oprească brusc. Privi în jur și își ridică mâinile în aer.

— Ce e, Bill? spuse el. Ai de gând să mă împuști? E o țară liberă, să știi. Un om poate să renunțe la slujba lui dacă aceasta devine o bătaie de joc absolută. Uneori, demnitatea o cere.

— Vrei să stai jos și să taci o clipă?

Pentru prima dată în această conversație foarte ciudată, Harry simți că lucrurile păreau să revină la ceva ce aducea cu activitatea obișnuită. Se conformă cererii lui Robinson. În afara biroului,

timpul parcă se oprise. Ofițerii și personalul de sprijin rămăseseră cu gurile căscate, încremeniți, hipnotizați parcă de această luptă a titanilor. De îndată ce observară privirea încruntată a Iui Harry, se întoarseră rapid Ia treburile lor.

— O să beau acum un pahar de whisky, Bill, dacă oferta mai este valabilă.

— O să-mi mai torn și mie unul. Robinson turnă două porții sănătoase și-i întinse paharul lui Harry. Noroc.

— Noroc. Luă o înghițitură. Deci, uite, Bill, zi-mi tu, ca prieten. Ce ar trebui să fac acum?

— Adică, personal? Descarcă-ți nervii cum vrei tu. Ia-ți o săptămână de concediu, dacă poți. Și așteaptă următoarea operațiune.

— Nu pot să fac asta. Am trei ofițeri la etajul cinci care se așteaptă să fie trimiși la următoarea destinație astăzi. Nu pot să le spun pur și simplu: „Regret, gașcă, serviciile voastre nu mai sunt necesare pentru această misiune. Așteptați următoarea operațiune”. Nu-i așa?

— Ba exact asta o să le spui. Știi la fel de bine ca și mine că atunci când ești șef, cel puțin jumătate din timp gestionezi dezamăgiri. Sunt profesioniști, nu-i așa? Davies și Williams îți sunt devotați. O să fie de acord cu tot ce le spui. Iar Dr. Walker se va întoarce la SCD4, însoțită de recunoștința noastră și cu o scrisoare elogioasă din partea ta pentru comandantul ei.

— Carol. E competentă, Bill. Ar trebui să încercăm să o păstrăm. Adică, să o păstrăm ca ofițer SO22 cu normă întreagă. O s-o pun pe Iris să o învețe cum să dea cu pumnul și să împuște infractorii. O să învețe repede.

Robinson se încruntă. Dar Harry își dădu seama că șeful său se încruntase din alt motiv, nu din cauza celor spuse de el. După câteva secunde, descuie sertarul de jos al biroului său și scoase un dosar, apoi i-l aruncă lui Harry.

— Uită-te la asta. Spune-mi ce crezi.

Dosarul, marcat *Strict Secret a nu se copia sau multiplica*, era subțire, dar conținutul său era extraordinar. Câteva fotografii alb-negru, o serie de rapoarte confidențiale ale unor întâlniri și ceea ce părea a fi o documentație de transport. Alte câteva elemente. Dar erau deja suficiente. Harry nu se grăbi, acordându-i toată atenția.

— Asta ar trebui să fie în seiful tău, Bill. Știi, nu-i așa?

— Probabil.

— Și tipul ăsta. Harry ridică una dintre fotografii. Ramirez?

— Da. Recunoașterea facială potrivește destul de bine această imagine cu ultima fotografie cunoscută a lui Xavier Ramirez, făcută fără să știe, înjuarez, după o întâlnire a cartelului în urmă cu trei ani. Cel care a făcut fotografia din Juarez este mort acum. Când a fost demascat ca informator al FBI, Ramirez l-a obligat să privească cum i-au ucis familia. Apoi l-au pus să-și sape singur mormântul și l-au îngropat de viu. Îți zic eu, ăștia sunt niște sadici nenorociți. Și nu unii de doi bani.

— Doamne, a spus Harry.

Poza mai recentă arăta un bărbat frumos dichisit, într-un costum elegant, cu ochelari de soare negri, înconjurat de echipa sa de securitate, undeva pe un chei. Era prins într-o convorbire telefonică, dar expresia lui era impasibilă, trăsăturile sale bine definite nu lăsau să i se întrevadă nicio urmă de emoție interioară. Lui Harry i se păru că observă o cicatrice sub ochiul drept, deși rezoluția fotografiei, în mod clar făcută de la o distanță destul de mare, nu era atât de bună încât să poată fi sigur. Așadar, acesta era omul care, cel puțin după spusele lui Voldrev, îl călcase pe bătături pe Julian Smythe.

— Unde și când a fost făcută această fotografie? întrebă el.

— Miami, săptămâna trecută. Este neobișnuit pentru Ramirez să treacă granița, dar o face

ocazional ca să-și vadă mama, pe care a mutat-o din Juarezîh urmă cu câțiva ani. De asemenea, se pare că are o amantă în Florida. Ca să nu mai vorbim de o grămadă de avocați și politicieni pe statul de plată.

— O mișcare îndrăzneață, totuși.

— Confirmă ce v-a spus Voldrev despre faptul că Ramirez s-a ocupat personal de această treabă. Neobișnuit până la nesăbuință pentru un om cu experiența lui, sincer. Arată putere sau slăbiciune sau poate ambele.

— Ce vrei să spui?

— Vrea ca oamenii potriviți să știe că nu este prizonier în castelul său mexican, că se poate mișca liber sau aproape liber. Aceasta este latura lui puternică. Latura slabă este că, în mod evident, nu are suficientă încredere în oamenii săi pentru a face această mișcare importantă pentru el. Ceea ce înseamnă că el crede că sunt trădători în rândurile lor.

— Și sunt?

— Nu știm.

— Crezi că s-ar putea să aibă uraniul? întrebă Harry.

— Tu așa crezi?

— Sper că nu. Cu siguranță și-l dorește, cred că am primit acest mesaj clar și răspicat. Și toate astea, Harry făcu un gest spre dosar, mă fac să cred că, dintr-odată, a devenit mai încrezător.

— Sau mai disperat.

— Da. Mă tot gândesc la ce a spus Voldrev despre Julian Smythe. Nu poți să iei nimic de bun din ce spun ăștia doi unul despre celălalt.

— Adevărat, spuse Robinson. Dar tu ești unul dintre puținii oameni, poate singurul polițist, care a vorbit cu amândoi, cel puțin recent. Ce părere ai?

— Cred că, oricât de mult venin i-ar plăcea lui Voldrev să împrăștie despre Smythe, nu glumea în legătură cu tensiunile dintre cartelul Ramirez și vechiul său dușman Julian. Asta se potrivește cu

ceea ce știm despre Smythe. Urăște agitația, tot ce încurcă cursul lin al operațiunilor sale. Se mișcă aproape fără să facă valuri. De aceea nimeni nu a reușit să-l prindă. Multe din ceea ce ne-a spus Voldrev mie și lui Carol au fost rahaturi, iar el știa că noi știm asta. Dar cred că a spus adevărul despre râca dintre Julian și Xavier. Cred că este în interesul lui Voldrev să ne concentrăm asupra acestui aspect.

— În timp ce Voldrev are valiza?

Harry tăcu o clipă. Capul îi bubuia când se gândea la toate jocurile criminale de culise.

— Posibil. Sau poate că nu mai are mult până pune mâna pe ea. Oricum ar fi, acest transport, și ceea ce înseamnă el pentru Smythe, este important.

— Cred și eu. Doamne. Proporțiile pe care le poate lua această… Din rău în mai rău.

— Cine ne-a dat fotografiile? întrebă Harry.

— A, un cadou de la frații noștri de la CIA. Le-au trimis la Vauxhall și la NSC, care în secret mi le-au trimis mie.

— Agenți secreți utili? Minunile nu încetează să apară.

— Au și ei momentele lor. Ce părere ai despre celelalte documente? În afară de poze.

— Ei bine, declarația de expediție pentru transport maritim este pentru o navă care sosește la Marsilia săptămâna viitoare. Nimic neobișnuit la prima vedere. Se presupune că încărcătura este… ce anume?… produse alimentare, câteva materiale de construcție, un container nespecificat.

— Am verificat asta. Este o firmă de relocare, care mută echipamentul cuiva din Florida în Europa. E legal.

— Știm cine este proprietarul navei? *Argonauta?*

— O companie fantomă înregistrată în Bahamas, ceea ce a tras un semnal de alarmă. Este în curs de verificare. Premisa de lucru este că proprietarii sunt fie cartelul Ramirez, fie avocați

care acționează în numele lor. După cum am spus, este doar o presupunere în acest moment.

— Ceva neobișnuit în istoria recentă a navei?

— Nimic. A stat într-un doc uscat în Tampa timp de șase luni, pentru renovare și reparații. Înainte de aceasta, a navigat în special în Caraibe și în jurul insulelor din zonă. Mărfuri de bază, obiecte diverse. Nu a mai traversat Atlanticul de cinci ani.

— Este interesant că se întâmplă acum, presupun.

— Nu este suficient ca să ne bazăm pe asta. Cred că trebuie să aflăm mai multe despre cine este proprietarul navei și mult mai multe despre ce o așteaptă în Franța, Știm că Ramirez are acolo activități de transport sporadice, dar ne vom strădui să îi descoperim rețeaua de distribuție, pentru că nu știm încă dacă are una.

Harry clătină din cap.

— Și până să ajungem la întrebarea cum vinde marfa, sunt nedumerit.

— Continuă.

— Păi, fii atent. Acesta este un cargobot care o să vină din Florida, fără istoric recent de călătorii transatlantice. Chiar și cel mai adormit funcționar de la vama franțuzească o să arunce un ochi pe navă. Probabil că nu numai vameșii. Dacă aduce un transport mare de cocaină, atunci Ramirez își asumă un risc uriaș. Mai ales acum, dar chiar și înainte de asta. Nu are sens. Contează pe faptul că nimeni nu o să urce la bord în nicio etapă procedurală sau că nu o să arunce o privire în cală. Sau că nu o să obțină un mandat pentru a sparge câteva cutii. Nu e nevoie decât de un singur ofițer mai îndrăzneț ca să răstoarne vasul cu susul în jos. Harry clătină din cap. Știu că se spune că Xavier e impulsiv, dar asta… asta este nebunie curată.

Robinson rumegă acest aspect.

— Ascultă, Harry. Câte hârtii mai ai de completat pentru operațiunea Crick? Pentru dosar?

— Glumești, nu-i așa?

— Nu, nu glumesc. Își coborî vocea. Vreau să spun următorul lucru. Trebuie să te scot oficial din operațiunea cu uraniu. Asta nu mai depinde de mine acum… obiecțiile mele au fost luate la cunoștință și respinse arbitrar și rapid. Un grup operativ multinațional se îndreaptă deja spre Marsilia. Unii dintre ei au ajuns acolo ieri. Vaporul acela o să fie căutat până la ultimul șurub de oțel inoxidabil. Dar ceva îmi spune că, indiferent ce vor găsi, povestea nu se încheie aici.

— Nici pe departe, spuse Harry. Chiar dacă o să găsească la bord douăzeci de tone de substanță sub formă de praf alb, și încă mă întreb dacă vor găsi, Ramirez o să aibă un as în mânecă.

— Așadar, dacă ar fi să scriu că tu și echipa sunteți deocamdată prinși până peste cap cu raportările despre vacanța recentă și operațiunea anterioară…. Știi, că sunteți foarte minuțioșiîn ceea ce privește păstrarea înregistrărilor? Ai putea să fii discret? Inventiv cu felul în care îți folosești timpul? Dacă înțelegi ce vreau să spun?

Harry își permise să zâmbească.

— Discreția este punctul meu forte, domnule Robinson. Și îmi place să cred că sunt mereu inventiv. În felul meu.

— Bine. Acum mă duc până la toaletă. Să nu te atingi de acel dosar cât timp nu sunt în cameră. Se ridică în picioare. A, apropo. Ai văzut ce imprimantă nouă și hoață am? Chiar aici, lângă birou? Se pare că o poți folosi și ca să faci copii. Foarte util.

Harry reținu acest lucru, apoi zise:

— Hei, Bill. E un lucru pe care nu prea reușesc să-l înțeleg.

— Care anume?

— Ce ar însemna o victorie în această încurcătură?

— Simplu: să recuperăm valiza, cu cât mai puține cadavre posibil.

Robinson plecă, iar Harry acționă rapid. Puse dosarul în sertar, își luă înapoi legitimația de polițist, care se afla acolo unde o aruncase pe biroul șefului său, apoi plecă să le spună celor din echipă că, începând de astăzi, vor acționa pe cont propriu, pe ascuns, că nu vor figura în nicio organizație, liberi să provoace haos după bunul plac.

22

Aveau mâneci lungi și căciulițe.

— Să nu ieșiți în evidență, le spusese șeful. Ascundeți-vă tatuajele și acoperiți-vă bicepșii. Nu vreau să vadă rumeni niște neonaziști cu svastica pe brațe. Clar?

Făcură cum li se spusese, fiind de altfel singura lor opțiune. Nu era un om ale cărui spuse să le pui la îndoială, cu atât mai puțin să te cerți cu el. Ultimul care făcuse acest lucru fusese predecesorul său, un bărbat cu adevărat uriaș, recunoscut ca fiind cel mai puternic paramilitar de extremă dreaptă din Anglia. Conducea operațiuni de mai bine de zece ani, alcătuind liste de asasinate, acumulând fonduri de război prin j afuri din ce în ce mai profesioniste, intimidând politicieni, jurnaliști și militanți de stânga, atât în mediul online, cât și în afara lui.

Doar câțiva dintre cei mai apropiați locotenenți ai săi îi știau numele adevărat. Pentru adepții săi numeroși, susținători de pe rețelele sociale și soldați activi, el era doar Patriotul. Acesta era titlul său, indicativul său de apel și modul său de a-și asigura un statut apropiat de anonimat. Printre cei care se aflau în acest cerc restrâns al celor de încredere, se număra un bărbat cu zece ani mai tânăr decât el, Jon (niciodată nu se foloseau nume de familie), un comandant ambițios și capabil pe teren care, în decurs de șase luni, aruncase cu

bombe incendiare într-o moschee, pătrunsese cu forța într-o sinagogă, astfel că aceasta își triplase măsurile de securitate, și împușcase dintr-o mașină care circula cu viteză un deputat britanic de origine asiatică (politicianul supraviețuise, dar misiunea fusese socotită un succes în cadrul mișcării; nimeni nu mai era în siguranță acum în fața luptei armate a Noului Front Englez).

Patriotul îl lăudase pe Jon în fața tuturor și îl considerase un discipol și eventual succesor în marele război rasial pentru care fuseseră aleși să lupte de zeii antici. Dar pe Jon nu îl interesase să aștepte. Ajunsese să creadă că Patriotul era prea precaut, că nu mai rezona destul la chemarea istoriei și caracterul imperios al Marii Misiuni. În rarele ocazii în care înaltul comandament se întâlnea în persoană, Jon începuse să-și exprime frustrările: inițial cu respect, apoi cu tot mai puțină deferență. Se certaseră, Patriotul și Jon. Începuseră să se formeze facțiuni, temperamentele se ciocniseră, certurile deveniseră urâte.

Într-o seară, la o adunare Valhalla pe un câmp din Essex, în timp ce o trupă urla versuri rasiste într-un cort de circ, iar cei care nu se izbeau unii de ceilalți în arenă, se îndopau cu grătare și bere din pahare de plastic, Patriotul, însuflețit de vodcă și de metamfetamină, se apropiase de Jon și îi șoptise ceva batjocoritor la ureche.

Existaseră multe relatări despre ceea ce se întâmplase în continuare, așa cum se întâmplă adesea în cazul actelor de violență care se petrec pe neașteptate. Însă nimeni nu contestase faptul că Jon îl pusese la pământ pe Patriot cu o forță și viteză uimitoare, că îl lovise în mod repetat și apoi trecuse pe nepusă masă să-i scoată ochii, fie cu un cuțit, fie cu mâinile goale. În timp ce Patriotul striga după ajutor, Jon îi arunca în fața plină de sânge obscenități batjocoritoare. Apoi, după ce el însuși rămăsese fără suflare, în timp ce încă ținea înțepenit pieptul dușmanului său sub picioarele lui,

se oprise și privise în jur. Nimeni nu venise în ajutorul Patriotului și nimeni nu îl îndemnase pe Jon să se dea la o parte ca să-l poată duce pe Patriot la spital. Mica mulțime care se adunase, rămăsese încremenită de frică.

Jon dăduse din cap, ca și cum și-ar fi confirmat ceea ce bănuise deja. Scosese un pistol din jacheta sa de aviator și îl împușcase pe Patriot de două ori în frunte. Probabil că existaseră câțiva oameni care țipaseră, dar era greu de spus în vacarmul muzicii care înăbușise totul.

Ulterior, totul se desfășură de parcă Patriotul nici nu ar fi existat. Jon conducea mișcarea cu mânie și violență. El spusese armatei sale tot mai numeroase de tineri că acesta era Anul Zero, că omul alb era înlocuit în mod constant și rapid de alte rase și că, dacă nu se luau măsuri drastice foarte curând, războiul avea să fie pierdut, iar Anglia, adevărata Anglie, avea să piară și să dispară înainte ca odraslele lor să fi crescut. Numai prin vărsare de sânge puteau să învingă. Doar acționând ca o adevărată forță militară, cu ajutorul mișcărilor fraților lor de peste hotare și al guvernelor naționaliste prietene, puteau să înlăture această amenințare la adresa existenței lor.

De aceea, cei doi ucenici urmară instrucțiunile sale întocmai. El știa despre valiză. Voia valiza. Și credea că știe cum să o obțină.

Amândoi priviră cum Harry, Carol, Iris și John părăsiră sediul Scotland Yard, după care trimiseră un mesaj comandamentului ca să anunțe că totul se aranja conform planului.

23

— Deci acesta este noul nostru birou, șefu'? întrebă Iris. Acum, că suntem pe fugă?

Harry lăsă băuturile din mână. Halbe pentru el și John, un pahar de vin pentru Carol și, bineînțeles,

un gin tonic pentru Davies. Al doilea pentru ea.

— Foarte amuzant. Spirituală și încântătoare, așa este?

— Absolut, zise ea. Doar știi.

Da, se gândi Harry, admirându-i silueta zveltă și eleganța mâinilor. De fapt, chiar știu. *Dumnezeule: fac o pasiune pentru cineva din echipa mea?* Nu avea timp pentru asta, nu acum. Dar sentimentul apăruse. Încă din noaptea de la club, când ea arăta ca o vedetă de cinema. Pentru o clipă, confuzia îl zăpăci.

— Ia loc, șefu', îi spuse John. Nu are rost să stai acolo ca un fraier. Dă-ne cele mai noi informații.

Harry se uită în jur la celelalte mese din barul Lamb. De ce îi adusese aici? Nu era nimic de sărbătorit. Dacă era să fie sincer cu el însuși, pur și simplu nu mai voia să fie la Yard. Voia ca ei să se simtă ca o echipă și să acționeze ca una. Dar nu era sigur că acest lucru era posibil la sediu. Pereții aveau urechi. Avea încredere în Robinson, dar nu în mulți alții de acolo. Și aveau destule de făcut. Îi puse la curent cu legătura de la Marsilia și cu planul de interceptare și urcare la bordul navei *Argonauta* chiar înainte ca aceasta să acosteze. Elicoptere, o flotă de nave de poliție în așteptare în largul golfului, lunetiști pe chei, chiar și o unitate din propriul regiment pe poziții în port, toți îmbrăcațiîn civil, bineînțeles, în cazul în care membrii cartelului Ramirez erau însoțiți de propria armată privată.

— Cred că sunt sute de persoane implicate în operațiune, spuse el.

Nu mai auzise niciodată de un astfel de comitet de primire. Smythe avea să fie încântat.

— Nu ar trebui să fim acolo? întrebă Iris.

Harry scutură din cap.

— Ni s-a interzis accesul la fața locului. Oficial. Dar, în orice caz, nu ne-am putea apropia nici la un kilometru de navă. Eu pot să-i aburesc și să trec de majoritatea cordoanelor, dar cheiul acela o să fie

închis ca o bază militară. Ceea ce va și fi, în principiu, pentru câteva ore.

— Ce-ți spune instinctul? întrebă John.

— Robinson a confirmat în urmă cu o oră că ultimul proprietar al navei e o firmă de avocatură din Atlanta, care cu siguranță are în evidențele sale nume importante din cartel. Nu chiar pe Ramirez, ci pe șeful lui de bandă cel mai important, printre alții. Cred că se poate spune cu certitudine că vasul este proprietatea cartelului. Ceea ce înseamnă că ceva este pe cale să se întâmple.

— Și noi ce facem? întrebă Carol. Ne uităm la știri ca să auzim cât de genială este DEA?

Harry zâmbi.

— Foarte amuzant, Agerimea Voastră. Telefonul lui bâzâi. Stai puțin, probabil e Robinson.

Se uită la mesaj. Ce naiba era asta? Nu avea niciun sens. Număr necunoscut. Se încruntă, exasperat.

— Ce este, șefu? întrebă Carol.

El îi arătă mesajul. Era o înșiruire de numere: 53184624439. Ce naiba voia să însemne asta? Cine îi juca feste și mai ales acum?

— Nu știu ce vrea să însemne, spuse el. Dar eu mă pricep mai degrabă să alerg, să dau pumni și să arestez, treabă învățată la școala de detectivi. Are vreo noimă pentru tine?

— Stai o clipă. Își scoase laptopul. Care este Wi-Fi-ul aici?

— Reg, strigă Harry către barman. Fii drăguț și dă-ne parola pentru Wi-Fi, bine?

Reg îi aruncă o carte de vizită, pe care Harry i-o întinse lui Carol. Ea introduse parola.

— Ce crezi? o întrebă el.

— Răbdare, șefu', spuse ea, bătând în taste cu frenezie, concentrându-se cât se putea de mult într-un bar aglomerat.

— Este criptat? întrebă John. Se poate observa vreun model?

— În regulă, mai întâi… Este un număr prim, ceea ce este interesant. Unsprezece cifre. Ar putea fi o cheie. Lasă-mă să rulez niște algoritmi de decriptare pe acesta.

— Doamne, zise Iris. Parcă suntem în *Misiune Imposibilă*, nu-i așa?

— Imposibil este cuvântul potrivit, răspunse Carol. Nu, nu am reușit să găsesc nimic deocamdată. Rahat, e enervant, îl trec acum printr-un soft de inteligență artificială care o să caute peste tot pe internet rezultate potrivite. Numere de telefon. Coduri genetice. Registrele fiscale. Cârduri de credit. Orice.

— Cine ți-a trimis mesajul, Harry? îl întrebă Iris. Adică, cine crezi că a fost?

El ridică din umeri.

— Habar n-am. Dacă ar trebui să pariez pe rinichii mei, aș spune că probabil a fost Voldrev. Îi plac jocurile, nu-i așa?

Îi place să facă pe bufonul de curte. Și probabil și-a pus în cap să afle dacă ne mai ocupăm de caz. Așa că ar fi normal să-mi arunce o nadă, măcar ca să vadă dacă obține vreo reacție. Vorbește mereu despre șah, despre poker, pare-se jocul preferat al lui Smythe, dar cred că e foarte posibil să fie vorba chiar despre el însuși.

Harry se întoarse spre Carol.

— Ai aflat ceva?

— Stai puțin, zise Carol. Lasă-mă să… așteaptă. Se încruntă și clătină din cap. E un tip în Cheltenham care mi-e dator. O să-i trimit secvența, să văd dacă el înțelege ceva. Fără context, bineînțeles.

— În regulă, dar cu discreție, Carol, bine?

— Sigur, spuse ea. Am trimis. Dar lasă-mă să încerc…

Un sentiment de frustrare îi cuprinse pe cei de la masă, dar Carol continua să lucreze, grupând și regrupând cifrele.

După o vreme, în timp ce restul membrilor echipei își sorbeau agitați băuturile, Carol lovi masa cu mâna.

— Doamne. Bineînțeles! De ce sunt atât de proastă? Da, cred că știu ce reprezintă numerele astea.

— Ce? întrebă Harry.

— Este o geo-localizare. Numărul de cifre… Știam că îmi amintește de ceva. Coordonatele intră în pregătirea de bază în geofizică.

— Continuă.

— OK, a trecut ceva timp de când am făcut asta. Dar… adaugi grade, minute și secunde. Apoi punctele de busolă. Ceea ce nu e prea greu. Și apoi obții… asta.

Își ridică laptopul, pe ecranul căruia mărise un rând de text: 53°18’46” N 2°44’39” W.

— La naiba, Carol, exclamă John. Este genial. Unde e…?

— E Marsilia? o întrerupe Iris. Sau în apropiere?

— Nici măcar pe aproape, spuse Carol.

— Atunci unde? întrebă Harry.

— Uite, spuse Carol, întorcându-și ecranul, ca ceilalți să poată vedea.

— Ecluza Weston Marsh? zise Iris. Ce… ia să vedem, e chiar lângă canalul navigabil Manchester. Face legătura cu râul Weaver… Cam pustiu pe-acolo, nu-i așa?

John își scoase și el laptopul din rucsac.

— Hai să aruncăm o privire.

Iris continuă:

— Ei bine, această ecluză este pentru bărci mai mici. Dar canalul…

Harry o întrerupse:

— Pe canalul acela poate naviga aproape orice fel de navă. Am fost acolo o dată. Prin apropiere, oricum. Într-o misiune, cu ani în urmă. Direct din estuarul Mersey în inima orașului Manchester. La aproximativ cincizeci, șaizeci de kilometri. Poți să

aduci pe acolo un tanc petrolier. La naiba, asta e neașteptat.

— Totuși, nu sunt nave rusești, spuse John. Traversarea pe canal a fost interzisă tuturor navelor „deținute, controlate, închiriate sau operate de orice persoană care are legături cu Rusia” în data de douăzeci și opt februarie 2022.

— La patru zile după invazie, spuse Harry. Da, are sens. Îl exclude pe Voldrev, mă gândesc. Sau cel puțin orice navă asociată cu el. Ceea ce nu e chiar același lucru, dacă stau să mă gândesc bine.

— Și-atunci, acolo se îndreaptă de fapt *Argonauta*, întrebă Carol. Să fie acesta modul lui Voldrev de a ne da un pont?

— S-ar putea, dar aș fi surprins, zise el. E clar că cineva ne-a dat un pont despre ceva legat de toată povestea asta. Dar *Argonauta* va fi supravegheată prin satelit. Dacă face stânga și se îndreaptă spre Manchester, DEA, întreaga planetă și ceata lui Papuc vor afla imediat. Nu văd niciun motiv real ca să-și schimbe cursul. Se uită pe ecranul lui John și la imaginea mohorâtă ce înfățișa o întindere de iarbă peticită, o ecluză și întinderea de apă de dincolo de ea, sub cerul nordic acoperit de nori. Cred că mesajul este următorul: „în timp ce amicii tăi sunt la Marsilia, tu ar trebui să fii acolo.”

— Fără supărare, Carol, interveni John, dar nu ți se pare puțin cam… ei bine, prea simplu, chiar și pentru noua noastră colegă genială? Ne-ar trimite Voldrev coordonatele chiar așa cu dragă inimă? Om fi oare atrași într-o capcană?

— Poate, răspunse Harry. Obținerea cu prea mare ușurință a unor informații e întotdeauna suspectă, ai dreptate. Hai să mai facem niște cercetări întâi, să ne asigurăm că nu ne-a scăpat ceva. Dar cred că trebuie să urmărim pista asta. E riscant, dar la fel este și să nu facem nimic. Uite cum zic, continuă el, Iris, du-te la autoritățile portuare și la căpitănia portului. Fă rost de lista cu

toate navele autorizate să navigheze pe canalul principal în următoarele zece zile. Apoi putem să facem o comparație și să vedem ce găsim.

— Mă ocup, răspunse ea.

— Ce crezi că înseamnă? întrebă Carol.

— Știu doar că cineva ne vrea acolo. Rămâne de văzut dacă încearcă să ne ajute sau nu, nu-i așa? încheie el și se ridică în picioare.

— Unde te duci? îl întrebă John.

Zâmbi.

— Să aduc niște întăriri. Întăriri de modă veche.

24

Otis Walker nu reușea să se liniștească. În mod normal, la ora asta ar fi citit o carte sau s-ar fi uitat la buletinul de știri de la BBC sau ar fi stat în fotoliul său vechi, de piele, mângâind-o pe Daisy, blânda pisică birmaneză pe care o adorase răposata sa soție și căreia îi supta viețuise cu… cât erau acum?… șapte ani. Dar se trezi plimbându-se prin salon, cu mintea paralizată de un sentiment profund și atipic de teamă.

După cum Otis știa de mult timp, exista mereu un preț ce venea la pachet cu genul de inteligență cu care fusese înzestrat. Da, acesta fusese motorul carierei sale remarcabile și al proeminenței sale ca om de știință. Îi îngăduise să publice, să predea, să se implice în cercetări aprofundate în cele mai bune instituții, să călătorească și să vadă ce avea de oferit lumea. Dar capacitatea explozivă a minții sale fusese și un blestem. Rotițele ei nu se opreau niciodată. Chiar și visele îi erau tulburate de capacitatea minții sale de a vedea cu șase mișcări înainte; și adesea, în timp ce dormea, intelectul și emoțiile i se întreceau în cel mai tulburător mod, umplându-lde temeri pentru viitor și de anxietate în legătură cu eșecurile din trecut.

Ce-l agita atât de mult? Știa foarte bine. Era vorba de noua viață pe care fiica lui o îmbrățișase și de lumea în care fusese catapultată prin detașarea ei la OS22. În rolul ei de criminalist, măcar rămăsese, înainte de toate, un om de știință; lucra în laborator, evalua probele și oferea opinii colegilor ei din poliție cu funcții superioare despre semnificația și valoarea lucrurilor pe care aceștia le aflaseră sau se temeau că s-ar putea să le afle. Ea era ghidul lor în lumea exclusivistă a fizicii, a chimiei organice, a mecanicii cuantice, a ingineriei biologice și a forțelor teribile pe care acestea le-ar putea dezlănțui.

Dar munca ei de acum era diferită. Dintr-odată, făcea parte dintr-o unitate de specialiști de primă linie, însărcinați anume cu cele mai dificile și mai periculoase misiuni; era chemată atunci când munca de rutină a poliției nu mai era de ajuns și era nevoie de o abordare mai agresivă. Cei din OS22 nu numai că se confruntau cu focuri de armă, ci alergau în direcția lor.

Nu, trebuia să oprească acest vârtej distructiv al gândurilor. Nu folosea nimănui. Nici lui, nici lui Carol. Știa că ea îi detectase în voce apăsarea ori de câte ori povestiseră la telefon în ultimele săptămâni despre ambiția ei de a găsi noi provocări în munca ei. Că era îngrijorată de faptul că el era îngrijorat: mai ales de la moartea mamei ei, Betsy, fusese un copil protector mereu preocupată de bunăstarea și liniștea lui. Îl stânjenea faptul că fiica lui adultă, ocupată cu o muncă atât de importantă, trebuia să-și aloce atât de mult timp preocupărilor lui absurde.

Dar chiar erau absurde?

Destul. Era de ajuns pe ziua de azi, avea să se ducă la culcare. Deschise robinetul pentru apă rece din bucătărie, umplu un pahar cu apă și adăugă niște gheață. Puse înapoi în servietă un articol extras din *Journal of Synchrotron Radiation* pe care un coleg din Mumbai dorise ca el să-l

citească. Apoi stinse luminile de la parter și se îndreptă spre etaj. Da, avea să încerce una dintre aplicațiile de somn pe care Carol i le tot recomanda și să acorde un răgaz minții lui hiperactive. În tricou și pantaloni de trening, se uită în oglindă. Da, era încă într-o formă rezonabilă. Nu avea motive serioase să-și facă griji legate de sănătate și încă alerga trei kilometri în fiecare dimineață la ora 5. *Mai e ceva energie pentru câteva ture în oasele astea*, se gândi în sinea lui.

Aplicația era cam prea siropoasă pentru gustul lui: *„Găsește spațiul interior din corpul tău care îți amintește de soare și de o plajă încântătoare”*, dar sunetul vocii din căști, al cântecului păsărilor și al valurilor care se loveau de țărm era, fără îndoială, liniștitor. Pluti în derivă pe un val de sunete liniștitoare și banalitate New Age, într-un mod plăcut și cu mult mai puțină strădanie decât se temea.

Era 3 dimineața. Primul lucru pe care îl observase când fusese surprins de soneria telefonului fusese ora de pe ceasul digital cu alarmă. Cine putea să-l sune la ora asta?

Încă pe jumătate adormit, Otis prelua apelul și șocul celor auzite îl trezi brusc și pe deplin.

— Walker. N u spune nimic, Vocea era modificată, nefiresc de joasă și mecanică. O avem pe fiica ta. Și știm că știi unde este minereul. Dacă îl predai, ea trăiește. Dacă nu, ea moare. Așteaptă instrucțiuni suplimentare.

Otis dădu să vorbească, dar convorbirea se terminase. Formă numărul lui Carol. Intră direct mesageria vocală. Din nou. Același rezultat. Mai încercă de cinci ori… o panică profundă îl stăpâni asemenea unui cataclism ce se ridica din adâncuri.

Era posibil să fie așa? Era un coșmar care-l paralizase înainte să adoarmă? Chiar credea cineva că el avea acces la un depozit de uraniu… despre a cărei posibilă existență știa doar pentru că semnase

cu ani în urmă Legea Secretelor Oficiale de Stat și pentru că îi fuseseră adesea încredințate astfel de informații de oameni ca Harry Taylor și de alte persoane mult mai importante? Individul cu voce de cyborg de la celălalt capăt al firului credea cu adevărat că avea să poată localiza minereul? Era o nebunie.

Încercă să-și limpezească gândurile. Nu, indiferent ce era, nu era nebunie. Oamenii aceștia… erau mai mulți? Sau doar un lup singuratic? Cunoșteau destule despre dragostea de părinte ca să știe că el ar face orice, orice, ca fiica lui să fie în siguranță. Că avea legături până la Downing Street și peste ocean la NSA și că s-ar fi bazat pe sprijinul oricui, ar fi folosit orice stratagemă ca să o recupereze. Că singurul lucru pe care Otis Walker îl prețuia mai mult decât integritatea sa profesională era Carol. Da, îi descoperiseră vulnerabilitatea și o exploatau bine.

Ea îi lăsase numerele de telefon de urgență înainte de a pleca în Barbados, știind că el nu va avea nevoie de ele, dar că s-ar fi simțit mai liniștit dacă le avea. *Ei bine, te-ai înșelat, draga mea*, gândi el. *Acum chiar am nevoie de ele.*

O oră mai târziu, cei doi bărbați stăteau în bucătăria lui Otis, bând cafea. Harry plasase încă trei ofițeri în civil în fața casei și o mașină de poliție peste drum pentru a supraveghea casa și împrejurimile acesteia. Acesta era un atac mult mai sofisticat asupra OS22 și nu voia să riște nimic. John era pe drum.

— Uite, spuse el. Îmi pare foarte rău, Otis. Chiar îmi pare rău. Știu cum trebuie să te simți… mă rog, cred că știu. Eu nu am copii, dar știu destule de la cei care au copii ca să înțeleg cât de groaznic trebuie să fie.

— Mă simt responsabil, spuse Otis. Nu ar fi trebuit să o las să părăsească viața academică.

Harry dădu din cap.

— Nu este absolut deloc vina ta. În primul rând, Carol ia singură deciziile legate de viața și cariera ei. Am descoperit deja asta despre ea și îi admir această calitate. În al doilea rând: dacă este cineva de vină pentru că a implicat-o în toate astea, acela sunt eu. Și am de gând să o aduc înapoi la tine. Personal.

— Cine crezi că este?

— Nu știu. Sunt atât de multe grupuri și persoane care întreprind acțiuni pe cont propriu și care vor să găsească nenorocita asta de valiză. Și cu toții cred că noi știm mai multe decât știm de fapt. Așa că au răpit-o pe Carol de parcă noi am avea materialul ascuns într-un buncăr secret sub Scotland Yard. Ori asta, ori sunt complet proști. Ceea ce mă îndoiesc. Sau, a treia posibilitate, vor să se asigure că îl vor găsi. Cazul acesta a încetat demult să mai fie unul de obiecte pierdute. Este o competiție. Și se pare că sunt o mulțime de concurenți care vor premiul.

Otis clătină din cap.

— Deci nu știm nimic?

— Nu încă. Dar o să știm în curând. Ți-a spus asta în mod explicit. Indiferent cine ar fi ignoranții ăștia, se vor da de gol repede. O să-ți aducem fiica înapoi.

Dar cum? Cum, se întreba Harry Taylor, avea să asigure protecția lui Carol Walker? Totul era legat, era sigur de asta. Dar încă nu putea să vadă imaginea de ansamblu, nu știa cum se legau între ele toate elementele jocului, cine unde se mișca și de ce.

Ceea ce știa sigur era că avea de gând să rezolve singur problema. În drum spre casa lui Otis din Islington, îl trezise pe Robinson pentru a-l informa. Șeful său îi dăduse instrucțiuni ferme să implice imediat MO7, echipa de răpiri.

— Nici vorbă, spuse Harry. Socotesc că avem cel mult douăsprezece ore ca să o salvăm pe Carol. În cel mai bun caz. Acesta este un atac direct

asupra OS22, iar OS22 trebuie să rezolve problema. În felul nostru. Daca aducem alte unități și împânzim zona cu ofițeri, e ca și moartă. S-ar putea să fie deja moartă, ăsta e adevărul. Nu avem timp, Bill. Și, în acest moment, nu știm în cine să avem încredere.

Robinson obiectase, dar Harry își dădu seama că o făcuse doar de dragul conversației. Dintre toți ofițerii pe care îi cunoscuse vreodată, Bill Robinson înțelegea cu siguranță că aceasta era acum, din toate punctele de vedere, o afacere de familie. Știa, de asemenea, că avea la dispoziție un interval de timp strict limitat ca să o recupereze pe Carol, după care chiar și Robinson ar fi fost obligat din punct de vedere profesional să apeleze la alte secții ale poliției metropolitane și să-i anunțe pe cei de la MI5.

Soneria de la ușă zbârnâi. Era John, vizibil agitat. Era un om bun, John. O cunoștea pe Carol doar de câteva zile, dar era camaradul lor și ești mereu alături de camarazii tăi. Asemenea lui Harry, nici John nu avea de gând să tolereze așa ceva și ar fi făcut aproape orice pentru siguranța ei.

Își exprimă compasiunea față de Otis și refuză cafeaua.

— Ce urmează? întrebă el. Am văzut că ai pus niște băieți afară.

— Da, zise Harry. Nu vreau încurcături. Asigurăm paza profesorului Walker și o vom aduce pe Carol înapoi. Și asta e tot.

— Scuzați-mă, spuse Otis. Trebuie să-mi dau cu niște apă pe față.

Se îndreptă spre baia de la etaj.

John își coborî vocea.

— Asta e chiar aiurea, șefu'. Când a mai fost vreodată răpit un ofițer de poliție în funcție?

Harry se sprijini pe tejgheaua din bucătărie.

— În țara asta? Niciodată, din câte știu eu. Au mai fost polițiști în situații de luare de ostatici.

Francezul acela care a murit în 2018, vă amintiți de el?

John își aminti.

— Crezi că acest lucru are legătură cu pontul pentru Manchester? întrebă el.

— Chiar nu știu încă. Mă gândesc că da, în ideea că totul este legat, totul se îmbină cumva. Dar mă tot gândesc la cei implicați în jocul ăsta: Ramirez, Smythe, Voldrev. Sunt ei capabili să ridice un ofițer de poliție britanic și să o rețină pentru răscumpărare? Da, sunt. Dar ar și face asta? Nu sunt atât de sigur. Pare mai degrabă ceva ce ar face un grup jihadist. Și știm că ei încearcă să găsească material nuclear de zeci de ani. Este posibil. Dar sunt doar speculațiile mele.

— Știm când a fost văzută Carol ultima dată?

— Da, zise Harry. Un vecin a văzut-o când mergea spre apartamentul ei din Greenwich puțin mai devreme în seara asta, în jurul orei zece, dar nu era sigur. A fost și ultima dată când s-a conectat la baza de date: zece și cincisprezece. După aceea… nimic.

— Vreun semn de intrare prin efracție în apartamentul ei?

— Nu. Ceea ce înseamnă că a fost păcălită să plece de acasă mai târziu. Sau a ieșit să ia o cutie de lapte de la magazinul din colț. Dumnezeu știe. Dar pe stradă nu sunt camere de supraveghere, iar mașina ei este încă parcată afară. Nu există nici apeluri primite sau e-mailuri relevante.

— Nu are sens. Carol e foarte isteață. Evident.

— Nu m-ar surprinde deloc dacă persoana sau persoanele care au luat-o au pretins că îl au și pe tatăl ei. Jocuri ale minții. Vă puteți imagina. O voce la ușă, un avertisment. Cu siguranță a plecat cu ei dacă a crezut că Otis e în pericol.

— Și acum ea este cea care se află în pericol, spuse John.

— Da. Nu putem să tolerăm așa ceva. Depășește orice prag al ticăloșiei. Așa că, fii atent, John.

Trebuie să punem imediat sub urmărire telefonul și calculatoarele lui Otis. Poți să te ocupi tu de asta, nu? Da, bine. Și trebuie să luăm măsuri ferme, foarte repede. Întoarcem foaia. Orice s-ar întâmpla în acest caz, nu am de gând să pierd un ofițer.

— Fără discuție, spuse John, lovindu-și pumnul de palmă. Fără dis-cu-ți-e.

Intorcându-se înăuntru, se întâlniră cu Otis pe hol. Pe măsură ce lumina dimineții începu să umple camera, Harry întrezări îngrijorarea întipărită adânc pe chipul lui. Dintr-odată părea mai bătrân, mai fragil.

— În regulă, spuse John. Trebuie să mai fac niște lucruri cu telefonul și computerele tale, Otis, ca să putem urmări orice comunicare. Vor ști că încercăm asta și probabil că vor închide înainte să obținem o pistă. Dar merită să încercăm.

Otis părea să fie cu mintea în altă parte.

— Poftim? Ah. Da. Uite telefonul meu. Și am doar un singur calculator acasă. Este în birou. Parola este „Heisenbergl901”. Apoi, în șoaptă:

— Știi, e anul în care s-a născut.

— Sigur că da, spuse John. Mulțumesc, domnule profesor. Nu o să dureze mult.

Deschise servieta medicală pe care o purta întotdeauna în misiune și care era plină de echipamentul de care avea nevoie.

Harry își scoase propriul telefon ca să ia legătura cu Robinson, când sună telefonul lui Otis.

John întinse mâna după telefon, dar Harry i-o luă înainte.

— Alo. Sunt inspectorul-șef Harry Taylor. Vorbesc la telefonul profesorului Otis Walker. Puse pe difuzor.

Era vocea cibernetică pe care o descrisese Otis.

— În numele celor Paisprezece Cuvinte: predați-ne ceea ce vrem sau ea moare.

— Vreau o dovadă că e încă în viață. Dă-mi-o pe inspectoarea Carol Walker la telefon. Acum.

— Ceea ce vrei tu este irelevant! Astăzi, la ora unu fix. Roscommon Way. Canvey Island. O să vii la întâlnire. Doar tu, Taylor. Nimeni altcineva. Absolut nimeni. Îți vei parca mașina pe drumul de după sensul giratoriu. Dacă mai vii cu cineva, ea moare. Dacă faci vreo șmecherie, ea moare. Ai o singură șansă să-ți păstrezi ofițerul în viață, Taylor. Nu o irosi.

Convorbirea luă sfârșit.

Otis abia putu vorbi.

— Cele… cele Paisprezece Cuvinte… Ce este asta?

— Înseamnă că nu avem de-a face cu jihadiști. Nici cu sicari mexicani.

— Atunci cu cine?

John citi de pe telefon.

— Cele Paisprezece Cuvinte sunt: „Trebuie să oferim garanții pentru existența poporului nostru și să asigurăm un viitor pentru copiii albi.” Ticăloșii.

Harry aprobă din cap.

— Înseamnă că acum avem de-a face cu neonaziști. Miliții de extremă dreaptă. Rămase o clipă pe gânduri. Ei bine, știam că ambițiile lor sunt tot mai mari, mai ales după ce s-a întâmplat în America, în urma asaltului Capitoliului din 6 ianuarie. Vor și ei niște putere. Asta este încercarea lor de a o obține.

— Dar chiar bombe nucleare, șefu'? zise John.

— Nu uitați, Carol a spus clar, de la început, că tehnologia necesară pentru a monta un dispozitiv nu este atât de complexă. Cred că o gașcă de skinhead știe cum să manipuleze uraniu-235? Nu cred deloc asta. Dar se poate ca ei să fie în parteneriat cu oameni care le împărtășesc ideile și care știu? Acum zece ani, nu aș fi crezut asta nici în ruptul capului. Aș fi râs în fața tribunalului. Acum, pot să-mi imaginez asta. Toate aceste grupuri sunt legate între ele.

— Inspector-șef Taylor, îl întrerupse Otis. Harry. Ce ai de gând să faci?

— Simplu. Mă duc pe insula Canvey și o aduc pe Carol înapoi acasă în această după-amiază. Asta am de gând să fac.

— Câte întăriri vrei? îl întrebă John. Vrei să te duc eu cu mașina? Pot să…

— Fără întăriri. Iar tu rămâi aici cu profesorul Walker și preiei eventualele apeluri. Nu, fără discuții, John. Nu este o zi în care să ne asumăm riscuri. Ai auzit ce au spus. Dacă mai văd un polițist, darămite o echipă SWAT și câteva elicoptere, Carol nu are nicio șansă. Nu. Mă duc doar eu. Se îndreptă spre ușă. Încearcă să nu-ți faci griji, Otis, pe cât posibil. Și țineți legătura, amândoi.

Apoi plecă.

25

Of, Doamne, tată. Îmi pare rău. Carol abia se putea mișca și ii era greu să respire în portbagaj. Simțea frica așa cum nu o mai simțise niciodată: nici pe departe. Așa te simțeai când moartea era în apropiere. Când simțeai respirația înghețată a morții pe umărul tău.

Îmi pare rău, tată. Asta voia să spună Carol Walker.

Unde era? Greu de spus. I se pusese o cagulă pe cap, fusese încătușată și aruncată în spatele unei dube de niște bărbați mascați înainte să-și dea seama cu adevărat ce se întâmpla. După ce strigă din toți rărunchii că era ofițer de poliție și că ar fi bine să o lase să plece dacă voiau să nu facă ani grei de închisoare, își dădu seama că își irosea energia prețioasă. Nimeni nu vorbea cu ea. Nu auzea decât sunetul motorului și al celorlalte vehicule care treceau.

Mintea ei rătăci înapoi în timp. La o anumită conversație.

Cum ar fi putut uita dimineața aceea? Ambianța nu putea fi mai perfecta decât atât: în apropierea catedralei, micul dejun în aer liber la hotel, arșița soarelui domolită de o briză plăcută. Cu toate acestea, se simțise agitată.

Milano era unul dintre orașele preferate ale tatălui ei, așa că acesta fusese încântat când ea îi zisese că prima conferință la care participau împreună avea loc în capitala Lombardiei. Era una dintre acele sindrofii ale intelectualilor despre care el pretindea mereu că nu erau deloc pe gustul lui („O întrerupere atât de inoportună de la treburile mele!”), dar pe care le savura din plin. Îi plăcea să se vadă cu colegii din întreaga lume, îi plăceau bârfa și discuțiile din mediul academic de laborator, îi plăcea să vadă vedetele din domeniu în ascensiune în timpul ședințelor plenare și al sesiunilor de lucru. Una dintre aceste vedete, asupra căreia nu se sfia să atragă atenția, era fiica sa.

Desigur, Otis fusese unul dintre vorbitorii principali, prezentând o lucrare intitulată: „Practici de extracție a plutoniului-239: Metodologii, riscuri, oportunități”. Tatăl ei nu fusese niciodată adeptul unui titlu care să atragă atenția. Carol, pe de altă parte, era de obicei delegata obișnuită, bursiera postdoctorală în fizică experimentală la Trinity College, Cambridge, aleasă grație potențialului său excepțional și senzației tot mai puternice că nu doar călca pe urmele tatălui ei, ci deja lăsa propriile urme destul de impresionante.

Prelegerea tatălui ei fusese programată pentru dimineața următoare în auditoriul principal și, după cum știa, fusese terminată cu aproape o lună înainte: trimisă prin e-mail, în mod confidențial, câtorva prieteni de încredere și cu vechime, pentru a fi revizuită de colegi. Atât de remarcabil era Otis Walker în domeniul său, cu atâta nerăbdare îi erau așteptate cercetările și prelegerile, încât tot ce spunea trebuia să fie perfect de prima dată. Nu

existau dezvăluiri legate de stadiul lucrărilor pe jumătate terminate. Toate prelegerile sale importante ajungeau pe YouTube, uneori la câteva minute după ce părăsea pupitrul. În colțurile experților din rețelele de socializare era o adevărată frenezie de discuții și reacții chiar în timp ce vorbea. Presiunea era imensă. Dar lui părea să-i priască lumina reflectoarelor. Deși își alesese o cale teoretic solitară în viață, o viață petrecută în laboratoare, biblioteci, în fața albului intimidant al tablei, îi plăcea să se distreze.

Acest lucru nu fusese o surpriză pentru fiica sa, care îi cunoscuse latura jucăușă și neastâmpărată și îl iubea pentru asta. Dar tot îi șocase pe unii dintre cei care nu-l mai văzuseră niciodată pe scenă: când făcea spectacol, îl făcea din tot sufletul. „Căutarea adevărului”, îi plăcea lui să spună, „este ca un film. Trebuie să păstrezi atenția oamenilor dacă vrei ca ei să te urmeze, chiar dacă este un drum de strictă specialitate”.

Și, în timp ce-și sorbeau espresso-urile, ea văzu cât de mulțumit era el. Era încă un bărbat chipeș la 60 de ani: înalt, cu trăsături puternice, încărunțit la tâmple, dar se vedea că era atletic. Un zâmbet care putea să lumineze o încăpere atunci când intra și o prezență care îi dădea o autoritate naturală. Și iată-i, în sfârșit, împreună: veneratul aristocrat al disciplinei sale și fiica sa strălucită, care începuse să urce pe scara anevoioasă a vieții academice, făcându-și un nume. Oamenii de știință erau meniți să fie necruțător de obiectivi, iar tatăl ei putea, era adevărat, să dispară ore întregi în propria bulă rece, cufundat în gânduri, în timp ce încerca să scoată la iveală cele mai adânci secrete ale universului fizic. Și, din când în când, medita la utilizările practice, chiar mortale, ale acelor secrete. Dar Carol știa și cât de sentimental era omul acela. Cât de iubitor era, cât de mândru era de realizările ei și de trecerea ei constantă din umbra lui spre o carieră de excelență

independentă: „O să fii mai bună decât mine, Caro”, îi spunea el. „Așteaptă și o să vezi! Eu sunt doar telefonul mobil Nokia, tu ești un iPhone!”

Și, da, înțelesese de ce ar fi putut crede asta. Părăsise școala la cincisprezece ani cu patru medii de 10 la examenele de specialitate, se dusese direct la Cambridge ca să studieze științele naturii și absolvise cu calificativul „foarte bine”, terminându-și doctoratul în doar doi ani, obținând o bursă postdoctorală la Trinity; premii, mențiuni, numele ei fusese pe buzele celor care căutau tineri cu talente remarcabile în toate universitățile din întreaga lume, care căutau oameni de știință tineri care să spargă barierele cunoașterii.

Toată lumea presupunea că el o împinsese neîncetat spre realizările ei, ca un tată ambițios și feroce care urla din tribune. Dar adevărul era că Otis Walker chiar fusese inteligent. Observase de timpuriu ambiția neîmblânzită a unicului său copil și se bizuise pe ea. Nu avusese niciunplan, niciun set de reguli. Când ea îi cerea sfatul, lucru pe care îl făcea adesea, el era bucuros să-i facă pe plac. Dar o lăsase mereu să ia propriile decizii. Asta, reflectase ea, era o dimensiune a înțelepciunii tatălui ei.

Bineînțeles că știa că el voia ca ea să-l urmeze în carieră, să ducă mai departe numele familiei. Totodată, o dorise alături de el, pe măsură ce îmbătrânise, pentru a ușura singurătatea vocației sale și pentru a-l ține la curent cu domeniul lor în continuă transformare. Dar, în felul său super-inteligent, înțelesese că atunci când creșteai un copil-minune cea mai proastă strategie parentală posibilă era să-i spui ce să facă. Ajunseseră, exact așa cum sperase el, la situația de acum: colegi, deși la niveluri diferite în ierarhie, bucurându-se unul de compania celuilalt și de conversație la o conferință distinsă într-un oraș italian minunat.

Deci, cum putea să-i dea vestea fără să-l rănească? Carol se gândise să aștepte până după

prelegerea lui. Dar asta ar fi fost o cruzime din partea ei, gândise ea. I-ar fi distrus întreaga zi: ar fi distrus sentimentul de împlinire îmbibat de adrenalină pe care el îl simțea întotdeauna când ținea o prelegere importantă. Fusese sigură că, după ce ar fi terminat de vorbit, în centrul de conferințe avea să se creeze mare vâlvă și multe discuții animate despre consecințele logice ale celor spuse de el. Seara, urma să aibă loc o mică cină în onoarea lui, oferită de prieteni și colaboratori, iar discuția urma să se prelungească până târziu în noapte: adevărate tumiruri intelectuale, glume și carafe de vin roșu, atmosferă gălăgioasă și academică, exact genul de interacțiune socială care îi plăcea cel mai mult. Nu: ea nu dorise să strice toate astea. Voise să termine cu veștile proaste exact atunci.

— Tata, începu ea.

El își ridicase distrat privirea din *Financial Times* și se uitase la ea peste ochelari înainte să revină la un articol de la pagina doi.

— Da?

— Trebuie să discut ceva cu tine.

— Sigur.

Încă era atent la ce scria pe pagină.

— Este important.

— OK. Otis își împături teatral ziarul și zâmbi. Sunt numai urechi, scumpa mea.

— Bine. Își goli ceașca și mai comandă chelnerului două cafele pentru ei. Nu știu cum să încep…

— Of, Doamne, spuse Otis. Nu e din nou vorba de tine și de Richard, nu-i așa?

Pentru că…

— Nu, nu. Nu am mai vorbit cu Richard de luni de zile. Acum e la Columbia, cred că e logodit.

— Bine. Acum e problema altcuiva. Băiatul acela nu era suficient de bun pentru tine.

— Tată, putem să nu analizăm din nou trecutul meu amoros? Te rog?

— Bineînțeles. O să tac din gură.

— Bine. Uite. Știi că discutam despre ce aș putea face după ce se termină cei doi ani la Trinity, Dacă să aplic pentru o slujbă pe termen lung în Cambridge sau să merg la MIT.

— Da, desigur. Înclinai spre MIT când am vorbit ultima dată despre asta. Te-ai răzgândit?

Ea trase aer în piept, își adună ușor umerii.

— Ei bine, nu atât căm-am răzgândit, cât… Of, Doamne, nu e ușor… mai degrabă m-am răzgândit încă o dată.

Otis o privise cu un amestec de îngrijorare și ușoară iritare. Cunoștea foarte bine privirea aceea.

— Draga mea, acum vorbești în dodii. Ceea ce, sincer, nu este stilul tău. Cu atât mai puțin al meu.

Ea începuse să râdă.

— Așa e. E categoric adevărat. Corect. Așa că lasă-mă să trec la subiect. Vezi tu, mă gândesc să plec din mediul academic.

Tatăl ei se încruntase.

— Despre ce e vorba, o detașare? Ți s-a oferit o sumă mare de bani ca să faci cercetare pentru câțiva ani? În sectorul privat? Un chilipir?

— Nu. Dimpotrivă, de fapt.

— Ei bine, atunci ce e? începi să mă îngrijorezi, Carol. Îi folosea prenumele complet doar atunci când era cu adevărat îngrijorat.

— Am primit o ofertă de la SCD4. Știi cine sunt?

— Spioni?

Mereu el o făcea să râdă și acum reușise din nou.

— Nu! Este o secție specializată în criminalistică. La Poliția Metropolitană.

Foarte rar profesorul Otis Walker rămânea fără cuvinte. Dar acesta fusese unul dintre acele momente. Își strânsese buzele ca și cum ar fi fluierat și apoi deschisese gura ca și cum ar fi vorbit. Dar nu ieșise niciun cuvânt. Până când,

după un timp ce păruse că nu se mai termina, reușise să spună ceva.

— Oho. Pauză. Poliția.

Ce însemna cu adevărat acest cuvânt pentru tatăl ei, se întrebase ea? Părinții săi făceau parte din generația Windrush, care emigraseră din Sf. Lucia în 1958, când micul Otis avea doar cinci ani. Ei speraseră într-un viitor mai bun pentru fiul lor și trudiseră din greu pentru ca el să aibă parte de unul. Elsa reușise să aibă trei slujbe, în timp ce soțul ei, Trevor, fusese șofer de taxi câte zece sau douăsprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână. Otis făcuse cursurile la școala bisericii și apoi primise burse complete la o școală privată de elită și la City of London. Din punct de vedere academic, zburase lin, „ca o pasăre", după cum obișnuia să spună bunica ei. La câteva săptămâni după ce ajunsese la universitate, Imperial College, Londra, știuse că nu o să se mai întoarcă niciodată la viața civilă.

Cu toate acestea, nu fusese deloc ușor, nici pe departe. Acolo unde locuiseră, în Shepherds Bush, simțiseră rasismul, unele situații explicite, multe altele neexprimate, dar totuși prezente. Elsa observase că erau unele case în care serviciile ei de curățenie nu erau binevenite. Trevor își dăduse seama că din cauza culorii pielii sale unii pasageri nu se simțeau în largul lor, iar încercările sale de a începe o conversație relaxată le crea altora și mai multă nervozitate. Otis simțise discriminarea pe propria piele la școală, fiind adesea singurul băiat afro-caraibian într-o clasă de copii albi, înstăriți. Rareori fusese agresat, fizicul lui îl ajutase din punctul acesta de vedere, dar simțise adesea ceea ce mai târziu descoperise că era sentimentul că era „altfel", că era „din afară", nu „de-al lor".

Apoi, încă din adolescență, ca tânăr negru, înalt pe străzile Londrei, simțise din nou acest lucru, într-o formă mai acută: fusese oprit de poliție fără motiv. Strigat pe nume rasiste. Percheziționat la

doar câteva minute după ce ieșise din bibliotecă, lipit de un perete, în timp ce un polițist agresiv îi urla în ureche, întrebându-l unde ascunsese „iarba”. Ce iarbă? Era în primii ani de liceu, învăța din greu. Și asta văzuseră ei? Un traficant de droguri? De mai multe ori, fusese ridicat, dus la secția de poliție locală și interogat în legătură cu diverse furturi de mașini și spargeri. Bineînțeles, el nu știa nimic. De ce se deranjau? în virtutea obișnuinței sau doar din intoleranță? Sau era un pic din amândouă?

Peste tot, citise că Londra anilor ’60 era un oraș cu un ritm trepidant, centrul „noilor drepturi” și al „revoluției culturale”. Dar se părea că nu pentru toată lumea. Trupele de la *Top of the Pops* și *Ready Steady Go!* erau în majoritate albe. Când Beatles îl ridicaseră pe Jimi Hendrix în slăvi, spunând că era un geniu, nu menționaseră că acesta nu făcuse decât să revendice muzica a cărei cale fusese deschisă de muzicienii de culoare din delta fluviului Mississippi și apoi adaptată de Elvis și de grupurile albe din Marea Britanie, propulsându-i în topuri. Pe lângă manuale, Otis adunase și scrierile lui Malcolm X, Martin Luther King Jr., Bayard Rustin și ale altor autori care au militat pentru drepturile civile.

Mult mai târziu, se asigurase că fiica lui îi știa și ea pe acei scriitori. Nu îi plăcuseră niciodată declarațiile politice sau sociologia, dar ea știuse că, de fapt, drumul lui spre succes și recunoaștere publică pe care le dobândise nu fusese lipsit de dificultăți. Cuvintele „rasism sistemic” nu ajunseseră niciodată pe buzele lui Otis Walker. Ura ceea ce considera a fi jargon. Dar, chiar dacă nu vorbise despre asta, știa totul despre el. Așadar, ce ar fi trebuit să creadă despre faptul că fiica sa se înscrisese în serviciul de poliție?

— Spune ceva, tată, zise Carol. Nu suport să fii atât de tăcut.

El își coborî privirea în cana de cafea și oftă.

— Sunt surprins. Asta e tot.

— Uite, zise ea. Am înțeles. Eu să fiu polițistă. Trebuie să ți se pară… ciudat Ca și cum, of, nu știu…

— Crezi că eu văd asta ca pe o trădare?

— Ei bine. Poate că da. Poate, puțin.

Miji un zâmbet și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Fii serioasă. Acordă-mi puțin credit Știi cum era când am crescut. Cum încă mai este, de multe ori. Dar știi și că, cel mai probabil, am ajutat agențiile judiciare din Marea Britanie mai mult decât orice fizician britanic în viață. Nu-i așa?

— Da. Da, așa cred.

— Adică, la cine crezi că au apelat atunci când au fost convinși că Saddamavea arme nucleare? Hmm? Când încercau să adune doi cu doi să facă patru și le tot ieșea cinci?

— La tine. Da, bineînțeles că la tine.

— Exact Le-am spus că se înșelau, că Irakul chiar nu avea minereu de uraniu sau alte materiale îmbogățite. A fost o vânătoare de vrăjitoare. Le-amspus. Tăcu pentru o clipă. Mult le-a folosit.

— Nu prea e vina ta.

— Ei bine, asta trebuie să judece alții. Ideea este că am înțeles demult că duc o viață dublă. Pe de o parte, în calitate de bărbat de culoare, am trăit experiențe care m-au făcut să nu am încredere în autorități, Sâ fiu reținut când văd o uniformă de polițist. Asta face parte din mine. Încă accept această latură a mea. Dar, pe de altă parte, mi-am dezvoltat o experiență și o reputație care, din când în când, mă face util societății. Au nevoie de mine.

— Așa e, tată. Și chiar ai fost util societății. Foarte mult.

— Și acum că ai adus vorba, am primit și eu telefoane de la acest SCD4 al tău, sau cum s-o fi numit de-a lungul timpului. Din când în când. Când se gândesc la anumite numere. Ca, de exemplu, unsprezece.

— De ce unsprezece?

— Este numărul de dispozitive nucleare americane despre care se crede că au dispărut. Preferatul meu a fost bombardierul din 1958 care a fost avariat și căruia i s-a ordonat să își arunce încărcătura în Atlantic. Nu a fost recuperată niciodată! Imaginează-ți! Stă pe fundul oceanului, undeva lângă Savannah, Georgia.

— Am înțeles ce vrei să zici. Nu știam că ai avut de-a face direct cu Scotland Yard.

— Ba bine că nu. Cu cine altcineva? Păi, bineînțeles. Chicoti. Mi-am răspuns singur la întrebare, nu-i așa?

Ea roși.

— Deci, dacă nu e vorba de poliție, în principiu…. Adică, dacă nu asta te deranjează, de ce ești abătut? îmi dau seama că așa e, nu nega.

— E o surpriză. Nu crezi?

— Da, și pentru mine. Nu am știut că ideea mă va atrage până când nu m-au abordat ei. Și apoi, imediat ce mi-au povestit în ce constă munca, mi-a plăcut ideea.

— Să nu crezi că nu înțeleg asta, spuse el. Viața minților sclipitoare e costisitoare. Iar tu ești o persoană tânără, plină de viață, bineînțeles că te atrage *vita activa*. Să dărâmi câteva uși, să-i oprești pe băieții răi.

— Cei mai răi tipi. Jihadiștii, extrema dreaptă, baronii drogurilor, mișcări naționaliste, Dumnezeu mai știe cine. Culte peste tot. E o lume digitală acum, tată. Pândesc din umbră. Nu sunt armate pe care să le poți vedea, sunt rețele, peste tot în jurul nostru.

— Și vrei să ajuți la oprirea lor?

— Da. Ei bine, dacă pot. Într-adevăr este o schimbare de ritm față de orele lungi petrecute în laboratorul Cavendish, lucrând la un computer cuantic.

— Cu siguranță așa e. Dar nu cred că îți va fi atât de greu sate adaptezi.

Acum era rândul lui Carol să se încrunte.

— Deci, dacă așa stau lucrurile… Nu sunt sigură că înțeleg…

— De ce nu sar în sus de bucurie? Ascultă-mă. S-a întâmplat vreodată să stau în calea alegerilor tale sau să-ți pun la îndoială judecata față de propriul tău destin?

Ea își puse mâna peste a lui.

— Niciodată, tată. Nici măcar o dată. Și să nu crezi că nu-ți sunt recunoscătoare. Pentru că sunt.

— Nu, nu mă deranjează că faci o schimbare care te scoate din zona de confort. Se întâmplă des, mai ales acum, când oamenii trăiesc mai mult. Cred că genul meu de carieră, angajat la 21 de ani, care nu a făcut altceva până la pensie, va deveni în curând un lucru de domeniul trecutului.

— Așadar…

— Așadar, viața asta nouă la care te gândești. Nu e ca și cum aș crede că îți irosești cariera academică. Ci că nu vei privi niciodată înapoi.

— Ce vrei să spui? Dacă nu o să meargă, nu sunt atât de mândră încât să nu mă întorc cu coada între picioare și să încerc să mă strecor înapoi în vreun campus. Accept riscul unui eșec. Acesta ar fi un pas extraordinar în necunoscut.

— Da, dar așa e viața, în cele din urmă. Când am primit prima mea catedră, nimeni nu s-a arătat surprins… în afară de mine! Profesorul Walker. Asta însemna ceva. Încă mai înseamnă. Aveam o responsabilitate. Nu știam dacă eram pregătit sau dacă mă ridicam la înălțimea așteptărilor… Toți suntem frământați de aceste îndoieli, Caro. Când nu le mai ai, trebuie să începi să-ți faci griji.

— Sunt de acord, tată. Dar tot nu-mi dau seama ce te îngrijorează cu adevărat.

Își mută scaunul în jurul mesei, ca să fie mai aproape de ea și să-i vorbească mai serios.

— Ascultă, Caro. Dacă accepți această slujbă, vei face ceea ce faci întotdeauna. Vei da tot ce ai mai bun din tine. Iar asta inevitabil înseamnă că vei ajunge în pericol.

— Of, tată, serios?…. Oferta este un curs intensiv de formare în poliție și apoi un post de criminalist la Yard. Jocuri de strategie de război cu arme nucleare, biologice și chimice. Planificarea operațiunilor. Analiza sistemelor. Nu e deloc muncă de teren. Aș schimba laboratorul cu un birou și… ei bine, un alt fel de laborator. Și nu cu masa profesorilor sau a cercetătorilor sau o cancelarie. Doar cu o cantină de doi bani.

— Nu te amăgi, Carol. De aici vei începe, cu siguranță. Dar nu te vei mulțumi niciodată cu mai puțin decât maximul oferit. Este în firea ta. Nu te poți împotrivi.

— Ei bine, spuse ea, ridicând din umeri, chiar dacă este adevărat, și nu sunt sigură că este, atunci oferta este muncă de laborator de radiologie între agenții. Adică, nu prea este *Grand Theft Auto*, nu-i așa? Nu e ca și cum aș intra în cuiburi de infractori, cu toate armele din dotare. Să fim realiști. În plus, banii sunt de rahat.

El respinse acest lucru cu un gest.

— Nu la început. Dar va veni o zi, chiar o să vină, când oamenii răi o să pună mâna pe ceva care ar putea face rău multor oameni, iar tu vei găsi o modalitate să fii în prima linie. Te cunosc. Pur și simplu așa vei face.

Își ridică privirea neîncrezătoare.

— Ah, fii serios, tată. Chiar crezi că sunt în stare să fac ceva atât de nechibzuit? Sunt om de știință. Nu vreau nici să intru în bătaia focului, nici să fac pe eroina. Nu e genul meu.

— Te înșeli.

— Nu, tu te înșeli.

— Sper din tot sufletul să fie așa. Otis Walker privi contururile clădirilor milaneze ce se profilau pe cer cu o claritate plină de tristețe. Dar știu că nu mă înșel.

Acum, patru ani și jumătate mai târziu, se zbatea să respire într-o glugă împuțită, întrebându-se dacă

avea să mai apuce o dimineață, dacă aceasta avea să fie noaptea în care murea.

Îmi pare rău, tată. Ai avut dreptate.

26

Un pui de somn, de câteva ore și apoi spre întâlnire. Dar niciodată nu merge așa, corect? Harry stătea întins în pat, treaz, complet treaz, întrebându-se iritat de ce se mai deranjase să se ducă acasă. Ei bine, un duș nu-i făcuse rău. Și nu-i stricau nici hainele curate. Dar nici vorbă să poată să doarmă. Capul și inima îi pulsau cu putere, așa cum se întâmpla întotdeauna înaintea unei misiuni. Era ca în Helmand, doar că, de data asta, abia dacă ieșea din Londra ca să înfrunte monștrii.

Erau peste tot, nu-i așa? Era o concluzie certă, după atâția ani. Lumea avea nevoie ca oameni ca Harry să rămână în viață suficient de mult timp pentru a-i opri pe cei care întreceau orice limită; care, în număr din ce în ce mai mare, credeau că aceasta era calea de a obține ceea ce își doreau.

Ei bine, s-o ia dracu de treabă. De fapt, să-i iadracupe toți! Și pe Voldrev, și pe Smythe, și pe Ramirez, și, mai nou, pe grupul ăsta de adulatori ai lui Hitler, care părea să creadă că se putea pune cu echipa lui și să scape basma curată. În adâncul sufletului, simți ceea ce unul dintre cei mai buni comandanți ai săi din regiment numise „schimbare de viteză": momentul în care o operațiune îți intra în oase, în sânge, în viscere. Însemna mult mai mult decât să o iei personal, devenea întreaga ta rațiune de a exista.

Harry se simți mai bine după ce se întoarse în mașină, pornind la drum, uitându-se la ceas mai des decât era nevoie, ținându-și cât mai bine furia în frâu și pregătindu-se pentru ceea ce știa că avea să fie o întâlnire extrem de periculoasă. Oamenii ca Voldrev erau mai letali în teorie, dar, în același

timp, jucau după un set de reguli cu care te obișnuia! de-a lungul anilor. Știa că el și Carol nu fuseseră cu adevărat în pericol când se duseseră pe insulă. La fel cum nici Smythe nu avusese de gând să-i tragă un glonț în cap când îl vizitase în locuința sa din Eaton Square. Nu era stilul lor. Aveau un mod anume de a face lucrurile, care nu-i făcea neapărat previzibili, dar însemna că se mândreau cu faptul că își scalpau dușmanii cu o oarecare subtilitate și (aproape întotdeauna) de la o oarecare distanță. Adesea, cel mai sigur loc în relația cu cei mai răi infractori era să te afli față în față cu ei.

Dar cine știa la ce te puteai aștepta de la o gașcă de tineri skinhead îmbătați de visuri de mărire, care păreau să creadă că vor pune mâna pe o cantitate frumușică de uraniu îmbogățit? Pentru că, după cum știa deja Harry, ei chiar credeau asta. Acesta era un joc important al unor jucători de mică anvergură. Și asta făcea ca totul să fie un joc de barbut… și cu atât mai periculos. Voldrev, Smythe, Ramirez, nu aveau nimic de dovedit unui inspector-șef de la Yard. Ambițiile lor se întindeau peste continente, peste fusuri orare. Harry era doar un tip care le stătea în cale.

Dar acești mici Adolfi? Ei bine, scopul lor era să dovedească ce puteau. Întreaga afurisită de afacere era o demonstrație de virilitate… pentru a face lumea să creadă că sunt o forță de luat în seamă și o forță de temut. Dacă asta însemna să-i ucidă pe el și pe Carol, nu aveau să ezite. Cu asta urma să se confrunte, știa cu certitudine.

Se opri la un magazin și își cumpără un sandviș, un măr, niște fursecuri și o sticlă mare de apă. Cu toată agitația ultimelor zile, observase că uita să mănânce, ceea ce pe lângă privarea de somn și excesul de adrenalină, creștea riscul luării unor decizii greșite. Iar el nu-și putea permite nici măcar o singură decizie greșită. Nu acum. Nu astăzi.

Mai fusese implicat în situații de luare de ostatici și înainte; mai multe la regiment, nu în timpul anilor petrecuțiîn poliție. O treime bună din operațiunile sub acoperire de care se ocupase unitatea sa implicase scoaterea victimelor răpite din vreo pivniță uitată de Dumnezeu, de pe vreo palisadă din junglă, sau (într-o singură ocazie) dintr-o fortăreață de pe o banchiză. Misiunea era misiune, dar întotdeauna era cu mult mai greu atunci când ostaticul era un camarad de arme; ceea ce se întâmpla mai des decât știa publicul. Fusese implicat în vreo șase misiuni de salvare pentru a elibera personal militar britanic, inclusiv din Serviciul de Acțiuni Aeriene Speciale. În cea mai mare parte, el și echipa sa reușiseră. Dar nu întotdeauna. Încă mai putea auzi țipetele unui radiotelegrafist capturat într-o mlaștină boliviană, în timp ce răpitorii săi, baroni ai drogurilor, îl tăiau în bucăți, echipa sosind cu două minute prea târziu. Două minute însemnau o veșnicie în astfel de situații. Două minute reprezentau diferența dintre viață și moarte. Nu avea de gând să facă nicio greșeală în această misiune.

Deschise torpedoul și-și scoase pistolul de serviciu. Cât timp trecuse de când nu mai trăsese cu un SIG Sauer P226 pe teren și nu în poligon? Mulți ani. Mai mulți decât voia să recunoască, de fapt. Câți oameni omorâse cu arma aceea? De doisprezece știa sigur, toți în timpul unor lupte strânse. Probabil erau mai mulți. Nu era ceva la care să se gândească.

Avea oare nevoie de ea astăzi? Da. Avea nevoie de ea în cazul în care brutele care o luaseră pe Carol nu voiau să o elibereze. Pe de altă parte… Nu. Evident că aveau să îl percheziționeze când ajungea. Nu putea avea o armă la el, nu-i așa? La naiba. La naiba cu toate. Puse pistolul la loc și închise compartimentul.

Trecu în viteză prin Poplar, urmând indicatoarele spre Barking și Dagenham. Regiune

tipică britanică, firește. Era clar că această grupare nu se îndepărtase prea mult de rădăcinile sale. O verificare rapidă a bazei de date făcută de John semnală o duzină de grupuri de extremă dreaptă despre care MI5 și Comandamentul de combatere a terorismului din cadrul Poliției Metropolitane credeau că sunt „implicate activ” în antrenarea, înarmarea și pregătirea recruților pentru a comite acte de violență. Toate erau interconectate, unele dintre ele renăscuseră recent ca pasărea Phoenix, Blood and Soil Army[33], de exemplu, considerată de mult timp desființată, reapăruse pe radarul agențiilor în ultimul an. The New English Front[34], desigur. The British Aryan Brotherhood[35], care încă bătea oameni nevinovați și răspândea ura. O grupare care își spunea Ciocanul lui Thor… Doamne, cum pot fi unii atât de jenant de proști și de josnici?

Dar, după cum știa și el, asta făcea parte din mentalitatea sucită neonazistă. Nenorociți! ăștia își doreau să fie subestimați de oameni ca Harry, să fie respinși pentru că sunt niște huligani și bețivi ageamii. Mulți dintre ei încă erau. Dar nu mai era aceeași situație din anii ’80. Noua specie de naționaliști paramilitari era diferită: avea legături cu mișcări similare din întreaga lume, era încurajată de succesul albilor nativi în politica tradițională, era mai preocupată și mai disciplinată. Chiar credeau că rasa lor risca să fie „înlocuită” și că se apropia un mare război al culturilor și civilizațiilor. Faptul că nu erau în toate mințile îi făcea și mai periculoși. Celor mai mulți dintre ei nu le păsa dacă sfârșeau în închisoare (deși le păsa de rasa colegilor lor de celulă) și nici dacă erau trimiși în Valhalla după o moarte eroică în luptă. Credeau în cauza lor nebună. Iar numărul lor era în creștere, într-un ritm alarmant.

Și întâlnirea pe Canvey Island? Da, avea o oarecare logică. În copilărie își petrecuse timpul pe plajă și își amintea că era un loc de distracție, plin

de soare. Dar mai erau și o mulțime de terenuri virane abandonate și zone sălbatice, unde o organizație criminală își putea desfășura activitățile, dacă acționa rapid, fără a fi detectată. Roscommon Way, mărginită de copaci, nu era pustie. Dar, cu marile sale întinderi de parcuri, dune, șantiere de construcții și hale industriale (multe dintre ele goale), și-ar fi îndeplinit scopul pentru răpitori. Îl aveau la mână și știau asta. Un convoi de mașini de poliție, chiar și un singur vehicul de sprijin sau o ambulanță care să fie în apropiere ar fi pecetluit soarta lui Carol. Iar el nu-și permitea să-și asume acest risc.

În Orsett, intră pe A13. Lucrări rutiere. Pe contrasens se circula lent și nu avea nicio posibilitate să pătrundă, chiar și cu sirena și luminile poliției. La naiba. Era deja amiază. Acesta era ultimul lucru de care avea nevoie. Văzu în față o stație de pompieri și șirul îngrozitor de lung de vehicule care îl despărțea de întâlnirea cu filiala locală a Partidului Nazist. În cele din urmă, după douăzeci de minute pierdute, porni din nou, trecând pe lângă cimitirul Basildon și îndreptându-se spre sensul giratoriu de la Sadlers Farm, unde viră la dreapta pe Canvey Way.

Ajunse pe Roscommon Way și o luă pe șoseaua lungă cu două benzi spre sensul giratoriu de la Waterside Farm. Traficul era lejer, așa cum se întâmpla adesea în afara orelor de vârf, motiv pentru care, își aminti că auzise, niște puști din zonă începuseră să o folosească pentru curse nebunești în stilul Fast and Furious, conducând în toiul nopții cu peste 200 km/h.

Dar nu și astăzi.

Dacă nu ar fi fost atent, nu ar fi observat furgoneta neagră Mercedes Sprinter parcată la aproximativ douăzeci de metri de șosea, după un pâlc mic de copaci. Da. Asta era cu siguranță.

Încetini și văzu că șoferul, ascuns privirilor de geamurile fumurii, semnaliza cu farurile. Ceea ce

însemna: „încetinește naibii și nu face mare caz de asta”. Exact ceea ce și făcu.

Parcă în afara șoselei, deschise portbagajul și instala rapid un semn rutier al poliției. În alte împrejurări, acest lucru ar fi fost o nebunie, dar, în intervalul de timp pe care îl avea la îndemână, era o mișcare inteligentă. Asta însemna că niciun civil nu avea să-l întrerupă. Plus că semnul era amplasat la o anumită distanță de mașina sa, ceea ce ar fi semnalat colegilor săi polițiști că nu avea decât o problemă la mașină și nu era nevoie să se implice. Dacă avea noroc, nimeni nu avea să intervină.

Încheindu-și fermoarul de la jacheta de piele, merse încet în fața mașinii, cu mâinile ridicate la vedere, dar nu ostentativ. Din nou, orice ca să nu atragă atenția. Știa că șoferul Mercedesului ar fi observat. Merse fără grabă, precaut și cu pași egali. Puteau să vadă că era singur și că se aștepta să fie percheziționat înainte de tratative.

Ajunse la aproximativ treizeci de metri de dubă și se opri. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, ar fi putut fi interpretat că își permitea prea multe. Mâinile încă ridicate, așteptând cu răbdare. Pentru o vreme, nu se întâmplă nimic. Alte jocuri nenorocite ale minții, nu-i așa?

În cele din urmă, ușa pasagerului se deschise și un bărbat voinic sări din mașină. Purta blugi negri, o geacă neagră de aviator, o șapcă plată și o eșarfă gri purtată ca o mască de față Covid, astfel încât doar ochii și partea de sus a nasului îi erau vizibile.

Îl măsură pe Harry din priviri, cu un dispreț evident. Îl evaluă ca să știe cu cine avea de-a face. Privirea lui era fixă, imperturbabilă. Un comportament temperat. Era el un idiot neonazist, dar nu-i erau străine momentele de tensiune, violență și conflict, gândi Harry.

— Deci tu ești Taylor? spuse el în cele din urmă, iar vocea lui groasă, sigură pe sine, spintecă rafalele de vânt ce măturau câmpul.

— Știi bine că da.

— Nu fi impertinent, inspectare. Azi nu faci poze și nu iei amprentele nimănui. Hai să nu începem cu prostii, da?

— În regulă, răspunse Harry.

— Așa că taci din gură și ascultă. Altfel, fata ta o să aibă o zi foarte nasoală, și mai ales cea de pe urmă.

— Ascult. Apropo, cum să-ți zic?

— Nu-mi zici nicicum, fiule, doar răspunzi la întrebări.

— În regulă, atunci. Dă-i drumul.

Celălalt bărbat își întoarse privirea pentru o clipă. Își ridică încet mâna stângă. Portiera șoferului se deschise și o a doua matahală sări pe iarbă, îmbrăcat mai mult sau mai puțin identic cu șeful său, doar că pe cap avea o șapcă de baseball simplă, de culoare albastră.

— Asociatul meu o să te percheziționeze mai întâi și o să-ți verifice mașina ca să ne asigurăm că nu umbli cu cioara vopsită. Pentru că, din experiența mea, voi, polițiștii trădători de rasă, întotdeauna umblați cu manțocării. Mereu găsiți modalități noi ca să vă dezamăgiți propriul popor.

Harry ridică din umeri în timp ce al doilea bărbat se apropie de el. Își săltă brațele mai sus ca să poată fi percheziționat. Șoferul îi verifică pantofii, îi deschise jacheta ca să vadă dacă avea vestă antiglonț sau vreun sistem de comunicații, nu avea, apoi îl răsuci brusc ca să se uite în buzunarele de la spate și la centură.

Șoferul se întoarse și clătină din cap.

— Acum mașina. Cu mare atenție, îi spuse șeful său.

Harry nu avea de gând să riște să se întoarcă, dar auzi cum se deschiseră portierele și portbagajul mașinii sale, apoi se lăsă liniștea în timp ce bărbatul aruncă o privire înăuntru. Surprinzător, îi luă mult timp până găsi pistolul care, la urma urmei, se afla doar în afurisitul de torpedo. Cum îl

găsi, traversă furios, cu pași repezi iarba, până la șeful său, care se uită la armă plin de dezgust.

Luă pistolul în mână și se uită cu atenție la el de parcă era nedumerit. În cele din urmă, sparse tăcerea.

— Frumoasă piesă, zise el. E din armată, nu? Am auzit că ai fost militar. Ciudat că acum trebuie să-ți trădezi țara. Dar sunt atât de mulți care o fac, dădu el din cap. Problema este că această armă, chestia asta, este exact ceea ce am vrut să spun cu „cioara vopsită”. Este ceea ce am sperat că o să fii suficient de inteligent să nu faci. Să vii înarmat. Asta înrăutățește cu mult lucrurile.

— Sunt un ofițer superior OS22, interveni Harry. Întotdeauna port armă. Ideea este că am lăsat-o în mașină. Am venit spre tine cu mâinile ridicate. Asociatul tău m-a percheziționat de parcă eram mătușica lui Osama bin Laden în aeroportul Heathrow. Este exact opusul „ciorii vopsite”, dacă nu te superi că spun asta.

Bărbatul cu șapcă plată tăcu din nou.

— Tot e o prostie din partea ta. Nu-mi dă motive să am încredere în tine. Așa că ia zi-mi tu acuma de ce nu ți-aș trage un glonț în cap și apoi să te dau pe tine și pe colega ta străină la porcii de la o fermă pe care oștiu la câțiva kilometri de aici?

— Deoarece, domnule Herr Drăgălașule, răspunse Harry, vrei ceva de la mine, și n-o să obții ce vrei de la două cadavre, nu-i așa?

Aproape insesizabil, șeful se simți iritat de purtarea arogantă.

— Ei bine, să zicem că pun obrăznicia asta afurisită pe seama vremii reci și a nervilor la vârsta mijlocie. Dar ar fi trebuit să știi deja că nu-mi place să mi se vorbească în felul acesta.

— Dar am dreptate, nu-i așa? Tu vrei ceva de la mine. Iar eu îmi vreau înapoi colega ofițer vie și nevătămată. Nu aveam de gând să mă arunc în fața gloanțelor. Nu-i așa? Fii cuminte, pentru numele lui Dumnezeu.

Șeful îi făcu semn locotenentului său să se întoarcă în dubă și scoase din geacă un pachet de țigări. Îi luă ceva timp să facă bricheta să funcționeze, din cauza vântului, dar când reuși, își dădu eșarfa în jos și trase lung și adânc din țigară.

— În regulă, atunci. Văd că ai pus un semn ca să ții oamenii la distanță. A fost o mișcare aproape inteligentă. Deci, presupun că ai o idee despre ce suntem aici să discutăm.

— Bănuiesc pe jumătate, da, răspunse Harry.

— Bine. Bine. Pentru că asta înseamnă că tu și colega ta, sau cum îi spui tu, aveți cel puțin cinci la sută șanse să apucați sfârșitul zilei fără să fiți băgați în saci de cadavre. Sauîngropați de vii.

— Bine, spuse Harry. Și-atunci de ce nu-mi spui cum pot intra în zona procentajului cu noroc?

Șeful clătină din cap.

— Vezi? Din nou… tonul ăsta este exact ce nu vreau să aud. Știi exact ce vreau. Și, cu toate că nu m-așteptam să mi-l aduci chiar în mașină, consider că este treaba ta să-mi explici cum, mai exact, o să mi-l aduci.

— Să ți-l aduc? întrebă Harry.

— Ei bine, da. Pentru că, dacă nu o faci, tu, fata ta, nenorocitul de tată al ei și, ca să fiu perfect sincer, toți cei pe care i-ai numit vreodată familie veți fi găsiți în vreo două sute de locuri diferite.

— Aha, spuse Harry. Credeam că ai spus că o să fim cina porcilor din seara asta. Acum sunt nedumerit.

— Nu fi, Taylor Pot să fiu foarte creativ când trebuie să-mi exprim furia. Excentric, chiar. Crede-mă, nu am ajuns în această poziție fără să dau dovadă din greu de… cum se spune?… comportament convingător.

— Nu mă îndoiesc de asta, zise Harry. Îi cunosc pe cei de teapa ta de o viață. Niște panarame de bigoți cu gură mare, se distrează spărgând sticle și se cred Adolf Hitler. Lovind cu piciorul toate

capetele pe care le găsesc. Trecând totul prin foc doar ca oamenii să moară degeaba.

Șeful făcu un pas înainte.

— Nu degeaba! În niciun caz degeaba! Generația voastră dezgustătoare de lași a transformat țara aceasta într-o canalizare culturală. Și i-ați transformat în mână de lucru ieftină pe oamenii albi, cumsecade, cetățeni de mâna a treia în propria lor patrie. Ești mândru de tine? Dacă ați avea onoare, v-ați trage un glonț în cap.

Harry pufni.

— Ei bine, mi-am dat seama. Știu că vouă vă place puțină autodistrugere în buncăr când lucrurile devin dificile. Nu-i așa? E stilul vostru. Înainte ca rușii să ajungă la Berlin, vreau să spun.

— Nu vine niciun rus astăzi, Harry băiete. Așa că mai bine ai grijă cum te porți. Pentru că vă promit că va fi pentru ultima oară.

— Bine, drăgălașule. Vreau doar să știu exact ce vrei în schimbul întoarcerii în siguranță a doctorului Walker. Să trecem la treburi practice, da?

Șeful își mai aprinse o țigară.

— În regulă. În regulă, atunci. În primul rând, acesta este un joc cu două reprize, Taylor. Astăzi vorbim despre căi și mijloace. Asta e prima repriză. Apoi, îți închizi naibii clonțul și faci tot ce e necesar ca să-ți ții câinii la distanță în timp ce te gândești cum să-mi aduci valiza. Nu-mi pasă cum o faci. Dar trebuie să lucrezi repede. Și dacă lucrezi repede și reușești să o faci… ei bine, asta e a doua repriză, nu-i așa?

— Presupui că e la mine. Jumătate din populația globului caută uraniul ăla de când a fost pe săltat în Stepney. După cum sunt sigur că știi. Mare zarvă pentru a-l obține. Larcadavrele se tot adună de atunci. Ce te face să crezi că noi, plăpânzii trădători ai rasei de la Yard, am fi dat lovitura?

— Pentru că te-am urmărit, Taylor. Avem o mulțime de agenți în oraș în aceste zile, soldați

patrioți care ne țin la curent. Din toate categoriile sociale. Ai fost în mijlocul întregii povești, nu-i așa? Ai plecat din țară, te-ai plimbat ca nimeni altul. Toată lumeae pe urmele tale. Știi foarte bine unde este, Taylor. Altfel de ce mi-aș pierde timpul cu un fost militar de rang mijlociu ca tine? Nu sunt un neonazist cu aparat dentar din anii ’80, băiete. Lucrurile au evoluat.

— Dacă zici tu, spuse Harry. Atunci hai să facem un pas mai departe și să spunem că ai dreptate. De dragul discuției, înțelegi?

— Știu că am dreptate, la naiba. Asta e premisa. Nu este o discuție.

— În regulă. Deci, cum ar trebui să scot o cantitate considerabilă de material de armament din… să zicem… un depozit militar, strict secret, plin de șefi, agenți și Dumnezeu mai știe cine altcineva, și să o aduc în mânuțele tale care ard de nerăbdare? Așa cum tot spui: nu sunt decât un polițist. Nu suntem pregătiți să comitem jafuri nucleare, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Șeful își flutură mâna, ca și cum ar fi fost plictisit.

— Detalii, detalii. Dacă știu un lucru despre tine, Taylor, este că nu ești un om al legii obișnuit. Ai multe talente și faci multe lucruri pe căi ascunse. Așa că vei găsi o soluție. Asta e ceea ce faci. De asta exiști și acesta e motivul pentru care nu te-au dat afară din poliție cu ani în urmă pentru că erai o adevărată pacoste.

Doamne, începe să vorbească de parcă ar fi un ofițer SS cockney, se gândi Harry. *Ar fi bine să terminăm repede cu asta, își pierde răbdarea. Și asta nu trebuie să se întâmple.*

— În regulă, în regulă. Deci înțelegi cum funcționează OS22. Bine. Nu știu cum încă, dar voi găsi o cale.

— În sfârșit. Începem să facem un mic progres.

— Nu o să fie ușor. Dar, uite, o să rezolv.

Șeful privi în altă parte, spre un orizont îndepărtat.

— Da. Așa ai face bine să faci, Taylor. Vreau valiza aia și sunt pregătit să fac niște lucruri ale dracului de oribile ca să o am.

— Da, cred că am înțeles mesajul.

— Bine. Și-atunci… de ce ești încă aici? Șterge-o în mă-ta de aci și fă ce ai de făcut!

Începem, se gândi Harry. *Respiră adânc.*

— Pentru că am nevoie de o dovadă că e în viață.

Șeful izbucni în râs. De parcă Harry începuse să facă jonglerii sau piruete.

— Trebuie că ți-ai pierdut mințile! Crezi că sunt aici ca să negociez? Doamne, voi, polițiștii, nu învățați niciodată, nu-i așa? întotdeauna credeți că dirijați totul sau că ne puteți păcăli. Ei bine, cum am spus, a venit vremea noastră. Ești aici ca să primești ordine, molâu nenorocit. Și asta e tot. Acum fugi înainte să-mi scot sculele și să o lucrez pe fata ta.

Harry nu cedă.

— Dar cum știu că e la tine? Că este în viață și nevătămată?

— Pe bune? Ești gata să-ți asumi riscul ăsta?

— Tot ce știu sigur e că doctorul Walker a dispărut. Și că l-ai sunat pe tatăl ei. Și ai ajuns să vorbești cu mine. Presupui că nimeni altcineva nu a mai luat legătura. Ceea ce, dacă îmi permiți să vorbesc liber, este o presupunere cam exagerată.

— Cum adică?

— Ei bine, așa cum ai subliniat, mulți oameni sunt foarte interesați de echipa mea în acest moment. Așa că pot să presupun, fără să greșesc, că mulți oameni știu că Dr. Walker a dispărut. Ce te face să fii atât de sigur că ești singura parte interesată care pretinde că o are? Poate că azi dau ture, nu-i așa? Mă opresc în trecere să vorbesc cu Mafia din Soho, cu rușii din Mayfair, cu mexicanii din… unde locuiesc mexicanii în Londra? Nu știu.

Apoi, desigur, mă opresc la voi, cei de aici, din mijlocul nenorocitei de Canvey Island. Ar putea fi oriunde, serios.

— Ești un jucător de poker de rahat, Taylor. Chiar dacă te-aș crede, ceea ce, apropo, nu se întâmplă, nu o să riști să mă faci să-mi pun băieții să-i taie urechea și să o aducă din dubă ca să o vezi. Nu-i așa?

— Vezi, speram să mă lași să văd că e la tine. Mă gândesc că e puțin cam devreme în relația noastră de afaceri ca să începem să tăiem oamenii în bucățele, nu-i așa? Și, oricum, o ureche e o ureche, toate arată la fel. Nu crezi?

Adversarul său îl săgeta cu o privire de gheață.

— Nu cer prea mult, spuse Harry, Nu o să mă mișc. Evident. Pune-ți asociatul de acolo, sau pe oricine altcineva, să o aducă pe doctorul Walker. Ca să o pot vedea pentru două secunde. Și apoi pot să încep să mă gândesc cum să vă fac rost de ceea ce vreți.

— De ce să am încredere în tine, Taylor?

— Nu mă aștept să ai încredere în mine. Tu ai mingea în teren sau cel puțin așa spui. Dacă o ai pe Dr. Walker, evident că o să fac tot ce pot ca să o eliberez. Uită-te în sus. Niciun elicopter. Nicio o echipă de rezervă. Niciun mijloc de comunicație. Sunt doar eu. Așa cum ai solicitat. Spun doar să-mi arăți că de fapt tu ai răpit-o și în zece secunde mă urc în mașină și plec.

Șeful miji ochii. Harry văzu că își dorea cu disperare să-l taie de la o ureche la alta și să-l îngroape într-o gaură mică. Dar și că acest instinct primitiv intra în conflict cu o gândire strategică incipientă și că, după ce pusese totul la bătaie pentru a-și duce gașca de golani în liga mare, trebuia să facă ceva, ceva care să semene cu luarea unei decizii calme și raționale.

După o tăcere ce părea să nu se mai sfârșească, șeful ridică un deget.

— O secundă. Iese o secundă. Dacă te miști, e moartă. Dacă nu te duci direct la mașină după ce ai văzut-o, e moartă. Dacă ne pui orice dispozitiv de urmărire, e moartă. Bine?

— Bine, spuse Harry.

Șeful ridică din nou mâna și șoferul sări ca ars, alergând să primească ordinele. Dădu din cap când i se spuse ce să facă și se îndreptă spre partea din spate a dubei. Deschise ușa și părea că vorbește cu cineva.

Harry îl văzu gesticulând și certându-se. Șoferul nu era atât de versat ca șeful său.

Apoi, din spatele dubei ieși un al treilea bărbat, cu brațul în jurul gâtului lui Carol. Cei doi își târâră picioarele cât să intre în raza vizuală. Spre dezgustul său, Harry văzu cum Carol fusese legată la ochi, i se pusese căluș la gură, iar încheieturile mâinilor îi erau legate strâns cu bandă adezivă. Nu opunea rezistență, ceea ce era o mișcare inteligentă.

— Bine, spuse șeful. Secunda ta a expirat. Ea merge în…

Până să apuce să-și termine vorba, vârful capului îi zbură cu tot cu șapcă, iar sângele și creierii i se împrăștiară pe iarba din spatele lui. Căzu în genunchi, mort.

Asta fusese prima împușcătură.

Împușcătura cu numărul doi: șoferul se prăbuși în iarbă, cu o gaură stacojie perfect centrată în frunte. Respiră o dată și rămase nemișcat.

Împușcătura cu numărul trei: răpitorul lui Carol nici nu apucă să termine de strigat: „Al dra…” când al treilea glonț îi intră prin urechea stângă, trecu prin craniu, prin lobul temporal și ieși pe partea cealaltă, omorându-l pe loc.

Carol, simțindu-se dintr-odată eliberată din strânsoarea lui, țipă, cuvintele ei fiind înăbușite de căluș. Harry se repezi să o sprijine și să-i spună că totul era în regulă acum.

Îi scoase mai întâi călușul, iar ea trase adânc aer în piept, gâfâind.

— Carol, sunt eu, Harry. Harry! Toți sunt morți. Ești în siguranță. Ești în siguranță.

Îi dădu la o parte legătura de la ochi, iar ea strânse din pleoape, explozia bruscă de lumină provocându-i durere după ore întregi de întuneric forțat.

Ea se aplecă spre el.

— Harry! Ce mama mă-sii s-a întâmplat? Cine erau?

— Doar o gașcă de doi bani care și-au imaginat că pot să lase o urmă în istorie. Imipare rău că ai fost implicată. Doamne, ești bine?

Era stătea aplecată, fără suflare și se ținea de genunchi de parcă îi venea să vomite.

— Da. Da, mulțumesc. Eu doar… încerc să înțeleg ce s-a întâmplat, că am fost răpită de pe trotuar de… ce erau? Al Patrulea Reich sau ceva de genul ăsta?

— Nici măcar, spuse Harry. Se uită pe șosea: din fericire nu era trafic. Doar o grupare nouă de neonaziști care cred că dacă citești Mein Kampf devii un fel de erou. Presupunând că știu să citească. Niște jigodii în toată regula.

— Isuse! Câți umblă după valiza asta nenorocită? Se adună din ce în ce mai mulți.

— Că bine zici. Urmează Hare Krishna.

Ea reuși cu greu să râdă.

— Da. Probabil că da. Apoi, Apropo, Harry… Cine i-a eliminat? Nu văd întăriri.

— Aceasta ar fi chiar colega noastră, sergent Iris Davies, care se află la doi kilometri distanță, în adăpostul ei de lunetist. A spus că reușește să tragă de la distanța aceea și se pare că a avut dreptate. Aș spune că îi datorăm ceva de băut, nu-i așa?

— O băutură mare, zise Carol. Te rog, Harry. Ai niște clești de tăiat ca să mă eliberezi de banda asta nenorocită? Și niște apă sau altceva. Sunt moartă de sete.

— Da, îi spuse el. Să mergem în mașină, unde e cald. O să anunț totul prin stație, apoi mergem la spital să te examinăm.

— O, sunt doar niște vânătăi, cred…

— Da, dar pentru orice eventualitate.

— Știu. Mulțumesc, Harry.

Harry făcu semn cu ambele mâini, știind că Iris o să-l vadă. Ceea ce se și întâmplă, de pe acoperișul blocului de apartamente aflat la doi kilometri distanță, iar ea zâmbi în sinea ei… deși își zisese că era o treabă bine făcută și trei naziști mai puțin de care lumea să se îngrijoreze.

Începu să-și adune echipamentul în timp ce aștepta să o sune Harry.

27

— Doamne, ce frig e! spuse Iris. Tremura în hainele de luptă din surplusurile armatei americane, cu plasa de camuflaj și cu mănușile de lunetist. Adăpostul pe care îl construiseră era, spuse ea, mult prea expus. Dar trebuia să fie de ajuns.

— Nu te mai plânge, spuse Harry, uitându-se prin binoclu. Unitatea Doi o duce mult mai greu jos, lângă canal.

La aproximativ o sută cincizeci de metri în fața lor, John se poziționase în spatele unei magazii care se afla aproape de apă. Alături de el erau doi dintre amicii lui Harry: Gerry și Spike sau cel puțin așa își ziceau ei. Doi bărbați lăți în umeri și cu barbă, care așteptaseră la o stație de benzină de pe autostradă, nu departe de Londra, și care parcă își aduseseră cu ei propriul arsenal în portbagajul BMW-ului. John și Iris avuseseră îndoieli legate de ideea asocierii cu doi civili, dar fuseseră aspru contraziși de șeful lor.

— Nu sunt niște nenorociți de civili, spusese Harry. Au văzut mai multă acțiune în apărarea

teritoriilor decât o să vedeți voi vreodată. Acum lucrează în sectorul privat. Îi înscriu ca „observatori experți”, bine?

— O, da, Robinson o să și creadă asta, răspunse John.

Porniră în viteză pe M40 în Range Rover-ul neinscripționat pe care Harry îl luase din flotă pentru o săptămână, Jaguarul său nefiind tocmai vehiculul potrivit pentru această expediție.

— Bineînțeles că nu am de gând să-i înscriu. Evident că nu au fost niciodată aici, lisuse, chiar trebuie să explic totul ca la grădiniță? Da, se pare că așa trebuie să fac. Fiți atenți. Robinson vrea să fim oriunde ne va duce firul ăsta. Nu e sigur nici în legătură cu Marsilia și cu siguranță vrea un plan B. Și aici intervenim noi. Doar că nu vrea să știe detaliile. Se numește „negare plauzibilă”, John. E nasol, dar face să meargă treaba.

— Sunt buni, totuși? „Gerry” și „Spike”?

— La naiba, chiar cauți nod în papură în dimineața asta, nu-i așa? Cei doi sunt mai buni decât ai putea tu să fii în zece vieți și sunt cea mai grozavă echipă…

— În regulă, șefu’, în regulă. Am înțeles. „Cine nu riscă, nu câștigă” și așa mai departe.

— Da, bine, spuse Harry, concentrându-se Ia drum și părând foarte preocupat. Nu se știe niciodată. S-ar putea să avem nevoie de ceva în plus astăzi, dacă înțelegi ce vreau să spun. Am sentimentul că așa va fi.

Nu era nimic „în plus” în zona aceasta bătută de vânt, gândi Iris. Deși își stabiliseră locul pe o colină mică nu departe de ecluză, ceea ce le oferea o vizibilitate bună, cea mai mare parte a terenului din jur era plat și pustiu, singurele lucruri care făceau notă discordantă fiind niște depozite de cărămidă oarecare și un uriaș rezervor victorian de gaz.

— Îți zic eu, spuse Iris. Carol o să fie extrem de supărată că nu am luat-o, că am exclus-o din

excursia cu școala.

— Mda, păi, oficial este în concediu obligatoriu. Se recuperează și așa mai departe. Ceea ce e corect dacă te gândești prin ce a trecut. Adevărul este că Robinson vrea să o aibă aproape, în cazul unor evoluții legate de uraniu. Carol nu-și poate permite să fie plecată din Londra în momentul acesta… adică, s-ar putea să aibă nevoie în curând de cunoștințele ei de specialitate.

— Norocul ei.

— De fapt, cred că era puțin supărată, ca să vă spun adevărul. A început să simtă gustul muncii de polițist.

Range Rover-ul era parcat la aproximativ cinci sute de metri într-o zonă care fusese betonată fără un motiv clar. Toată această întindere sumbră, cenușie, crea cumva impresia unui capăt de linie, capăt de lume, chiar. În stânga lui Iris, se afla un petic de pământ delimitat de un gard vechi de sârmă și un semn aproape șters pe care scria NU INTRAȚI, în mod clar legate de vechea utilizare a complexului de hale aflate în josul drumului. Acum, ferestrele sparte și ușile scoase din țâțâni ale clădirilor sale arătau ca un rânjet cu dinți strâmbi. Nimic de văzut în afară de ruinele erei industriale sub un cer mohorât care promitea ploaie dintr-o clipă în alta. Deja picura.

La adăpostul improvizat al rucsacului, Iris se uită la ecranul acoperit cu plastic al iPad-ului ei. Aveau acum o foaie cu ordinele de serviciu pentru toate navele așteptate pe canal în ziua aceea… și doar două dintre ele păreau cât de cât interesante. Una dintre ele, care trebuia să ajungă în jurul orei 6 seara, era un cargobot înregistrat în Germania, *Sieglinde*, al cărui proprietar real se dovedise imposibil de verificat și care, prin urmare, în aceste condiții, devenise suspect. Mai devreme în cursul zilei, în mai puțin de douăzeci de minute, de fapt, se așteptau să vadă un cargobot mai mic, *Gabriella*, înregistrat în Vancouver, și de ai cărui

proprietari încercaseră să dea de urmă mergând pe un fir via insulele Cayman ce-i dusese până la o companie fantomă care teoretic avea sediul îh New York. Acolo, pista se răcise. În mod alarmant.

Ea și Harry alcătuiau Unitatea 1. Supravegherea pe scară largă era cheia, spusese el. Ce căutau? Nu aveau nici cea mai vagă idee. Dar trebuiau să fie pregătiți pentru orice. John, Gerry și Spike se aflau mai aproape de canal și erau gata să ia orice măsură, dacă era necesar. John se postase în spatele neprețuitului său binoclu Oberwerk, pe care reușise să nu-l returneze când părăsise NCA și care îl ajutase în multe operațiuni de-a lungul timpului. Gerry și Spike aveau carabine M4A1 care, după cum dezvăluită ei cu mândrie, le fuseseră oferite în semn de mulțumire de Echipa 7 din cadrul US Navy SEAL, după un exercițiu comun de succes în Paraguay, pe vremuri. John nu dorise să afle niciun detaliu.

Se întrebase cu voce tare, chiar înainte ca echipele să se despartă, dacă era legal ca bărbații aceia să aibă la ei astfel de arme. Ce căutau aici? o întrebase pe Iris. Ea îi răspunsese că nu era treaba lor să pună Ia îndoială raționamentul lui Harry. Doar să aibă încredere în el.

Iris instalase un sistem digital de comunicații securizat, astfel încât să poată păstra legătura fără să riște să fie interceptați.

— Unitatea Doi, răspundeți, zise ea. Ce aveți de raportat?

— Unitatea Unu, răspunse John. Nimic neobișnuit. În curând o să toarne de o să ne facă fleașcă, nu-i așa?

— Unitatea Doi… da, cu siguranță, mai ales pe voi trei, fraierilor.

— Unitatea Unu… du-te naibii, Iris. E al naibii de frig aici. Nimic interesant după ce a trecut traulerul suedez de acum o jumătate de oră. Trafic ușor astăzi, conform căpitanului portului. Nu a glumit când a spus asta.

Harry se ridică în picioare și pomi spre coama dealului. Într-adevăr, nu se vedea nimic, în afară de o întindere gri de apă cu câteva bărci cu vâsle ancorate lângă ecluză, legănându-se în bătaia vântului. Liniștea era întreruptă doar de țipetele sporadice ale pescărușilor sau de vuietul îndepărtat al unui avion. E ciudat să fii atât de singur, gândi el. Nu se auzea nici măcar sunetul liniștitor al unui elicopter de poliție care să survoleze.

— Niciun semn, nimic? strigă el spre Iris.

— Nimic. Nici măcar pe calea de halaj.

Se uită prin lunetă și calculă șansele de reușită a unei împușcături mortale către o țintă de pe cealaltă parte a canalului. Erau decente, chiar și cu vântul care batea. Un vas în mișcare era o altă discuție, dar chiar și așa, era încrezătoare că putea îndeplini misiunea dacă era nevoie. Dar care era misiunea? Nu-i mai pusese întrebarea asta lui Harry, pentru că era clar că nici el nu avea o idee mai clară decât ea. Iar tensiunea era deja destul de mare fără să mai atragă atenția asupra proporției și numărului de necunoscute din situația lor… ca să nu mai vorbim de lipsa întăririlor, de acoperirea legală, chestii de genul ăsta. *Concentrează-te*, își spuse ea. *Respiră.*

În căștile ei se auziră pocnituri.

— Unitatea Unu, spuse John. Vezi ce văd și eu?

Se uită cât mai departe spre vest și o văzu. Conturul unei nave, roșu cu albastru, cu două macarale care păreau niște brațe metalice ce se întindeau spre cer. Se îndrepta spre ei, cu puntea încărcată cu containere.

— Unitatea Doi, răspunse ea. O văd. E fata noastră?

— Unitatea Unu. Așteptați. Nu pot vedea însemnele. Stai puțin… da, canadiană. Asta se potrivește cu Vancouver. Ar trebui să fie *Gabriella*. Își coborî privirea pe ecranul tabletei. Și… da, seamănă cu imaginea pe care am obținut-o. Plus câțiva ani de uzură.

Harry vorbi în microfonul său.

— Unitatea Unu. Gerry, Spike, ocupați poziția din față, dar păstrați acoperirea. Pregătiți-vă pentru inamici. Pare a fi o navă obișnuită de marfă, dar ar putea fi orice.

— Unitatea Doi, răspunse John. Recepționat. O navă mai mică se îndreaptă spre noi dinspre Manchester. E doar o navă de alimentare. Cred că este pe listă, dar s-ar putea să treacă în momentul când *Gabriella* va intra în vizorul nostru.

— Unitatea Doi, spuse Harry. Am înțeles. Ia poziție neutră, dacă nu avem motive să credem altceva. Se întoarse spre Iris. Ultimul lucru de care avem nevoie este să vadă lumea ce se va întâmpla.

— Da. Să sperăm că vasul acela de alimentare o să treacă repede pe lângă noi.

— Stai puțin, Harry se uită prin binoclu. *Gabriella* în… îmi joacă imaginația feste sau încetinește?

Ea privi prin lunetă.

— Nu. Nu este imaginația ta. Clar e o scădere a vitezei. Vizibilă cu ochiul liber. Intenționează să acosteze[7]. Unde ar putea acosta o navă de mărimea asta pe aici?

— Nu are niciun sens, spuse Harry. Unitatea Unu. Fiți atenți.

— Unitatea Doi, răspunse John. Recepționat. Cu siguranță se întâmplă ceva.

În depărtare, Gerry și Spike își ridicară carabinele, complet pregătiți de luptă. Iris se uită la Harry și observă cum tot corpul ise încordează, gata de acțiune. Îi conducea într-o bătălie care ar putea fi un adevărat coșmar. Pentru prima dată în toți anii în care își pusese viața în pericol, incertitudinea avea să-l ucidă.

— Unitatea Unu. Nava asta de alimentare. Ciudat… încetinește și ea.

— În regulă, Unitatea Doi, spuse Harry. Rămâneți pe poziții.

Iris își încolăci degetul în j urul trăgaciului, gata să riposteze indiferent ce avea să se întâmple în continuare.

Nava *Gabriella* se apropia. O navă urâtă, după toate standardele, o cutie de oțel plutitoare, de fapt, o hidoșenie care transporta sute de tone de marfă în jurul planetei, zi după zi, săptămână după săptămână. Alimente, combustibil, vehicule, lemn, ființe umane: putea transporta orice.

IPhone-ul lui Harry bâzâi. Era un mesaj de Ia Robinson.

URGENT: Operațiunea Mrsl este un eșec.

Argonauta e sctct de DEA. Dar nu e nimic acolo.

Fiasco. Mai multe curând. BR.

— Rahat, spuse Harry.

Îi transmise lui Iris, iar ea nu făcu decât să aprobe din cap foarte serioasă. Dacă Marsilia era o pistă falsă, ce era asta? O altă demonstrație de prestidigitație? Doar un alt spectacol care să țină mai mulți polițiști departe de adevărata acțiune?

— Unitatea Doi, spuse Harry. Fiți atenți. Informațiile noastre sunt că operațiunea din Marsilia este o fundătură. Nu e nimic acolo. Așa că fiți pregătiți pentru orice aici.

— Unitatea Unu, răspunse John. Recepționat. Stai puțin, vezi chestia asta?

Harry se uită prin binoclul său.

— Unitatea Doi. La ce trebuie să mă uit?

Unitatea Unu. La tribordul *Gabriellei*… chiar la suprafața apei. Mișcare.

Harry se uită mai atent. Doamne, John avea dreptate. Clăb ucide spumă se formaseră pe linia de pescaj lacarenă. Și…

— Iisuse, spuse Iris. Așa ceva nu este posibil.

Dar era posibil. Ceea ce părea să fie un panou de oțel în carenă se deschise pentru a dezvălui lumini strălucitoare și ceva care abia ieșea de la

suprafața apei. Pe măsură ce trapa se deschidea complet, spuma deveni tot mai abundentă și ceva asemănător unui pește mare de fier abia se distingea în apa învolburată.

— Unitatea Unu, spuse John. Nu-mi vine să cred ce văd. Dacă nu mă înșel foarte tare, acela este un nenorocit de submarin.

— Pe punte, Harry, spuse Iris. Doi oameni. Se uită în jos. Îi vezi?

Își regla binoclul.

— Da, recepționat. Unul are puțin peste un metru optzeci, celălalt e puțin mai scund. Sunt foarte interesați de ceea ce ne interesează pe noi. E greu să le distingi chipurile ascunse de pufoaice și ochelarii de protecție. Dar cel din stânga… e Ramirez?

— Unitatea Unu, spuse John. Nu pot face o identificare pozitivă. Ar putea fi. Da, seamănă cu el, cu siguranță. Greu de imaginat că ar fi aici, dar este…

Iris interveni.

— Am o țintă clară asupra amândurora. Aștept să-mi dai verde.

— Stați, spuse Harry. Nu vreau să omor doi nenorociți de marinari canadieni nevinovați din greșeală. Unitatea Doi, care este situația submarinului?

— Unitatea Unu. După urma de ta suprafață, s-a îndepărtat de navă. Și… da… trapa se închide.

— Unitatea Doi. Recepționat. Stai… așteaptă. Se pare că avem companie.

Nava de alimentare se afla acum la cincizeci de metri de locul în care se aflau John, Gerry și Spike. Și ea încetinea.

— Ce naiba? spuse Harry.

— Unitatea Unu. Cea de-a doua navă este aproape în staționare. Încă avem vizibilitate bună asupra navei *Gabriella*, Așteptăm instrucțiuni.

Ce pui la cale, Ramirez, ticălos viclean ce ești? Apoi, după o clipă de claritate, Harry își dădu

seama.

— Unitatea Doi. Este o predare. Marfa nu a fost nicio clipă pe *Argonauta*. Totul a fost o manevră. Submarinul face o livrare către nava de alimentare. Nu văd pe nimeni pe puntea navei mai mici. Voi vedeți?

— Unitatea Unu, spuse John. Negativ. Totuși, se aude un zgomot al naibii de puternic de pe nava de alimentare. Probabil că se pregătește la tribord ca să primească… orice.

— Unitatea Doi. OK, am recepționat. Îl voi pune pe Robinson să cheme acoperire aeriană și întăriri complete. Trebuie deja să presupunem că există o cantitate mare de droguri de clasa A pe submarinul ăla… care se va afla în curând pe nava aceea de alimentare. Cum se numește?

— Lasă-mă pe mine… *Avalon.* Îi văd numele scris cu litere albe pe carenă. Și da, este pe listă.

— Unitatea Doi, nu vă mai bateți capul cu proprietarii ei acum. Am nevoie de informații în timp real despre absolut tot ce mișcă pe vasul ăla. Așteptați, sunt pe cale să-l sun pe Bill. Își scoase telefonul. Sper din tot sufletul să ne trimită tot ce avem nevoie.

— Șefu', îi atrase atenția Iris. În dreptul orei trei și se apropie. O să ai nevoie de binoclu ca să o vezi.

Aruncă o privire. Acum, ce dracu mai era și asta?

— Unitatea Doi. John… vezi asta?

— Unitatea Unu, răspunse John. Afirmativ. Foarte bine. Se mișcă repede. Gerry o are în vizor. Spike îi acoperă pe cei doi fraieri de pe *Gabriella*. Ce e aia? N-are cum să fie. Nu are sens. O motocicletă?

Pe drumul de halaj, îndreptându-se spre vasul mai mare cu o viteză de aproape o sută de kilometri pe oră, se vedea o motocicletă mică pe patru roți, iar cel care o conducea era îmbrăcat din cap până în picioare în negru.

— Iris, spuse Harry. Schimbă imediat ținta pe motociclist. Ce naiba pui la cale, drăgălașule? Iisuse, astăzi eozî tare aglomerată.

— În vizor, spuse ea. Îl dobor la comanda ta.

— Nu încă, spuse Harry. S-ar putea să fie doar un copil.

— Nu pare să fie doar un copil, șefu', zise ea.

Apoi, de parcă motociclistul i-ar fi auzit, motocicleta pe patru roți încetini. Se opri lângă prora navei *Gabriella*, motociclistul fiind încă vizibil de pe cealaltă parte a canalului.

Ce este asta? se gândi Harry. Motocicleta livra altceva, în timp ce submarinul se andoca la *Avalon?*

Nu erau singurele persoane care văzuseră motocicleta și pe cel care o conducea. Cele două siluete de pe punte arătau spre drumul de halaj și păreau să strige ceva. Lor li se alăturară… câți erau?…. Cel puțin încă cinci membri ai echipajului.

— Activitate la bordul *Gabriellei!* spuse Harry. N-o să le placă deloc asta, indiferent ce se întâmplă.

— Unitatea Doi, spuse John. Motociclistul trage ceva de pe partea laterală a motocicletei… e un fel de țeavă. Ce dracu' ar vrea să facă cu o țeavă?

Gerry interveni pentru prima dată:

— Unitatea Unu. Harry, aia nu-i nicio țeava. Este un echipament NLAW. Terminat.

— Ce naiba…?

— NLAW, omule! strigă Gerry, Lansator de rachete de umăr! Armă ușoară antitanc de ultimă generație! La naiba, le-am împărțit ucrainenilor ca pe bomboane. Asta nu e un echipament standard pe care să-l vezi în nordul Angliei, la dracu! Charlie Mike[36]?

— Unitatea Doi. Charlie Mike, răspunse Harry. Așteptați…

— Îl am, spuse Iris. Aștept să-mi dai verde.

Dar era prea târziu pentru undă verde, deoarece, cu un zgomot surd, proiectilul fusese lansat și încărcătura sa ateriza pe puntea navei *Gabriella*.

În același timp, Ramirez… dacă era Ramirez... Avea ceva pe umăr. *Doamne*, se gândi Harry, *e o bazooka?* Silueta aflată în depărtare ținti și trase.

O minge mare de foc explodă în partea laterală a unui depozit de pe cealaltă parte a canalului, cu o explozie care avea să se audă de la kilometri întregi. Fumul, cenușa și resturile împânziră văzduhul.

Dar Ramirez ratase.

Netulburat, motociclistul își puse la loc lansatorul în suportul său de pe partea laterală a motocicletei și plecă în mare viteză pe calea de halaj.

Unde se întâmplase a doua explozie? se întrebă Harry. Oare obuzul nu reușise să detoneze? Sau ce se întâmplase?

Apoi, într-o clipă, ca și cum toate sinapsele i s-ar fi activat în același timp, ca și cum enigma nu fusese niciodată o enigmă, în minte i se iviră chipurile membrilor echipei sale, al lui Voldrev, al lui Robinson, al lui Smythe, al Iui Adey, al lui Pépé, cele ale bărbaților cu gâtul tăiat în ascunzătoarea lui Devereux… și, ca și cum timpul se oprise în loc, totul prinse contur.

— Unitatea Doi! strigă Harry. Suntem Oscar Mike[37]! Încetare imediată a operațiunii! Plecați naibii de acolo!

Practic, o luă pe Iris pe sus.

— Acum! Plecăm acum! Fără întrebări!

Își luă rapid pușca și rucsacul și începu să alerge. Harry număra în sinea lui în timp ce creștea tot mai mult ritmul: unu, doi, trei, patru, cinci… Cât timp trebuiau să aștepte?

Din instinct, o apucă pe Iris de umăr și o trase spre cel mai bun adăpost pe care îl putea vedea: un zid de beton armat care sprijinea un atelier de cărămidă cu două etaje.

— John! strigă el. Ați plecat de acolo?
— Unitatea Unu. Afirmativ. Suntem chiar în spatele tău și…

Dintr-odată, peisajul cenușiu din față nu mai fu deloc cenușiu. Era scăldat într-un alb orbitor, de parcă o mie de reflectoare se aprinseseră brusc în spatele lor. Cuprinse absolut totul în jur, cea mai mică ridicătură de pământ, văgăună sau cotlon din ce văzuseră cu o clipă înainte.

— La pământ! îi strigă lui Iris. Ea se ghemui cu brațele deasupra capului. Harry fu doborât.

Unda exploziei, atunci când lovi, era atât de diferită față de tot ceea ce trăise vreodată până atunci, că nu o putea descrie în cuvinte. În timp ce el și Iris se ghemuită în spatele zidului, simțiră cum începe să se zgâlțâie chiar structura clădirii, auziră cum ferestrele se spărgeau în particule minuscule, simțiră forța care le izbise corpurile și cum aerul le fusese smuls cu putere din plămâni de violența exploziei. Harry avu impresia că ar fi putut fi măturați de pe pământ în orice moment de monstruoasa tornadă, luați pe sus și apoi aruncați ca niște furnici în foc.

28

Pe ecranul plat imens încastrat în peretele dormitorului său, imaginile pâlpâiau ca un vis ale cărei imagini i se reflectau pe față. Și pe aproape toate canalele. Ca și cum lumea fusese cu adevărat întoarsă cu susul în jos, conform indicațiilor lui.

Aceasta era ordinea ascunsă în adâncul haosului. Totul decurgea conform planului, iar asta era o sursă de plăcere imensă pentru mintea lui. Simetria tabloului îl încânta. Toată pregătirea îndelungată și meticuloasă… ani de zile, de fapt… era acum răsplătită cu desăvârșire de reportajul de la știri și de vocea panicată a prezentatorilor și a presupușilor experți care nu aveau nicio idee

despre ce se întâmpla cu adevărat. Comentariile lor erau doar niște baliverne fără sens într-un spectacol grandios care se apropia de actul final.

Acesta era un moment istoric, iar el îl crease.

Un val de durere îi întrerupse reflecția și, simțind cum brusc i se face greață și începe să tremure, se întinse spre masa de alături, luă un flacon de pastile și niște apă și înghiți trei… mai multe decât ar fi trebuit, mai puține decât ar fi vrut să ia.

Da. Într-adevăr era actul final al jocului.

29

Stranele așezate în formă de cerc se umpleau rapid, iar paracliserul se întreba dacă nu cumva scaunele de plastic pe care le pregătise în dimineața aceea în spatele bisericii erau necesare. Oare trebuia să aducă mai multe? Biserica St Stephen Walbrook din City of London poate găzdui o congregație de aproximativ trei sute cincizeci de persoane și părea că acest număr va fi atins destul de ușor.

În jurul faimosului altar circular al lui Henry Moore[38], rudele îndoliate care erau deja așezate șopteau între ele, citeau ghidul slujbei sau priveau în sus, la cupola realizată de Wren[39]. Organistul interpreta un canon de Bach pentru orgă pe măsură ce biserica se umplea de oameni. Unul dintre ultimii care își ocupară locul era Sir Muhammad Baqri, comisarul Poliției Metropolitane, care urma să citească un pasaj din Corinteni.

Harry se așeză câteva locuri în stânga Iui, simțindu-se inconfbrtabil în costum și încă… amețit și tulburat de evenimentele din ultimele câteva zile. Rareori se simțise atât de rău. Și, deși înțelegea că toți își făceau doar treaba… așa cum făcuse și el… detesta fiecare secundă.

În timp ce se efectuaseră testele interminabile și fiecare rezultat era așteptat cu îngrijorare, fierbea de furie din cauza privării sale de libertate: mai întâi la Manchester Royal Infirmary, unde se eliberase un etaj întreg pentru a putea face față atacului; apoi într-o instituție mai discretă de lângă Londra, unde starea lui de sănătate era monitorizată de medici și asistente medicale detașate la Ministerul Apărării.

Chiar și atunci când fusese adus pe targa în spital, mai mult sau mai puțin conștient, pentru Harry era limpede că era în egală măsură și probă, și pacient. Tot personalul medical purta costume de protecție, de parcă el însuși pulsa prin vene radioactivitate. Îl supuseră la toate evaluările imaginabile, prelevând probe de sânge și urină în fiecare zi, monitorizând un contor Geiger non-stop. Camera sa fusese complet sigilată, iar conversația cu personalul era limitată și înăbușită… surzenia sa cauzată de explozie dispărând într-un ritm lent.

Dar avea suficientă experiență ca să știe că o izbucnire nervoasă nu i-ar fi fost de niciun folos. Își dăduse seama, totodată, că medicii, asistentele și, din când în când, personalul militar care îl vizitau erau și ei speriați și nesiguri. Nu aveau de gând să-l lase să iasă, nici măcar să-l informeze altfel decât în cel mai minimal mod, pentru că acționau conform unor instrucțiuni stricte din partea celor mai înalte autorități.

Totul se schimbase. Acest lucru era sigur, chiar dacă puține lucruri mai erau la fel.

În a patra zi, când se trezise dintr-un somn agitat, unul dintre medici îi întinse, fără comentarii, un iPad. Era o convorbire video securizată cu Robinson.

— Harry? spusese șeful său pe ecranul slab luminat.

— Cât de cât întreg, răspunse el.

— Slavă Domnului. Mă bucur să te văd. Să te aud. Cum te simți?

— Ca și cum o nenorocită de bombă atomică m-ar fi lovit în fund, ca să fiu sincer. În afară de asta, bine.

— Mi-au spus că ești bine. Uimitor de bine, de fapt. Ținând cont de tot ce s-a întâmplat.

— Ei bine, mă bucur că sunt uimiți. Aș putea să mă gândesc și la alte adjective.

— Lovituri, vânătăi, puțină comoție. Dar uite cum stă treaba, impactul radioactiv a fost aproape neglijabil. A fost incredibil de limitat în spațiu. Acea parte de canal nu va putea fi folosită câteva decenii, desigur, poate chiar mai mult. Dar locul unde ați fost tu și Iris a fost mai mult sau mai puțin în regulă.

— Nu înțeleg, spuse Harry. N-ar trebui ca fața mea să înceapă să se topească deja? Adică, nici măcar nu mi-am pierdut părul. Nu are sens.

— Îți fac legătura cu Carol, spuse Robinson. Este Ia Imperial astăzi, la ședința de informare a noii lor echipe operative. Dar am instalat-o într-un birou securizat aici, ca să poată vorbi cu tine.

Lângă chipul lui Robinson apăruse cel al lui Carol.

— Ce mai face răpită mea preferată? o întrebă Harry.

— Mai bine decât tine, bănuiesc.

— Nu, eu sunt Căpitanul Scarlet[40]. Al naibii de indestructibil.

— Ei bine, nu ești. Dar, după cum cred că ți-a spus șeful, parametrii stării tale de sănătate sunt practic în regulă. Mare ușurare. Și ai lui Iris, de asemenea. Nimic grav și cu siguranță nimic pe termen lung. Vă vor da amândurora iodură de potasiu ca măsură de precauție, dar vă veți întoarce la treabă destul de curând.

— Ei bine, nu vreau să par nerecunoscător, dar nu este imposibil?

— Pare-se că nu. Adică, da, ești norocos, fără îndoială. Dar bănuiala ta s-a dovedit a fi perfectă, Harry: cine a pus mâna pe valiză a vrut să o folosească în scopuri foarte limitate. Sau, mai degrabă, ca să arate că au acces la arme nucleare fără să distrugă un oraș. Ceea ce înseamnă că ar fi putut distruge un oraș…

— Dar nu o vor face chiar acum. Ceea ce au făcut, din câte îmi dau eu seama, a fost să-l elimine pe Ramirez și să-i oprească expansiunea în Europa într-un mod destul de clar și de sângeros. Nimeni nu va mai încerca o mișcare asemănătoare pentru o vreme, nu-i așa?

— Exact, răspunse Carol. Este un mod complet nou de a folosi aceste arme. O înțepătură mică, relativ vorbind. Dar care perturbă totul. Schimbă jocul. Poate pentru totdeauna.

Harry încercase să înțeleagă ceva din toate astea.

— Și acum ce urmează?

— Eu vă las, le spuse Carol. Sănătate, Harry.

Robinson începuse să-l pună la curent cu ceea ce se întâmplase în ultimele zile. Întreaga lume încă se adapta la prima întrebuințare a unui dispozitiv nuclear după aproape opt decenii și la tot ceea ce însemna și ar fi putut însemna asta pentru viitor.

Fusese prima utilizare agresivă a armelor nucleare pe teritoriul occidental. Un atac aparent asupra unui membru NATO. Panică în masă în nordul Angliei… autostrăzile blocate, trenuri pline de familii care fugeau de la fața locului. În emisiunile de la radio se vorbea despre un nou tip de terorism sau despre un atac direct asupra Marii Britanii din partea unui stat ostil… la alegere: Rusia, China, Iran, Coreea de Nord. Ședințe zilnice ale Comitetului COBRA pentru situații de urgență civilă, prezidate de primul ministru, care era (conform surselor lui Robinson) suficient de năucit încât putea declara în orice moment stare de

urgență. Chiar și legea marțială, evacuarea marilor orașe, dacă atacurile vor fi continuat. „Represalii proporționale” în curs de examinare pentru a intra în vigoare, dar a căror natură era departe de a fi clară.

— Doamne Dumnezeule, spusese Harry. Am înțeles, Bill… desigur, totul… dar să te aud spunând lucrurile astea…

— Știu. Sunt multe de asimilat. Dar ai dreptate: în momentul în care este adus în discuție cuvântul „nuclear”, totul se schimbă.

Harry încercase să se așeze comod în patul lui.

— Și am luat în calcul doar o cantitate infimă de material.

— Exact. Adică, slavă Domnului că a fost un dispozitiv mic. Relativ vorbind, oricum. Pun pariu că nu a părut deloc mic acolo și… Doamne, îmi pare rău, Harry. Adevărul este că încă mai este mult uraniu în joc și asta îi face pe toți superiorii mei să fie foarte nervoși. Ca să nu mai vorbim de celelalte șapte miliarde de oameni.

— Da, spuse Harry. Nici eu nu mă dau în vânt după asta. Dar cel mai important lucru este dacă politicienii și spionii înțeleg că aceasta nu este o declarație de război sau un nou jihad global. Acele capete seci naziste care au luat-o pe Carol… în niciun caz nu ar fi reușit să facă așa ceva. Ce vreau să întreb, de fapt, e dacă cei de sus au înțeles că totul a avut legătură cu crima organizată și ce poate face aceasta acum?

Robinson părea brusc epuizat.

— Asta am încercat să le explic din momentul în care am auzit ce s-a întâmplat. Eram încă în Marsilia. Fuseserăm trași în piept, iar asta nu se întâmplă niciodată fără să ai un scop precis. Așa că atunci când am primit textul de pe comunicațiile tale… am putut să înțeleg imediat ce se întâmpla. Și am avut sentimentul că am dat peste o escaladare incredibilă a traficului global de droguri. Voldrev, Smythe, Ramirez… totul se

leagă. E o bătălie pentru control complet. Totul sau nimic.

— Da. Nu este vorba de o încălzire pentru invadarea Rusiei. Sau o palmă pe obraz de la iranieni sau altceva.

— Exact. Dar șefii de stat major și spionii nu sunt de acord cu asta. Ei văd un nor în formă de ciupercă, văd o amenințare geopolitică. Ei se gândesc: încă un Război Rece sau bombă islamistă. Între timp, adevărații băieți răi ar putea pune la cale aproape orice.

— Ai reușit să le bagi mințile în cap? Adică, trebuie să înțeleagă că a fost o poveste legată de comerțul internațional cu droguri care a scăpatdin frâu, spuse Harry. Toate agențiile antidrog din lume ar trebui să se ocupe de asta.

— Am ajuns să vorbesc cu Fincham, consilier de securitate națională, apropiat al premierului. M-am întâlnit cu el pentru puțin timp de câteva ori și Otis a ajutat și a aranjat ploile pentru un apel. Strict neoficial, deoarece nu ar trebui să vorbească cu cineva într-o poziție atât de joasă ca a mea.

— A reușit?

Robinson se opri o clipă.

— Cred că a fost… înțelegător Pe cât poate fi un filfizon absolvent de Eton. L-am prezentat operațiunea OS22 și tot ce ați descoperit până acum și sunt sigur c-a înțeles cum am ajuns la concluzia la care am ajuns.

— Dar?

— Dar nu așa vede lucrurile aparatul de securitate națională. Ei sunt programați să gândească în termeni de state naționale, grupuri teroriste globale, regimuri distructive. Ei alimentează panica din mass-media dar și răspund la ea. Cartelurile de droguri nu se încadrează neapărat în toate acestea, cu excepția cazului în care acționează în parteneriat cu oricare dintre cele de mai sus. Și nu uita, nu a rămas nicio dovadă. Dacă submarinul de pe nava *Gabriella* transporta o

tonă de droguri și Dumnezeu mai știe ce altceva… ei bine, totul a dispărut. Ei nu cred în ideea că vreuna dintre nave ar fi deținută de persoane împuternicite de Ramirez. Sau nu îi interesează asta. Se pare că „ne întindem”. Pur și simplu nu cred că acest lucru are vreo legătură cu *narcotráfico*.

— Și-atunci ce zici de motociclistul cu quad-ul? A atacat nava *Gabriella* doar în glumă?

Robinson ridicase din umeri.

— În ceea ce-i privește, a fost doar un avertisment. Un atac care ar fi pus la pământ doar o mică parte a unui oraș important britanic fără să provoace multe victime… zece până acum. Dar ar fi semnalat lumii că există un nou jucător nuclear pe piață. Și nu neapărat un actor statal.

— Deci, războiul se duce până la ultima clipă pentru victorie? Ca de obicei?

— Da. Așa se pare. La Vauxhall există concepția că este vorba de ruși care acționează pe cont propriu și pe ascuns. Un grup separatist care încearcă foarte serios să destabilizeze și să destrame NATO ca să ocupe țările baltice și apoi Europa de Est. Sau că este un mesaj de, V-a fost dor de noi?” de la o celulă sponsorizată de iranieni, care are la dispoziție sprijin tehnologic important, doar pentru a ne reaminti că sunt încă acolo și că au planuri mari. Serios, când vine vorba de teorii, o poți alege pe care vrei. Robinson tăcuse. Este o încurcătură îngrozitoare, asta este. Oameni speriați de moarte. Cumpărături cu carul. Panică peste tot.

— Și cum a rămas?

— Fincham a spus că Voldrev nu era în vizorul nimănui în acest moment și că nici eu nu-l pot localiza. Nici Tennyson, deși are două unități înarmate care cercetează insula în căutare de informații. MI5 l-a interogat pe Smythe, care se pare că se afla la Londra în ziua atacului și din câte am înțeles a considerat ridicolă ideea de a-l interoga în acele împrejurări și le-a spus acest

lucru. Nu au nimic despre el. Și nici noi nu avem, Harry.

— Nu, dar trebuie să-l strângem cu ușa, nu-i așa? Pe el și pe Voldrev? Este un pericol clar și prezent acum, nu-i așa?

— Eu sunt de acord. Dar șefii nu. Ei nu vor ca OS22 să fie implicată în niciun fel. Nu vor ca noi să „facem lucrurile mai complicate”… după cum a spus Fincham. Se tem că presa o să pună mâna pe ancheta voastră și că totul o să scape și mai mult de sub control.

— Ei bine, aș spune că deja a scăpat naibii serios de sub control. Nu-i așa, Bill?

Robinson oftase.

— Bineînțeles. Deja se vorbește despre măsuri de urgență, chiar despre legea marțială, dacă panica se agravează. Ascultă, sunt de partea ta. Dar va trebui să mergi ca pe ouă, Harry. Chiar mai mult decât înainte, mă tem. Tu și Iris nu sunteți reținuți în spital doar din motive de sănătate, așa cum probabil ți-ai dat seama.

— Mda, am cam înțeles asta. Ascultă, Bill… scoate-mă odată de aici.

Ceea ce Robinson, trăgând de toate sforile pe care le putea trage, reuși să facă… dar nu înainte de a fi transferațiîntr-o altă unitate pentru câteva zile, unde testele și monitorizarea continuaseră.

Acum, Harry stătea într-o biserică alături de prieteni, colegi și oameni pe care nu-i mai întâlnise niciodată. Iris, căreia nu-i fusese îngăduit să-l vadă de la explozie, își lăsă capul pe umărul lui. Era încă parțial în stare de șoc, gândi el, încercând să asimileze o experiență aproape imposibil de înțeles. Avea să-i treacă; forța ei interioară înnăscută și simțul datoriei aveau să garanteze acest lucru. Dar, deocamdată, el o îndemnase să nu se grăbească.

Primul lui gând după ce reușise să se ridice după explozia incredibilă și văzuse că ea nu mai era lângă el, fusese să o găsească.

Pentru cât timp își pierduse cunoștința? Câteva secunde? Minute? Aerul era mai dens din cauza prafului și a ploii mărunte de cioburi minuscule de la clădiri. Abia putea vedea în timp ce mergea clătinându-se în vijelia sălbatică ce transformase locul într-o prerie a prăpădului. Îi strigase numele, deși nu se putea auzi. Totuși, continuase să strige în caz că ea nu fusese complet asurzită.

Fuseseră împreună în spatele zidului… atât își amintea… și zidul era încă în picioare. Să fi fost aruncați în față de explozie, rostogoliți pe pământ ca niște buruieni? Trebuie să fi fost. Dar asta nu însemna că Iris ajunsese în același loc în care ajunsese el.

Făcându-și loc, Harry se uitase în spate și nu reușise să vadă decât un nor întunecat și un peisaj suprarealist de resturi de nave… un catarg, un container distrus, o parte a unei carene… azvârlite pe uscat de forța exploziei. Îi fusese imposibil să vadă dacă, brusc, canalul fusese secat, în mod biblic.

În cele din urmă, și din greșeală, o reperase, inconștientă, încă, și întinsă pe drum cu fața în jos. O scuturase ca să o facă să-și revină sau cel puțin o trezise pe jumătate și îi așezase brațul în jurul umărului său și brațul lui în jurul taliei ei. Nu avusese timp să analizeze prea mult. Nu conta decât să se îndepărteze cât mai mult posibil, cât mai repede.

Simțise o înțepătură în genunchiul lui cu probleme și se temuse pentru o clipă că piciorul o să cedeze. Dar nu cedase, slavă Domnului. Continuase să se târască greoi, prin ceața de nepătruns de pietriș și moloz care părea, pentru moment, că nu mai avea sfârșit.

Înghițit de pâclă, pierduse noțiunea timpului și a distanței. Nu-i mai rămăsese decât simțul datoriei… să nu o lase să moară pe această femeie minunată și, dacă se putea, să nu moară nici el. O predase pe Iris medicilor în costume de protecție.

Observase că aceștia se străduiau să se concentreze asupra muncii pe care o aveau de făcut și nu să se holbeze la abisul căscat în fața lor. Apoi, abia respirând și cu tâmplele bubuindu-i, leșinase din nou.

Organistul începu să cânte din nou, de data aceasta „Nimrod” de Elgar. O procesiune impunătoare intră în biserică, în frunte cu Episcopul Londrei, cu vicarul de la St Stephen și cu alți clerici și demnitari din City of London pe care Harry nu-i putea identifica. În spatele lor, în uniforme de ceremonie, șase ofițeri de poliție purtau sicriul.

Pe Harry îl înfurie că nu se număra printre ei. În mod oficial… și asta venit de sus de la Metropolitană… i se interzise să facă acest lucru pe baza falsului motiv că se presupunea că era încă în convalescență și că nu era autorizat pentru niciun fel de sarcini; inclusiv, după cum fusese informat, să ajute la purtarea unui sicriu gol. I se permise să participe la înmormântare… dar în haine civile.

Nu trebuiau să existe fotografii în presă sau imagini filmate cu inspectorul Harry Taylor într-un rol oficial Ia înmormântarea inspectorului John Williams. Nicio implicare din partea OS22. Nimic care să facă legătura între echipa lui și ceremonie… chiar dacă echipa lui fusese echipa lui John. Chiar dacă el fusese colegul și mentorul lui John. Chiar dacă fusese acolo… chiar acolo… când John fusese evaporat de pe fața pământului în primul atac nuclear lansat asupra țării.

Se uită spre cealaltă parte a altarului la micuții Livvy și Justin, care își pierduseră tatăl; nici urmă de fosta soție a lui John, dar copiii erau mângâiați de o femeie mai în vârstă despre care el presupuse că era bunica lor din partea mamei. I se părea insuportabil faptul că li se răpise ocazia să mai petreacă încă mul ți ani alături de tatăl lor iubitor printr-o întorsătură atât de crudă a sorții, care ar fi

fost pur și simplu de neînțeles pentru mințile lor tinere.

Se uită la ghidul de ceremonie: imnurile pe care John le alesese atunci când își scrisese testamentul: „Jerusalem[41]", „I vow to thee my country[42]" și apoi, cel care urma să fie transmis prin difuzoare în timp ce sicriul părăsea biserica, „The Return of the Los Palmas 7", o piesă instrumentală cunoscută a trupei Madness pe care mereu o recomandase colegilor ca să le ridice moralul.

Alegerea locului de desfășurare a slujbei era explicată la sfârșitul ghidului de slujbă. *John a ales St Stephen Walbrook, locul de naștere al Samaritenilor, datorită legăturii sale strânse cu această organizație caritabilă.* Și apoi detalii despre modul în care cei din congregație puteau face donații.

Harry simți că îi dau lacrimile. Nu știuse niciodată că prietenul său își luase pe umeri această responsabilitate suplimentară în viață, ajutându-i pe cei care credeau că ajunseseră la capăt de drum. Dar nu exista în toată lumea un lucru care să aibă mai multă noimă. John Williams, ca ofițer de poliție, fusese sculptat din lemnul suferințelor la care îl supusese brutalul său tată vitreg, Declan. Iar acea suferință, aflase Harry în lungile lor conversații, îl adusese la limită când era tânăr.

Cum reușise tânărul John să se redreseze? Acum imaginea era mai clară, într-un mod care făcea ca pierderea lui să fie cu atât mai tragică.

Harry îi spusese lui John că nu avea să piardă niciun ofițer în timpul acestei operațiuni. Iar acum îl pierduse chiar pe John. Un om bun, redus la o brumă de particule pe cheiul din Manchester de lăcomia și foamea insațiabilă de putere a unor oameni malefici. Șters din istorie… pentru ce? Nimic important sau semnificativ.

Și pentru această crimă împotriva bunului simț, Harry Taylor avea să se asigure că cineva o să dea

socoteală.

Cât despre Gerry și Spike, care pieriseră exact în același moment cu John, Harry știa prea bine că nu era cazul să întrebe despre aranjamentele funerare.

30

De pe șosea, casa părea un duplex obișnuit dintr-o fundătură din Ealing. O casă de familie, cel mai probabil. Proaspăt renovată, cu grădina din față aranjată și îngrijită. O bicicletă era legată cu un lacăt de un rastel metalic. Trei etaje și toate jaluzelele trase. Discretă, exact cum sperase Harry.

— E numai bună, spuse el.

— Cum ai făcut rost de ea? întrebă Iris. Credeam că ești ținut sub observație.

— Păi, zise el, așa scrie în dosar, da. Semnez zilnic în prezența lui Robinson, până când o să fiu scos oficial de sub „observație medicală”. Și tu la fel, draga mea. Dar toate hârtiile astea au fost deja făcute. În avans.

— Doamne, spuse Carol. Bill chiar își pune cariera în primejdie, nu-i așa? Știi că deja s-a dus vorba că voi doi ați fost acolo. În Manchester. Contestabil, desigur. Dar presa o să vă caute cu siguranță. Bill nu poate să vă lase să vă plimbați de capul vostru. Nu-i așa?

— Da, ce să zic, răspunse Harry, conducându-le pe scări spre verandă. Ai dreptate. Dar nici nu-și poate permite să nu o facă. Știe foarte bine că trebuie să continuăm să urmărim acest caz, pentru că suntem singurii care lucrăm la el de la început. Ar putea să ia legătura cu cei de Ia Europol sau de la DEA, și poate că acolo ar găsi oameni care să-l asculte. Dar ar găsi și oameni care i-ar închide gura.

— Cu cât situația devine mai complexă, spuse Iris, cu atât mai stupidă este reacția.

— Bine ați venit, le spuse Harry, introducând codul de acces pe tastatura de la sistemul de acces în casă. Apropo, acest cod se schimbă la fiecare douăsprezece ore, așa că să nu rămâneți blocați afară.

Înăuntru, casa părea, la o primă vedere, locuința frumos amenajată a… a cui anume? A unui bancher de nivel mediu? A unui avocat? A cuiva care se bucura de suficient succes în publicitate? Covorașul lung de pe hol avea un model vechi și de bun gust, iar pereții coridorului erau căptușiți cu stampe ale lui Hogarth pe de o parte și cu postere de film înrămate elegant pe de altă parte. Câteva plicuri poștale erau așezate pe o consolă, luminată de o lampă verde de bibliotecă.

Dar, la fel de repede ca și cum ar fi rămas fără suflare, casa își dezvălui rapid adevărata identitate. Camerele de la parter erau frumos mobilate, iar în ambele existau sisteme de sonorizare și televizoare scumpe. Pe una dintre măsuțele de cafea se afla o vază cu crini proaspăt tăiați. Pe rama șemineului erau lumânări neaprinse. Dar nu existau dovezi reale că acel loc era locuit, că acolo își petrecea viața o persoană sau o familie. În mod cert era o casă proiectată cu un scop… dar acest scop nu era traiul de zi cu zi. Scoaseră din Range Rover echipamentul pe care îl asamblaseră în grabă. Arme, echipamente de supraveghere, veste antiglonț, trei valize cu echipamente de comunicații ca să fie în legătură unii cu ceilalți și cu tot ce se întâmpla. Aceasta era misiunea pe care unitatea lor trebuia să o ducă la bun sfârșit.

În primele două ore, au verificat totulCamera de zi mai mare deveni rapid un centru de operațiuni improvizat, cu o serie de monitoare răspândite pe mesele demontabile aduse de la subsol. Iris găsi un mic birou pe care îl transformă în depozit de arme și așeză acolo trei puști cu lunetă și pistoalele echipei. Grenade de mână, truse de semnalizare, gaze lacrimogene și multe altele. Harry spuse că

nici nu voia să știe de unde luase toate astea. Doar să se asigure că are toate chitanțele și să verifice de trei ori că nicio armă nu o să se blocheze pe teren. Erau într-un moment în care nu era loc de nici cea mai mică greșeală.

Când totul a fost aranjat așa cum trebuia, se adunară în bucătărie.

— Deci, Airbnb, nu-i așa, Harry? întrebă Carol.

— Nici pe departe. În primul rând, nu plătesc din buzunarul meu nenorocit pentru locuințele noastre temporare și nici Yard-ul nu o va face. Poți să fii sigură de asta. Nu, din întâmplare, este o casă conspirativă care aparține Serviciului de Securitate al Majestății Sale. Dumnezeu știe pentru ce o folosesc.

— Și, cum am făcut rost de ea? întrebă Iris.

— Îți amintești de prostănacul de Neary, Gordon Neary, pe care l-am întâlnit în prima zi în Stepney?

Ea dădu din cap.

— Ei bine, se pare că nu este chiar un prostănac, până la urmă. L-am sunat acum câteva zile, de fapt voiam să aflu chestii de la el. Și s-a dovedit, la drept vorbind, că și Iui îi vine să se dea cu capul de pereți. Se pare că nimeni din Thames House nu vrea să acorde atenție vreunei teorii în care nu este vorba despre mullahi[43], Rusia, China… Amândouă cunoașteți lista până acum. O ticăloșie clară la care se adaugă arme nucleare nu este suficient de bună pentru ei. Și, deși Neary nu reușește nici pe departe să pună totul cap Ia cap, este suficient de inteligent să își dea seama că este ceva nou… și nu doar în sensul evident.

— Ne poate ajuta? întrebă Carol, așezată la masă.

Harry deschise dulapurile.

— Neary? Păi, nu prea mult în momentul de față… mă refer la informații pe care să le putem folosi. Dar s-ar putea să se dovedească de ajutor atunci când o să se întâmple ceva, nu știm ce. Și mi-a împrumutat pe ascuns locul acesta. În

principal pentru că e supărat pe șefii Iui, bănuiesc eu. Aha, aici erai, nenorocită mică. Vrea cineva un ceai? întrebă el și luă cutia cu pliculețe. Ceai?

— Da, te rog, spuse Carol. Doar cu lapte.

— Da, la fel, te rog, spuse și Iris.

— De altfel, trebuie să fi dedus deja că fiecare cameră din acest loc are microfoane, continuă Harry. Inclusiv la baie. Așa că puteți să presupuneți că tot ce spunem este ascultat, probabil de o persoană reală. Îmi place să cred că am avansat de la softul de supraveghere Al care caută cuvinte cheie, nu-i așa? Chiar ar fi jignitor să fim ascultați doar de Siri sau ChatGPT.

— Nu te deranjează asta? întrebă Iris.

— Nu se pune problema dacă mă deranjează sau nu. Harry puse cănile pe masă. Probabil că am fost sub supraveghere ostilă într-un fel sau altul pe toată durata acestei operațiuni și fără îndoială de cei de partea noastră. Ei știu că OS22 este imprevizibilă, iar întrebarea este întotdeauna în ce măsură este în interesul lor să se lase surprinși și să ne lase să ne facem treaba. Bineînțeles că nu ar recunoaște niciodată acest lucru.

Carol privi pe una dintre ferestrele din bovindou spre peluza întinsă și bine îngrijită, la capătul căreia se afla o grădină mică de trandafiri. Totul în ordine, nimic care să atragă atenția. O casă sigură.

— Vrei să spui că suntem doar niște cobai? îl întrebă ea. Sau ce?

— Vreau să spun că, de fiecare dată când ei îi spun foarte sever lui Robinson să ne țină în frâu, pe mine, în special, și să ne urmărească îndeaproape, o parte din ei îi semnalează de fapt: „Fă ceea ce trebuie să faci, Bill. Rezolvă mizeria asta nenorocită.”

— O ipocrizie afurisită, spuse Iris.

— După cum am spus, bine ați venit în poliția de elită.

Harry se așeză. Își ridică solemn cana.

— Pentru John.

Închinară pentru camaradul lor căzut și păstrară un moment de reculegere.

— Deci, spuse Iris. Și-acum ce facem?

— Ei bine, cred că putem fi destul de siguri acum că Ramirez a fost prins într-o bătălie între doi giganți. Își băgase nasul în operațiunile lui Smythe în Europa. Poate că o fi fost organizația lui sau vreo filială cu care sindicatul Crick a avut de-a face când a încercat să cumpere echipamentul acela în parcul din Kent. Doamne, toate astea parcă s-au întâmplat acum o veșnicie. Probabil că nu vom afla niciodată. Și Smythe l-a eliminat în cel mai spectaculos mod cu putință. Sorbi din ceai. Ceea ce pentru mine este încă o enigmă.

— Ce vrei să spui? întrebă Iris.

— Fii atentă. Ești Smythe. Duci o viață publică, de comerciant de artă pentru cei foarte bogați, filantrop, oarecum dandy. Toți cu insignă știu că ai o rețea de trafic de droguri, dar nu se pot atinge de tine, iar mulți dintre ei au renunțat să mai încerce. Ceea ce înseamnă două lucruri.

— Și acestea ar fi? întrebă Carol.

— Are protecție la cel mai înalt nivel. Cu siguranță în SUA, unde acuzațiile împotriva lui se topesc pur și simplu. Poate și aici, cine știe? Iar pe continentul european… ce să zic, ei bine, n-ai băga mâna în foc că nu e așa, nu? Nici măcar o singură arestare reușită, în nicio jurisdicție, în toți anii aceștia? Spuneți-mi voi că asta e o coincidență.

— Bine, spuse Iris. Care este celălalt lucru?

— Protecția politică ține doar atât timp cât respecți un anumit nivel de discreție. Uitați-vă la mafia din SUA. Ori de câte ori pierd din vedere acest lucru, când merg prea departe și opinia publică se sperie de măcelul pe care îl fac, brusc apar acuzații, condamnări, întregi întreprinderi criminale făcute bucăți. Corupția se bazează pe căi netede ca-n palmă. Zâmbi cu răceală. Iar o nenorocită de bombă atomică chiar nu se

încadrează la căi netede ca-n palmă. Întreaga țară se clatină pe buza anarhiei.

— Dar asta îi pune capăt lui Ramirez și cartelului său, nu-i așa? întrebă Carol. Adică, în ceea ce privește forța brută…

— Da, dar există o sută de moduri în care poți s-o faci. Toate atrag mai puțin atenția decât aceasta. Adică, Smythe și-ar permite cu ușurință o unitate de mercenari care să efectueze un atac aerian asupra sediului lui Ramirez din Juarez…

Presupunând că avea informații care să-i spună când se afla Ramirez acolo. Adică, era evident că știa că va fi pe nava *Gabriella*, nu? Ceea ce înseamnă că are informatori în cartelul mexican și încă unii buni. De ce să nu-i folosească pentru a afla unde este Xavier și când este vulnerabil și să-l elimine ca pe un gangster obișnuit? „Xavier Ramirez, cunoscutul baron mexican al drogurilor; asasinat”. S-ar putea să nu fie oștire de primă pagină în unele părți ale lumii. Pe de altă parte, însă, „Manchester este noul Nagasaki. Al treilea război mondial iminent”, ei bine, asta are toate șansele să capteze imaginația publicului. Dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Vrei să spui că e cineva care încearcă să-l discrediteze pe Smythe? întrebă Carol. Că a fost Voldrev de la bun început? Doar ca să dau un exemplu.

— Da, mi-a trecut prin cap la un moment dat. Nici eu nu am exclus complet. Voldrev vrea ca toată lumea să creadă că dușmanul său de moarte, Julian, și-a pierdut în sfârșit mințile și folosește bombe atomice pentru a-și elimina rivalii. Deci, să presupunem că Voldrev ne trimite coordonatele submarinului din Manchester, după ce își dă seama că la Marsilia a fost doar o înșelătorie și a primit un pont despre locul real al transferului de droguri. E ca și cum Vladimir ar fi vrut să îl vedem pe Smythe că îl elimină pe Ramirez cu bomba sau, Ia fel de posibil, să îl elimine chiar el, dar să ne facă

să credem că a fost Julian. Amintiți-vă de jocurile mentale nebunești dintre cei doi… v-am povestit despre confruntarea lor în fața ambasadei, când Smythe era copil. Voldrev îl ia în răspăr de zeci de ani. Nu ar fi decât o continuare logică a unei confruntări care a început în Moscova în anii optzeci. Una al naibii de intensă, trebuie să recunoaștem.

Se lăsa amurgul, iar pe cerul din vestul Londrei se profilau câțiva nori de culoare cenușie.

— Oricum, continuă el, cine a făcut asta are o atracție deosebită pentru spectacol, dar și pentru putere. A vrut ca lumea să vadă… ce anume? Asta face să mi se învârtă capul. Pe bune, chiar așa e, la naiba.

Exact în același moment, toate cele trei telefoane ale lor începură să vibreze și să bâzâie ca niște greieri care ascultă indicațiile unui dirijor.

Ce naiba e asta? întrebă el. WhatsApp de la Robinson: „Pornește televizorul, apoi sună cât mai repede”. Iisuse. Ce mai era de data asta?

31

Era ca și cum soarele s-ar fi ars singur. Imaginea de pe ecran cu clădirile din Caraibe care se profilau pe linia orizontului era înspăimântătoare: nori întunecați, joși, care se deplasau rapid deasupra unei întinderi de foc. La distanță, un cordon plutitor improvizat din geamanduri și o flotilă de ambarcațiuni ale serviciilor de urgență erau zguduite periculos de oceanul agitat. Elicopterele survolau cât mai aproape zona, iar două avioane Super Homet zburau deasupra golfului, ca și cum ar mai fi rămas cineva sau ceva de înfruntat. Câteva bărci pneumatice cu supraviețuitori se legănau încă în apă, așteptând salvatorii.

În spatele lor, Carol nu se uita la televizor. Atenția ei era absorbită în totalitate de ecranele multe de pe mese, conectate în siguranță la fluxurile de date din întreaga lume, un sistem de scanare pe care John îl proiectase pentru monitorizarea informațiilor transmise prin satelit și la stegulețele roșii afișate de poliție și de agențiile de informații de pretutindeni. Mai ales pe acel ecran era un viscol de puncte roșii, în timp ce polițiștii și spionii de pe întreaga planetă urmăreau piste, storceau informații de la cine le avea și informau agențiile partenere. Trecuse doar o jumătate de oră de la explozie, iar întreaga rețea fremăta de discuții și speculații.

— Președintele Statelor Unite se va adresa națiunii la ora optsprezece, ora Europei de est, spuse ea. Iisuse. Ce poate spune un președinte într-un asemenea moment?

— Nu cred că are prea multe de spus, murmură Harry. Scurtul discurs după Manchester a fost cam jalnic. „Aripile îngerilor auzite în casele englezilor”… pentru numele lui Dumnezeu.

— Da, dar ce s-a întâmplat acum e chiar în ograda lui, zise Iris. Yankeii se vor întreba: ISISsau AlQaeda? Îl vor considera un atac asupra lor. Criza cubaneză combinată cu 11 septembrie.

Harry aprobă dând din cap.

— Dar se vor înșela, nu-i așa? Adică, de ce ar evapora jihadiștii insula lui Voldrev? Pur și simplu nu se pupă. Insula Elena și un chei din Manchester… care este legătura? Elimină Smythe încă un inamic? Da, e foarte posibil. Face Voldrev o mișcare surpriză și își distruge propria bază și apoi… cine știe?… se face nevăzut, bucuros că Smythe o să fie acuzat pentru toate astea și că, poate, o să sfârșească în spatele gratiilor? Se încruntă. Sau e cu totul altceva. Ceva ce îmi scapă. Manevre de culise.

Reporterița BBC din Downing Street anunță că premierul avea să facă o scurtă declarație în câteva

minute. În spatele ei, se pregătea un pupitru.

— În fine, asta o să clarifice totul, spuse Iris.

— Cred că aleargă ca găinile fără cap pe-acolo, spuse Harry. Robinson a spus că nici nu a reușit să dea de Fincham și că toți erau într-o ședință COBRA. Dumnezeu știe despre ce vorbesc. Despre cum să gestioneze mass-media, pun pariu. Goana după alimente. Trupe pe străzi. Chestii urâte.

— Sunt mulți britanici în Barbados, zise Carol. Mai bine de douăzeci de mii, cred. O să trebuiască să le asigure tuturor evacuarea, bănuiesc. Deși se vor simți obligați să spună că nu este nevoie să părăsească insula.

Telefonul lui Harry sună. Era Tennyson.

— Doamne, Lance, spuse el. Ce mai faci?

În fundal se auzeau strigăte, sunete de motoare și hărmălaie.

— Sunt bine, Harry. Bine… cred că da. Aproape. Încă… mă mai gândesc la asta. Ascultă. Nu mai am la dispoziție mult timp. Un sfert de milion de oamenii încearcă să plece din Barbados și trebuie să oprim cumva panica. Acum sunt la aeroport și stabilesc un perimetru. Militari, medici și tot ce mai e nevoie.

“Care este nivelul de radioactivitate?

“ Scăzut. Ca în Manchester. Acesta a fost un atac chirurgical asupra unei insule mici. Întreaga zonă va trebui să fie izolată pentru o perioadă foarte lungă de timp… dar nivelurile de pe insula principală nu sunt periculoase.

— Dar bănuiesc că nimeni nu crede asta. Nu-i așa?

— Exact. Tocmai au văzut cum explodează încă o bombă nucleară și, de data aceasta, norul este vizibil din casele lor. Și vor să fugă. Nu poți să-iînvinovățești. Lucrurile astea… nu s-au mai întâmplat din 1945, Harry. Nu trebuiau să se mai întâmple niciodată. Și, cumva, acum se întâmplă din nou.

— Îmi pare rău. Asta nu trebuia să fie războiul tău, Lance.

— Acum este, Harry. Acum este. Ascultă. Unul dintre oamenii mei a interogat un pescar care a văzut avionul lui Voldrev decolând de pe insula Elena cu o jumătate de oră înainte de explozie. Am verificat online planul de zbor și îți trimit prin SMS detaliile pe care le avem, ca să poți da de urma lui. Se pare că se îndreaptă spre Moscova.

— Moscova? Da, așa se pare. Probabil că-și poate permite să plătească pentru toate păcatele din trecut și să se retragă acolo. Pentru că, într-un fel sau altul, Occidentul pentru el nu mai este o variantă sigură. Totul este diferit acum.

— Cu siguranță. Trebuie să fi fost anunțat că o să aibă Ioc un atac… și, dupăManchester…

— Da, exact.

— Ascultă, Harry, trebuie să plec. Cred că ai primit deja mesajul. Ținem legătura, prietene. Dumnezeu să te aibă în pază.

— Și pe tine, spuse Harry.

Dar Termyson închisese deja telefonul.

Îi dădu lui Carol detaliile zborului lui Voldrev și privi cum, după câteva apăsări de taste, ecranul din stânga se umple cu o imagine ultramodernă de control de trafic aerian pentru zona de vest a Atlanticului. Mări un punct situat undeva în zona Guiana Shield.

— Ticălos viclean ce e el, zise ea. Stă aproape de coastă și zboară destul de jos.

— Probabil că știe că este urmărit.

— Da. A avut ghinionul să fie văzut când a fugit.

— Așa e, spuse Harry. Înapoi către Mama Rusia, nu? Ce șarpe.

— Îl putem intercepta? Odată ce intră în spațiul aerian european?

— Robinson se ocupă de asta. Sunt sigur că Voldrev e pe câteva liste de urmăriți. Dar, oficial, el este victima aici, nu uita. Adică insula lui

privată tocmai a dispărut de pe fața pământului. E cam greu să justifici faptul că trimiți câteva rachete Tornado ca să-l doboare. Deși, personal, aș face-o oricum și aș lăsa avocații să discute detaliile mai târziu. Trebuie neapărat să-l avem pe Voldrev în custodie. Indiferent ce se întâmplă, pun pariu că știe mai multe decât noi. Și ce o să-i facă lui Julian acum? Cum ar putea face asta dintr-un conac de lângă Marea Neagră?

— Doar nu crezi că se duce acasă pentru totdeauna? întrebă Carol.

— Știu doar că suntem prinși în lupta dintre două orgolii, dintre care unul folosește cele mai periculoase arme inventate vreodată într-un joc de mari proporții care durează de zeci de ani. Astfel de jocuri sunt mai periculoase decât afacerile. Îi determină pe oameni să facă lucruri nebunești, doar ca să câștige. Și să fie vdruți când câștigă. Încerc doar să-mi dau seama care va fi următoarea nebunie.

La televizor, o cameră de filmat cu dronă făcu zoom pe o bucată uriașă de zidărie așezată deasupra unui recif de corali, la sute de metri de țărm. Explozia fusese mai puternică decât cea de la Manchester, suficient de puternică încât să formeze în aer o spirală de fragmente mari de piatră și lemn, înainte de a le scufunda în mare. Relicva marelui monument al lui Voldrev închinat propriei vanități.

Robinson sună ca să-i anunțe că și Vauxhall detectase zborul și că se fac eforturi de ambele părți ale Atlanticului pentru a-l contacta pe pilot. Dar îi mai spuse lui Harry și că cererea pentru interceptarea de către RAF sau NATO fusese respinsă în mod categoric. Mesajul de pe Downing Street fusese: „Nu vârî bățul prin gratiile cuștii rusești într-un moment ca acesta”. *Dar care este momentul potrivit ca să vâr bățul?* se întrebă Harry. *Dacă nu acum, atunci când?*

Bilanțul neoficial al victimelor exploziei de pe insula Elena îl depășise deja cu mult pe cel din Manchester: cel puțin 120 de morți, probabil mai mulți (lista oficială de salariați ai lui Voldrev depusă la autoritățile locale era cel puțin incompletă). O mână de ambarcațiuni de pescuit fuseseră surprinse de detonare, precum și o șalupă de agrement închiriată. De data aceasta, Harry nu era sigur cât de mare ar fi putut fi numărul total.

Îi trimise un mesaj lui Robinson:

Ce se știe de Smythe?

Răspunsul veni aproape imediat:

Nu e nici în casa din Blgrvia, nici în Sussx. T țn la crnt.

Așadar, Julian băgase capul la cutie. Posibil să fi plecat din țară. Dar nu era, după cum își imagină el, pe vreo listă de priorități, ca agențiile de informații și unitățile de elită ale poliției să pornească în goană după potcoave de cai morți în toată lumea în căutarea cuiva, indiferent cine, care părea un potențial suspect.

Harry își imagină toate întâlnirile inutile care se desfășurau chiar în acel moment: la Langley, Washington, Vauxhall, Paris, Berlin, Roma, Islamabad, Seul, la sediul NATO din Bruxelles, la sediul ONU din New York și în taberele secrete de lângă granița iraniană cu Irakul. Interogatorii intense în locurile secrete ale CIA. Șefi de secție care își asigurau șefii că urmăresc fiecare pistă. Polițiști de rang înalt în sălile de ședințe promițându-le politicienilor că această criză, indiferent ce fel de criză era ea, avea să fie rezolvată în douăzeci și patru de ore. Cel puțin, când națiunile intrau în război, lucrurile se desfășurau după niște reguli clare de joc. Dar când era vorba de doi indivizi, hotărâți să se distrugă unul pe celălalt cu orice preț? Ei bine, se gândi el, în acest caz, pare că se poate întâmpla orice.

— Voldrev se îndreaptă spre nord, spuse Carol. Zborul e în continuare oficial spre Moscova, așa cum a spus Tennyson. Nu există încălcări ale legii sau nereguli.

— Știu, zise Harry. Nu văd cum o să punem mâna pe el decâtdacă… mă rog, dacă nu face vreo prostie sau dacă nu se schimbă ceva. Ceea ce, să recunoaștem, este mai probabil să se întâmple.

— Da, deci trebuie să ajungem și noi la Smythe, spuse Iris. Cumva.

— A intrat în pământ, spuse Harry, S-ar putea să trebuiască să mergem să-l căutăm și să-l dezgropăm de undeva pe ticălosul ăla îngâmfat.

— Absolut, răspunse ea. Dar pe unde să-l căutăm?

— O să apară, îi răspunse Harry. Nu uita că mi-a destăinuit că slăbiciunea lui este dragostea pentru teatru. Toate nenorocitele alea de afișe de piese de teatru. Și nu cred că o făcea doar ca să nu se plictisească. Așa că, dacă el este producătorul acestui… acestui spectacol de groază global… o să vrea să iasă la rampă, nu-i așa?

— Presupunând că este el, completă Carol.

Fură distrași pe moment de imaginile difuzate de CNN… imagini noi din zona exploziei filmate cu drone. Pădurea prin care Harry și Carol se plimbaseră era acum rasă de pe fața pământului. Ceea ce părea să fie metalul pârjolit al unor vehicule zăcea împrăștiat pe această întindere de curând pustiită. Până și castelul fusese distrus. Reședința din Caraibe a unui mafiot rus, omagiul său placat cu aur adus palatului Versailles, era acum un infern apocaliptic.

— Iisuse, spuse Harry. Chiar că a fost mai mare decât primul dispozitiv. Pur și simplu nu a mai rămas nimic. Oare al treilea o să fie chiar și…? Adică, încotro se îndreaptă asta?

— Stai puțin, spuse Carol. Avionul lui Voldrev a dispărut.

— Cum adică? o întrebă Harry.

— Exact așa. La un moment dat era pe scaner, apoi a dispărut.
— Când?
— Acum. Pur și simplu acum câteva secunde.
Se uită peste umărul ei.
— Cum e posibil așa ceva? A căzut?
— Nu, probabil că zboară foarte jos. Periculos de jos. Știe că îl urmărim și încearcă să ne distragă atenția. Tăcu o clipă. Cred că speră că o să ne pierdem interesul.
— Nicio șansă, Ia dracu.
— O să apară din nou. Trebuie să apară. Nu-ți face griji, Harry, mă ocup de asta.
— Știu.
Pentru prima dată după mulți ani, Harry simți nevoia să fumeze o țigară. Slavă Domnului că nu avea niciuna. Așteptarea era agonizantă. Așteptai până când celălalt făcea o greșeală și apoi te năpusteai asupra lui. Asta era meseria. Indiferent că erai în echipament de camuflaj, în junglă, sau la un filaj în East End, sincronizarea era totul. Trebuia să-și păstreze sângele rece, mai ales în fața celorlalți.
Dar de data aceasta, lucrurile erau diferite. Trebuia să accepte asta. Arme nucleare instalate în țări democratice, în afara vremurilor oficiale de război. Mai mult ca sigur că nu de niște actori statali. Suma tuturor temerilor lumii. Iar el se afla exact în zona cea mai periculoasă, având responsabilitatea absolută de a pune capăt acestei situații. Să-l găsească pe cel care orchestra totul și să-I doboare… cu orice preț. Își pierduse deja un prieten apropiat și încă nu obținuse niciun rezultat concret. Indiferent cât era de frustrat, știa că se apropia momentul decisiv și că ar fi bine să se ridice la înălțimea lui.
Ieși în grădina din spate și se așeză pe o bancă. Îi trimise mesaje lui Robinson, Tennyson și Neary. Apoi ațipi rătăcit în propriile gânduri, pe jumătate în lumea viselor. Nu era somn, de fapt. Era, mai

degrabă, un vis febril despre treburi rămase nerezolvate.

Iris își puse mâna pe umărul lui.

— Harry.

— Doamne, sări el. Am ațipit. Cât e ceasul?

— Trecut de nouă. Am comandat mâncare indiană. Hai să mâncăm.

Mâncară fără să scoată aproape niciun cuvânt la masa din bucătărie, monitorizând pe rând ecranul cu traficul aerian. La ora 09.36 seara, avionul lui Voldrev reapăru pe ecran.

— Ticălos arogant, spuse Harry. A zburat la joasă înălțime îh tot acest timp?

— Nu neapărat, răspunse Carol. S-ar putea să aibă o tehnologie anti-detecție radar pe avionul său, indiferent cât de rudimentară. Și-o poate permite.

— Cum? Să fie invizibil pentru radar? Pe un avion privat?

— Nu chiar atât de sofisticat ca în cazul unui avion de vânătoare. Doar cât să-l facă dificil de detectat. Oligarhilor le place, după cum îți poți imagina.

— Cred și eu. Încotro se îndreaptă?

— Sunt încă pe traseul spre patria mamă. Se îndreaptă spre casă.

— Ce pui Ia cale, Vova? întrebă Harry.

— Știu la ce te gândești, spuse Carol. Tipul pe care l-am cunoscut pe insula Elena. Nu-l văd să se facă nevăzut, părăsind scena în felul ăsta. Era ca un pachet mare de adrenalină zbârnâitoare. Cu tatuaje.

— Sunt de acord. Să vedem dacă avem dreptate.

Cu puțin înainte de miezul nopții, avionul lui Voldrev dispăru de pe monitor. Dar de data aceasta nu lipsi mult timp: doar treizeci de minute.

— La naiba, spuse Carol. La naiba. Harry! Privește. A luat-o spre vest… se îndreaptă spre spațiul aerian al Marii Britanii. Cursul său… e spre

Sussex. Trebuie să fie Gatwick. Primesc și avioane private, nu-i așa? Cam bate la ochi, nu-i așa?

— Nu merge la Gatwick, le spuse Harry.

— Nu merge? întrebă Iris.

— Nu. Ai zis Sussex. Voldrev nu merge la Gatwick. Se duce să-l vadă pe vechiul său prieten Smythe.

32

Drumul de la Ealing la Conacul Raxall durǎ mai puțin de o oră și jumătate. Fură opriți o singură dată, la un punct de control militar neașteptat, cu aproximativ un kilometru și jumătate înainte să ajungă pe M25. Harry îi arătă sergentului legitimația de OS22 și fură lăsați să treacă.

— A ieșit deja armata pe străzi? întrebă Carol.

Harry pufni.

— Bineînțeles. Organizează controale ale vehiculelor în toate orașele principale și este imposibil ca polițiștii să acopere și asta și restul. S-a stabilit la adunarea COBRA acum cinci ore. Următorul pas va fi închiderea școlilor. Să vezi tu. Stare de urgență pe etape. Credeam că o să înceapă doar de mâine, dar asta e. Oricum, se presupune că ar trebui să îi facă pe oameni să se simtă mai în siguranță dacă îi văd pe băieții în verde pe străzi. Teoretic, cel puțin. Nu sunt sigur că se întâmplă chiar așa. E doar pentru spectacol. Nu au nici cea mai vagă idee cum să se ocupe de asta.

— Ăștia care se află în spatele atacului trebuie să fie încântați, a spus Iris.

— Exact la asta mă gândeam și eu. Au reușit să atragă atenția lumii întregi. Doar că nimeni nu știe cine sunt. Mă gândesc că e foarte palpitant pentru ei. Nenorociți bolnavi la cap.

Pe autostradă nu era aglomerație, în mare parte doar camioane și autocare cu puțini călători. Era ca și cum izolarea de la începutul Covidului se repeta,

dar mult mai rău de data asta. În fața lor, măreția peisajului din South Downs era în mare parte învăluită în noapte. Erau conduși pe drumul spectral de ochii strălucitori de pisică.

Iris își verifică de două ori din instinct pistolul mitralieră și arma din dotare pe care le alesese împreună cu trusa completă de lunetist așezată în polis tiren într-o cutie metalică din portbagaj.

— Iisuse, vrei să nu mai faci asta? spuse Harry. Chiar nu-mi doresc să mă aleg cu un glonț în ceafă dacă dăm într-o groapă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Obișnuința.

— Da, bine. Ai grijă ce faci cu ea. Aș vrea să mă întorc Ia Londra până cel târziu la prânz. Și de preferință nu într-un sac de cadavre.

— Ai făcut rezervări, nu-i așa? întrebă Carol.

— Ah, da, sigur. River Café, la prânz. Mă gândesc că până atunci vom avea un apetit corespunzător.

— Crezi că o să ajungem la Smythe înaintea lui Voldrev? întrebă Iris.

— Habar n-am. De aceea mergem atât de repede. Și i-am spus lui Robinson că suntem în manevre și să pregătească întăriri. Doar o imagine de ansamblu. Nu vreau ca el să umple zona cu reflectoare… nu încă, oricum.

— De ce? Nu vrei să creezi panică?

— Da, dar și pentru că mă îndoiesc că ar face vreun bine. Trebuie să înțelegem ce dracu se întâmplă înainte să ne apucăm de treabă și să luăm oameni în primire. Care este capul de acuzare? Că e proprietarul unui avion privat și îl folosește după lăsarea întunericului? Deținerea unui conac de lux?

— Dar Voldrev nu are de gând să-și facă apariția de unul singur acasă la Smythe, nu-i așa? Până la urmă, asta e o execuție. Trebuie să fie.

— Ar putea fi. Robinson spune că astăzi nu era nici urmă de Smythe pe moșie. Câțiva angajați, atâta tot. A dispărut. Nimeni nu știe unde este.

— Cum e casa lui? întrebă Carol.

— Conacul Raxall? Impunător, cu adevărat. Datează din vremea Tudorilor și are și cincisprezece mii de acri de teren, conform notei originale pe care mi-a trimis-o Robinson. E la concurență cu Cowdray House și Goodwood ca bijuterie a Sussexului, dacă îți plac lucrurile de genul ăsta. Dar… surprize, surprize… fără accesul publicului. Fără bani publici. Julian plătește el însuși pentru toate.

— Securitate privată? întrebă Iris.

— Trebuie să fie. Supravegherea pe care o avem… și este mult prea rarefiată pentru gustul meu… sugerează că sunt cel mult doi țipi. Garduri înalte, camere de supraveghere peste tot. Destul de standard. Nu e o fortăreață, dacă asta întrebi.

— O să aibă nevoie de o fortăreață dacă Voldrev o ia în serios, zise Carol. Ceea ce se va întâmpla. Îți amintești cum era el, Harry? Ca un mare dispozitiv exploziv improvizat rusesc gata să facă bum. Și asta când era acasă, într-o dispoziție bună, îmbuibat cu șampanie și Dumnezeu mai știe ce altceva.

— Da, e cam iritabil bătrânul Vova. Dacăplănuiește ceea ce pare să plănuiască, o să aibă la el mai mult decât câteva cuvinte grele.

— Mai degrabă câteva MiG-uri, zise Iris.

Harry începu să râdă. Nu mai aveau mult de mers și știa că, într-un fel sau altul, ceva urma să se întâmple. El și Iris fuseseră cruțați de soarta lui John doar accidental, datorită distanței… doar câteva sute de metri și un zid de beton armat îi despărțiseră de evaporarea instantanee. Iar înainte de asta, Carol scăpase de un sfârșit macabru doar grație talentelor de țintaș ale lui Iris. Imaginea mafioților uciși ai lui Devereux era încă proaspătă în mintea lui. Dar dacă ei vizitaseră insula Elena în ziua în care încetase să mai existe? Moartea îi urmărea de săptămâni întregi.

Văzu ieșirea de pe autostradă în față și schimbă banda. Raxall se afla la doar douăzeci de minute

distanță, deși drumurile aveau să devină rapid întortocheate și posibil derutante… mai ales în toiul nopții. Se bază pe navigația prin satelit și pe faptul că știa deja că reședința era construită pe coasta unei văi și că se vedea de la câțiva kilometri buni. Presupunând că era cineva acasă și că luminile erau aprinse.

Îi sună telefonul. Era Gordon Neary.

— E cam târziu să fii treaz, dragule, îi spuse Harry.

— Nici tu nu ești sub plapumă în casa conspirativă, nu-i așa?

— Ei, știi și tu. Nu puteam să dorm. Am ieșit să dau o tură ca să-mi limpezesc mintea.

— Da, cu siguranță. Ascultă, Harry…

— Da, da, știu. Să fiu cu băgare de seamă.

— Ei bine, da. Și asta, evident. Dar mai e ceva. Mă aștept că și Bill o să vadă, dar… în fine, m-am gândit că ar trebui să te anunț, chiar dacă nu ar trebui să-ți spun. Of, știi ce vreau să spun.

— Zi odată, Gordo. Pentru numele lui Dumnezeu.

Neary făcu o pauză.

— GCHQ a interceptat acest mesaj în urmă cu aproximativ o jumătate de oră. Codificat, dar rudimentar. Mesaj direct către șeful de la Lubianka… în atenția șefului FSB[44], generalul Aleksandr Vasiliev. Scrie așa: „Salutări, Sașa! În seara asta, totul va fi dezvăluit și toate conturile vor fi reglate. Felicitări. Voldrev”.

33

Față de baza lor temporară din pădure, Conacul Raxall părea un portal în trecut: o bestie uriașă, adormită, făcută din cărămidă, lemn și piatră, al cărei contur abia se distingea printre cedrii, fagii și stejarii care se întindeau de o parte și de alta a aleii lungi și înconj urau clădirea. Cam la fiecare

cincizeci de metri, existau felinare casă ajute vizitatorii să găsească drumul spre casă. Câteva ferestre, nu multe, erau luminate. Cineva era înăuntru.

Harry o privi pe Iris cum scrutează cu atenție zona prin binoclul de noapte, ascunsă de un buștean acoperit de mușchi. Parcaseră în afara drumului, cât mai discret posibil. Dacă Smythe avea senzori sau camere de luat vederi în pădure, știa deja că se aflau în apropiere. Probabil că știa oricum. Dar Harry voia puțin timp ca să evalueze locul și să se pregătească pentru ce avea să urmeze. Voia, de asemenea, să vadă dacă Voldrev ajunsese deja acolo.

— Tot nu înțeleg, șopti Carol. FSB-ul? Acum?

— Nici eu, îi răspunse Harry. Dar nu uitați că toate acestea au început în Moscova în anii optzeci. Voldrev era în KGB, Julian era cu părinții lui. Vasiliev era atunci în serviciile secrete militare, deși era tânăr și la început. Nu s-a mutat în FSB decât în anii nouăzeci. Dar Voldrev trebuie să-l fi cunoscut. Poate că a lucrat cu el.

— Și ce-a fost asta atunci? Un mesaj amical?

— Mă îndoiesc. Era destinat agențiilor străine. Abia dacă s-au deranjat să îl cripteze. Nu, Vova… sau cineva care se dă drept Vova… trimite un semnal foștilor săi șefi că ar trebui să țină televizorul deschis în seara asta. Sau că Piața Roșie este pe cale să fie distrusă. Devine genul ăla de săptămână, nu-i așa?

— Ce a spus Bill? întrebă Iris, fără să-și ia ochii de la priveliștile cufundate în întuneric.

— Premierul s-a ridicat din pat și se pare că e în halat. A vorbit cu președintele SUA. Personalul ambasadei din Moscova este mutat cu discreție în afara orașului, deși mă îndoiesc că o să fie ușor după ce se va scurge informația, ceea ce se va întâmpla. Robinson nu știe dacă rușii știu că avionul lui Voldrev tocmai a aterizat în Marea

Britanie. Dar, din nou, vor afla destul de curând. Și când o vor face…

— Acest loc va fi împânzit de agenți FSB.

— Poate, zise Harry. Depinde care cred ei că este motivul pentru care Voldrev este aici. Iar capacitatea lor operațională aici a fost slabă de când cu Ucraina și toate expulzările. Probabil că ar trebui să trimită mercenari de proveniență locală.

— Iisuse, spuse Iris. Soldați Wagner care să tropăie prin pădure. Numai de asta nu aveam nevoie. Tăcu o clipă. Salutare… Un vehicul se oprește în fața intrării. Ce se întâmplă? Pare să fie o mașină de teren. Nu e mare. Aruncă… nu văd. Poate doar livrează mâncare sau combustibil. Imposibil de spus la distanța asta. Și… da, a plecat acum. Orice a fost, se pare că nu a intrat nimeni.

Harry se uită prin binoclul său. Avea dreptate: nu era mare lucru de văzut. Dar nu avea rost să mai stea aici. Era timpul să treacă la treabă.

— În regulă, hai să plecăm. Iris: arma automată, privirea drept înainte. Carol: ține scanerul ăla pe tabletă. Vreau toate interceptările pe care le poți obține de pe toate camerele de supraveghere.

— Am înțeles, spuse ea.

— Care e protocolul? întrebă Iris.

— Ostili: tragi ca să ucizi. Altfel, rămâi nemișcată. Vreau să încerc să vorbesc mai întâi dacă pot. În funcție de cine e înăuntru. Deși s-ar putea să fie prea târziu pentru asta.

— Și dacă Voldrev și echipa lui ne-au luat-o înainte?

— Ne adaptăm, găsim o soluție atunci. Dar dacă atacă în forță, ne retragem repede și îl lăsăm pe Robinson să trimită un răspuns armat adecvat sau forțe speciale, în funcție de amploare.

— Chiar ai de gând să te retragi? îl întrebă Iris. După toate prin câte am trecut din cauza acestor doi ticăloși?

Harry se gândi rapid.

— Nu, răspunse el.

O dată întors în mașină, pomi motorul și îi controlâ turația până când abia i se mai auzi sunetul.

— Porțile acestea sunt din oțel armat. Nu pot să le sparg. Nu cu un vehicul civil. Așa că hai să vedem dacă suntem așteptați.

— Preferi așa decât să avansezi pe jos? întrebă Iris.

— Nu vreau să renunț la mașină, îi zise el. Și am un sentiment ciudat că indiferent cine ar fi înăuntru s-ar putea să ne lase să intrăm. Amândoi ticăloșii ăia adoră să aibă public.

— Da, spuse Iris. Dar le place și uraniul.

— Adevărat. În acest caz. Dumnezeu să ne ajute pe toți.

Ieși cu spatele din ascunzătoare și apoi întoarse Range Rover-ul cu fața la drum și la porți.

— Să pornim așadar.

Iris își strânse arma la piept ca pe un copil mult iubit.

Se apropiată de poartă, astfel încât masca de la radiatorul mașinii aproape că atinse metalul porții.

— E o sonerie în partea dreaptă, zise Iris. Dacă vrei să fii foarte politicos.

— Păi nu sunt eu întotdeauna? răspunse Harry.

Își luă SIG Sauer-ul de pe bordul mașinii și se pregăti să iasă. Chiar în timp ce făcea asta, porțile se deschiseră ușor fără niciun zgomot.

— Cred că suntem așteptați într-adevăr, spuse Carol.

Și apoi, dintr-odată, se treziră inundați de lumină. Se pregătiră, din reflex deja, pentru o explozie, una care avea să nu mai lase din ei altceva decât praf și câteva fragmente metalice ale vehiculului.

De data aceasta, nu era nicio explozie.

— Iisuse, la naiba! spuse Harry. Încep să-mi pierd serios răbdarea.

— Proiectoare, spuse Carol. Pe alee sunt numai proiectoare! La naiba!

— Da, remarcă Iris. Dar pornite de cineva care știa exact ce efect o să aibă. Al naibii actor de comedie.

— În regulă, zise Harry. E timpul să purtăm o discuție cu glumețul ăsta. Poate că Voldrev este deja aici și moare de râs în camera de control. O să vedem.

Tură motorul și o luă în viteză pe alee. Dacă ar fi existat lunetiști la fața locului, aceștia ar fi trebuit să tragă cu pușca într-un vehicul care se deplasa rapid, condus de un ofițer experimentat. Nu avea de gând să facă să fie ușor… nimănui.

— Numai puțin, spuse el. Aproape am ajuns.

Range Rover-ul se opri scrâșnind din roți în fața porticului de la conac. De o parte și de alta se aflau torțe cu gaz, înalte de cel puțin doi metri, care ardeau. Deasupra porticului se afla o stemă a familiei, dar el nu reuși să distingă niciun detaliu. Lumina ce scălda scările din holul de la intrare… un candelabru de fapt… se întrezărea printr-un geam mat.

— Căștile funcționează? întrebă el.

— Merg, spuse Carol.

— Merg, spuse Iris.

— Bun. Dacă ne despărțim, țineți-vă bine. O să ajung la voi. După 20 de minute, ne reîntâlnim în Rover sau mergem pe jos în tabăra inițială. Și ascultați. Să nu vă asumați riscuri stupide. Lăsați-mă pe mine să mă ocup de aspectul acesta.

De parcă vreuna dintre ele avea de gând să-l lase baltă, se gândi Harry. Se opriră în dreptul ușii. Iris făcu un semn în sus și spre stânga, unde o cameră de filmat se roti ca să-i ia în prim-plan. Cineva le urmărea fiecare mișcare. *Ei bine*, se gândi Harry, *hai să nu-i dezamăgim, nu?*

Întinse mâna spre clanță și descoperi fără surprindere că aceasta se rotea. Împinse ușa cu bocancul și ridică o lanternă, făcându-le semn celorlalte două să îl acopere din spate.

Holul era magnific. Lumina torțelor se reflecta asupra a ceea ce părea să fie piatră originală din cele mai vechi timpuri ale existenței casei, acoperită cu covoare uriașe. De o parte și de alta erau scări largi care duceau spre un coridor și o balustradă lungă. Chiar deasupra lor se afla o scăriță care părea să înceapă din dreptul unui balcon separat. Pereții erau acoperiți cu picturi în ulei: cai, strămoși, nobilime, imagini de vânătoare și banchete. Era greu să distingi detaliile. În stânga, o tapiserie se întindea din podea până în tavan: desenul ei părea un amestec de blazoane. Spațiul vast era înconjurat de o aură de autoritate străveche, venită de la generații de putere succesive, suprapuse unele peste altele. În alte condiții, ar fi fost oarecum interesat. Dar, deocamdată, atenția lui era concentrată asupra operațiunii. Indreptându-se spre scări ca o săgeată, asemenea unui spiriduș, observă punctul roșu al lunetei cu laser a lui Iris.

În afară de lanternele lor și de lumina de pe scara de deasupra, nu existau semne de viață. Făcu un semn să se miște înainte și avansară într-o formație de vârf de săgeată. Următoarea ușă era mai mică și, după ce dădu la o parte cu piciorul garnitura veche împotriva curentului, în spatele ei se văzu o sursă de lumină.

Făcu semn cu degetul echipei sale să se dea la o parte în timp ce deschise ușa. Trecu printr-un coridor bine luminat, lung și încălzit, la capătul căruia se afla ceea ce părea să fie o bibliotecă sau un birou. Văzu o masă de scris și rafturi cu cărți legate în piele. De asemenea, recunoscu o figură familiară care stătea în picioare.

— Ah, Harry! Bine ați venit la Raxall… vă rog să intrați, spuse Julian Smythe.

34

— Acum, spuse Julian Smythe. Dacă nu mă înșel, tu trebuie să fii sergent Iris Davies.’ Unul dintre cei mai bunilunetiști din țară, cel puțin după reputație. Și inspectorul Walker… Dr. Walker, desigur. Un adevărat expert, din câte am înțeles. SCD4 Criminalistică până acum câteva săptămâni și, Doamne, uită-te acum la tine! Într-o misiune militară de recunoaștere… fără mandat, pun pariu… dar cu un Glock în mână și cu o privire răutăcioasă în ochi. Vai, vai, Dr. Walker. Chiar ai lăsat mult în urmă laboratoarele din Cambridge, nu-i așa?

— De ce nu taci naibii din gură? îi zise ea.

Smythe începu să râdă. În ciuda orei târzii, era îmbrăcat într-un sacou de tweed cu tăietura perfectă, cămașă, cravată și pantaloni de catifea. Arăta, se gândi Harry, ca și cum urma să ia cina în bucătărie cu un vechi coleg de școală, care venise în vizită din Singapore.

— Poate că ar trebui, zise el. Dar instinctele mele ascuțite îmi spun că inspectorul Taylor are câteva întrebări la care ar dori să răspund.

— Doar câteva, răspunse Harry. Pune-i cătușele, Iris.

— Stai puțin! spuse Smythe. Înainte să faci așa ceva, gândește-te la opțiunile tale. MI5 m-a provocat deja, fără niciun efect. Am angajat un avocat londonez de talie mondială cu normă întreagă, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Sunt singurul său client, iar el și-a trimis trei copii la cele mai scumpe școli din țară și și-a cumpărat o cabană în Gstaad cu banii obținuți de pe urma mea. Dacă îl sun, el va da telefon la poliție… la poliția locală, adică… și va raporta o spargere. De asemenea, o să facă demersuri pe lângă personalități publice de rang înalt care pot garanta pentru mine. Polițiștii locali vor veni aici și, într-un fel sau altul, carierele voastre se vor încheia.

— Cum o să-l suni dacă ești cu brățările la mâini? îl întrebă Iris.

— Pentru că, draga mea sergent Davies, sistemul telefonic din această casă este activat vocal și răspunde doar la tonul meu suav. Tehnologie de o calitate pe care nu o găsești încă pe piață în general, dar e foarte utilă. Oricât de veche ar părea casa, Raxall este, de fapt, doar o mare aplicație. Pot să comand în Deliveroo în timp ce sunt în baie, dacă aș fi atât de vulgar încât să vreau așa ceva. E chiar reconfortant, de fapt.

— Dacă mai îmi spui o dată „dragă", zise Iris, o să te împușc în rotule, la interval de cinci secunde, doar ca să încerci să-ți dai seama care doare mai tare.

Smythe își ridică mâinile deasupra capului în mod teatral.

— Doamne, vai, Doamne. Pare să fie extrem de dureros. În cazul ăsta, cu siguranță nu voi mai face această greșeală din nou.

— Stai jos, Smythe, spuse Harry. Stai jos și taci din gură măcar o dată. Trăncăneala asta nesfârșită îmi dă dureri de cap.

— Ei bine, domnule inspector-șef, acum că ai spus-o așa. Se așeză la birou. Vă supărați dacă îmi termin băutura? Tocmai mă delectam cu câteva înghițituri generoase de Glenmorangie Signet.

Harry ignoră întrebarea.

— Unde este Voldrev?

— Într-adevăr, aceasta este întrebarea, spuse Smythe. Îmi imaginez că i-ai urmărit zborul până aici și te-ai gândit că ne vei găsi luptându-ne lângă șemineu ca Oliver Reed și Alan Bates. Mă tem că nu am avut norocul ăsta.

— Deci a zburat până aici?

— Da. La Shoreham. Planul de zbor indica Moscova, după cum știi, dar, foarte obraznic din partea lui, a făcut stânga și s-a îndreptat spre vechiul său prieten Julian.

— Deci, unde este? Și de ce ești încă aici? Trebuie să știi că vine să te omoare. Voldrev nu o să se împace cu ideea că i-ai distrus insula Elena. Și încă în direct, la televiziune, în văzul tuturor.

— A, da. Elena. Vom ajunge la toate astea, spuse Smythe.

— Și presupun că Vova a fost cel care ne-a dat pontul despre cum umbli tu cu învârteli legate de Marsilia și Manchester. Nu cred că ești foarte încântat de asta, nu-i așa?

— Da, așa a făcut, oarecum. O să-ți răspund la întrebări, Harry, măcar Ia cele la care vreau să răspund, dar este important să faci lucrurile în ordinea corectă, nu ești de acord?

— Eu cred că cel mai important lucru este să faci lucrurile, Smythe. Nu-mi bat prea mult capul cu ordinea corectă. Mai ales într-o seară ca asta.

— Vai, vai, văd că n-ai venit cu mâna goală în seara asta, ți-ai adus și accesele de furie cu tine, Harry. Mi-ai făcut impresia unui polițist calm. Imperturbabil. E clar că m-am înșelat.

Harry simți cum mâna i se încleștează tot mai puternic pe pistol.

— Vezi tu că mi-ar tremura mâinile? Sunt destul de stăpân pe mine, Smythe. La fel și cele două colege ale mele. Vrem o mulțime de răspunsuri și repejor. Vrem să știm, pentru început, de ce unul dintre bunii noștri prieteni a murit în Manchester din cauza a toate… astea. Din cauza nenorocitei de dușmănii dintre voi, care depășește orice limită a raționalului.

— A, da, inspectorul Williams, spuse Smythe, clătinând din cap. Regretabil, da. Am auzit despre asta.

— Mai spune-ne câte ceva din ce ai auzit, prețiosule, spuse Iris.

— Ușurel, ușurel, răspunse el. Manierele, sergent Davies. Nu ajungem nicăieri dacă nu dăm dovadă de decență de ambele părți.

— Mă tem că am ieșit cu toții din zona decenței, Smythe, spuse Harry. Am ajuns la fundul sacului. Așa că nu mai juca teatru și începe să vorbești.

Smythe oftă și sorbi din băutura sa.

— Vreau să vă cer două favoruri.

— Favoruri? întrebă Carol. Crezi că te afli în poziția să ceri favoruri.

— De fapt, cred că da. Așa e. Cred că, în ceea ce privește avantajul, al meu este destul de bun, de fapt.

— Cum așa? întrebă Harry.

— Ei bine, prima favoare va răspunde la această întrebare și este teribil de ușor. Vă rog să aruncați o privire pe fereastră, dacă nu vă supărați.

Arătă spre stânga, apoi vorbi cu sistemul de control vocal: — Mihail: reflectoare, cadranul opt, nivel mediu.

În dreapta lor, se lumină o pajiște întinsă, accidentată.

— Vă rog să vă uitați. Veți înțelege imediat despre ce vorbesc.

— Nu-l scăpa din ochi, Iris, zise Harry, Carol?

Se îndreptară spre fereastră. Pe un soclu mic, la aproximativ cincizeci de metri distanță, se afla ceva ce părea să fie un lansator pe un trepied.

Carol privi prin binoclu.

— Iisuse, spuse ea. E ceea ce cred eu că e? Nu e posibil.

— Într-adevăr, este, Dr. Walker. Știam că dumneavoastră, mai ales, o veți aprecia. E o raritate.

— Sistemul M29 Davy Crockett, spuse ea. Chestiile astea au fost fabricate… când, la sfârșitul anilor ’50? Cred că au fost făcute doar două mii. Aproape toate au fost dezactivate și distruse în anul 1968 sau imediat după aceea. Ce naiba Hei cu ea?

— Nota maximă! exclamă Smythe. Aproape totul este corect. Am achiziționat acest exemplar minunat în cele mai neobișnuite condiții. La

Istanbul, întâmplător, de la un furnizor fără nicio cunoștință de istorie, care credea că este un lansator de rachete obișnuit. Ei bine, a fost chiar un chilipir. Am fost foarte entuziasmat, după cum vă puteți imagina, și a trebuit să afișez cea mai destinsă expresie pe față când am dus-o la curățătorie. De atunci, am păstrat-o aici, restaurând-o în unele părți, modernizând-o pe ici, pe colo. M-am asigurat că e gata pentru ziua în care voi avea nevoie de ea.

— Și în seara asta ai nevoie de ea? întrebă Carol.

— Da' cum să nu! spuse Smythe. Nu de asta suntem cu toții aici?

Harry se întoarse și îndreptă pistolul direct spre capul lui Smythe.

— Ce fel de armă este? Spune repede, mă cam grăbesc.

— Lasă arma jos, Harry. Nu ajută la nimic, știi. De ce n-o întrebi pe doamna dr. Walker?

— Ce este, Carol?

— Este Davy Crockett, răspunse ea, una dintre armele nucleare inițiale pentru câmpul de luptă, are un focos mic de fisiune. Raza pe care provoacă victime e cuprinsă între o sută cincizeci și trei sute de metri. Nu este atât de precisă și e renumită că lasă în urmă uraniu sărăcit. O relicvă dintr-o epocă în care armatele se așteptau să ducă războiul față în față cu pagube tactice limitate. Doamne. E o nebunie. Curată nebunie.

— Sunt de acord, spuse Smythe. Este o nebunie, fără îndoială. Dar tocmai de aceea lumea trebuie sâ o vadă. Ca să i se reamintească.

— Să vadă ce anume? întrebă Harry.

— Că a luat-o pe căi greșite.

— Crezi că exploziile nucleare tactice sunt o lecție? întrebă și Iris. Chiar ești un ticălos bolnav la cap, nu-i așa?

Pentru prima dată, Smythe își lepădă masca și-și arătă furia.

— Cu siguranță că asta cred! Uită-te la lumea de astăzi. Ne prăjim în timp ce ne îndreptăm spre o extincție lentă, când nu visăm la arme biologice sau lăsăm jumătate din omenire să moară de foame sau de boală, în timp ce restul ne pierdem timpul și banii pe lucruri de care nu avem nevoie.

— O, îmi pare rău, spuse Harry. Credeam că ești doar un afurisit de traficant de droguri care nu a fost prins niciodată și care își elimină concurenții unul câte unul. Nu mi-am dat seama că te-ai modelat după Maica Tereza. Am crezut că ești doar un infractor spilcuit.

— Ei bine, aș putea fi așa… după părerea ta, Harry. Nu mă aștept ca un om ca tine să înțeleagă măreția lucrurilor pe care le fac.

— Măreție? întrebă Carol. Nu văd decât un om cu prea mulți bani care ucide pe oricine îi stă în cale și sperie de moarte restul lumii cu bombe nucleare doar de amuzament. Nu e prea multă măreție în asta.

— Aaa, dar există. În ziua de azi, dacă vrei să atragi atenția oamenilor, trebuie să le arunci o cărămidă în poală. Trebuie să acționezi cu stil. Ți-am spus în Belgravia că am o înclinație specială pentru teatru, Harry. Evident, nu m-ai ascultat.

— Am ascultat foarte bine. Doar că la momentul respectiv nu am făcut legătura între afurisitele de postere ale lui Sondheim și bombele atomice. O prostie din partea mea, pe cuvânt. Cred că îmi ies din mână.

Smythe începu să râdă.

— Ei bine, presupun că nu aveai de unde să știi.

— Voldrev e mort?

— Cu toții suntem morți, Harry. Mai devreme sau mai târziu. E doar o chestiune de timp.

— Știi ce vreau să spun, la naiba. Când vine Voldrev? E deja pe aici pe undeva? Sau a fost și tocmai a plecat?

— Putem să zicem și așa.

Harry își coborî ușor arma.

— Uite ce e, zise el. Ajunge cu misterele. Spune-ne odată ce s-a întâmplat și ce urmează să se întâmple.

— Dr. Walker? Vrețisă fiți amabilă să aruncați o privire la gama de medicamente de pe măsuța aceea de lângă scara pentru cărți din spatele dumneavoastră? Nu, exact acolo. Asta e.

— Ai grijă, Carol, o atenționă Harry. Ia-o încet și ușor.

Carol se uită unde îi indicase Smythe și se apropie de borcănașele cu diferite pastile. Scoase un fluierat.

— Asta e o colecție pe cinste, Smythe. O cantitate ilegală de morfină, pentru început. Midazolam pentru respirație și anxietate. Și asta ce e? Fenobarbital pentru agitație. Levomepromazin… pentru greață, corect?

— Absolut corect, răspunse Smythe. Și… deși știu că nu sunteți doctor în medicină, care ar fi diagnosticul dumneavoastră? Pe baza medicamentelor pacientului, vreau să spun?

— Pentru cine ia toate astea? îmi imaginez că a păstrat o legătură strânsă cu un oncolog și probabil de ceva vreme deja.

— Corect încă o dată. Deși acum este vorba de îngrijire paliativă, mai degrabă. Cancer pancreatic în stadiul patru, acum, din păcate, s-a răspândit la plămâni și la cel puțin unul dintre ganglionii limfatici. Mai am câteva luni de trăit, poate doar câteva săptămâni. Poate încă o lună, dacă zbor la Houston și încerc o imunoterapie experimentală. Dar de ce să mă deranjez? De ce să stau singur într-o cameră scumpă dintr-un bloc turn din Texas, jucându-mă puțin de-a v-ați ascunselea cu Doamna cu Coasa? Aș prefera să mor acasă.

Nu se mai auzea decât ecoul cuvintelor lui în timp ce ei încercau să le descoasă sensul.

— Păi, asta a cam pleoștit atmosfera, nu-i așa? îmi pare rău, dar tu ai întrebat, zâmbi Smythe.

Harry vorbi primul.

— Bine. Dar de ce să-ți irosești timpul rămas cu toate copilăriile astea cu Voldrev? Nu ai familie cu care să preferi să-ți petreci timpul?

— Voi răspunde la aceste întrebări imediat. Dar înainte de asta… a doua favoare.

— Nu ești în poziția de a cere favoruri, Smythe.

— Cu riscul de a mă repeta, lucru care îmi displace extrem de mult, cred că sunt. Ai uitat ce este afară? Pregătită și gata să tragă? Ți-ar plăcea să înscrii trei puncte dintr-o lovitură, Harry? Manchester, Barbados… și Sussex. Două din trei în Marea Britanie. Ei bine, asta chiar ar arăta rău pentru Yard, nu-i așa?

— Bine, bine. Care este nenorocita de favoare?

— Pe aceeași masă cu pastilele, sunt două plicuri mari și grele. Ele sunt marcate A și B. Când afacerea noastră se va încheia aici, presupunând că sunteți încă în viață, două persoane vor sosi la locul scris pe biletul atașat pe fiecare plic. Vreau să dai plicul A primului sosit, iar plicul B celui de-al doilea. Din nou, vei înțelege ideea destul de curând.

— Ce este înăuntru?

— Un fel de moștenire. Ceva pe care să construim. Și… ca să știi, dacă încerci să le deschizi tu însuți, un dispozitiv din centrul Londrei va fi declanșat automat. Plicurile sunt codificate biometric, ca să fie deschise doar de destinatarii lor. Nu mi-aș dori ca din cauza curiozității tale să se întâmple o catastrofă în capitala țării. Nu-i așa?

— Astea sunt prostii, Harry, interveni Iris. Ne distrage și mai mult atenția.

— Dimpotrivă, te asigur, spuse Smythe. Ce părere ai, inspector Taylor?

— Înclin să fiu de acord cu Davies. Ne-am săturat cu toții de jocurile tale de salon, Smythe. Dar, având în vedere că se pare că ai o armă atomică de epocă în grădina din spate, trebuie să recunosc că nu sunt în postura să te contrazic.

Deci, bine. Hai să ne jucăm. Vom preda plicurile. Dacă, după cum spui, ajungem cu toții până acolo.

— Bine. Bine. Mulțumesc. Acum, în ceea ce-l privește pe Voldrev, cum ar fi dacă ți-aș spune că este deja aici?

— Aș presupune că zace mort în subsolul tău. Sau că e… cel puțin… captiv într-un loc foarte sigur. Dacă a reușit să ajungă aici, iar tu ești încă în viață, atunci bănuiesc că nu e într-o stare prea bună acum.

— Ei bine, chestia amuzantă este că ai dreptate. Dar nu în sensul în care te referi tu. Nu e într-o stare bună, bătrânul Vova. Dar, la urma urmei, cine mai este în zilele noastre? Trăim vremuri neputincioase.

— A venit aicisă te omoare?

— Nu. Deși ar putea să mă omoare, e adevărat.

— Doamne, Smythe. Oprește-te o clipă cu rahaturile astea criptice de cuvinte încrucișate, bine? Este sau nu este aici?

— Ambele variante, răspunse Smythe.

— Știi, chiar dacă ai o afurisită de bombă atomică, sunt din ce în ce mai tentat să o las pe Davies să-ți tragă un glonț în picior. Acum, pentru ultima oară: ce vrei să spui?

Smythe își duse mâna la cap.

— Ușurel, spuse Iris. Fără mișcări bruște, amice.

— Nu fac nimic rău. Uite, mâinile mele sunt goale.

— Bine. Ai un pune t roșu pe piciorul stâng. Dacă faci vreo prostie… am făcut o gaură în el. Ai înțeles?

— Cât se poate de clar. Acum, unde eram? Ah, da.

Își scoase ochelarii și începu să-și maseze cu sârg fața, ca și cum și-ar fi încălzit pielea, urmărind o linie care se întindea de la epiglotă, de-a lungul maxilarului, până dincolo de ochi și pe scalp. Era ca și cum ar fi încercat să slăbească

ceva. Ca și cum fața lui Julian Smythe ceda sub o presiune aplicată cu grijă. Ca și cum se descompunea în fața ochilor lor, accelerând lucrarea cancerului cu propriile degete.

— Ce naiba e asta? întrebă Carol. Încearcă să se automutileze? Un episod psihotîc?

— Deloc, răspunse Smythe, cu buzele care acum păreau să tremure și să se miște, făcându-i vorbirea mai greoaie. Continuă să apuce cu degetele pe la ceafă, făcând acum un efort. Era evident că îl durea, dar era hotărât să își facă treaba… indiferent care era aceasta.

Apoi, cu două mișcări energice, smulse pielea care se întindea de la gât până la partea cu chelie și mai departe, Cu o pocnitură dezgustătoare, fața lui Julian Smythe se desprinse. Și… ca într-o atracție macabră de bâlci… ieșiră și fațetele dentare, care căzură zornăind pe birou. Fragmente de piele atât de dezgustătoare încât provocau sila rămăseseră încă prinse, iar el începu să le cojească pe îndelete, tamponându-se cu o batistă pătată.

— Ei bine, spuse el. Chiar și după mult timp, nu devine mai ușor. Ai crede că așa ar trebui să se întâmple. Dar nu.

— Iisuse, spuse Harry, scârbit. Ce ești tu, Smythe? Ce înseamnă asta?

— Ți-am spus în Barbados, lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par. Nu m-ai ascultat?

— Ce dracu? Nu ai fost niciodată în Barbados. Tu… Voldrev a fost cel care mi-a spus asta.

— Exact, spuse Vladimir Voldrev, zâmbindu-i în față, cu dintele de aur strălucind.

35

— Tatuaje, spuse Carol, spărgând în sfârșit tăcerea.

— Ce? întrebă Harry, care încă se holba la ceea ce, cu câteva momente înainte, fusese Julian

Smythe, dar care acum era un oligarh rus, îmbrăcat neverosimil ca un gentleman englez în tweed.

— Pe insulă… pe Elena… aveai tatuaje, spuse Carol. Tatuajele mafioților ruși din închisoare.

— Ți-ai amintit bine! remarcă el. Da, într-adevăr, aveam. Trusa mea de piele este de ultimă generație, cum spun cei din laboratorul meu… nedetectabilă de niciun scaner de aeroport sau tehnologie biometrică existentă. Mi-aș dori să am posibilitatea să revendic drepturile de autoi; deoarece este o inovație deosebită. Recunosc că este un efort să o aplici și să o îndepărtezi. Mai ales într-un avion cu reacție în timp ce traversezi Atlanticul, momentul în care trebuie să o fac de obicei. Turbulențele te pot scoate din sărite, ce e drept, în privința aceasta. Dar nu le poți avea pe toate, nu-i așa? Dumnezeu știe, eu am încercat.

Zâmbi, uitându-se la cei trei ofițeri de poliție.

— În schimb, tatuajele… ei bine, astea nu sunt deloc o problemă. Nu sunt desene imprimate pe hârtie, ca pentru amatori, sunt mult prea ușor de detectat și te-ar putea costa viața în ceea ce privește Bratva[45]. Nu, noi folosim o cerneală ingenioasă care se aplică și se îndepărtează doar cu soluții speciale. Iar imaginile au fost realizate cu grijă ca să se potrivească poveștii din trecutul lui Vova de la sfârșitul anilor optzeci, prizonier… hoț, dar cu legături. Stelele unui șef după o vreme. Mie mi-au prins foarte bine, într-adevăr.

— Dar cine este acest „mie”? întrebă Iris. Făcu o pauză. Asta e foarte aiurea, să știi.

Punctul roșu din cătarea ei era acum fix pe pieptul lui.

— Mi-ai luat cuvintele din gură, spuse Harry.

Bărbatul începu să râdă.

— Ei bine, asta este, desigur, întrebarea, sergent Davies! Vova sau Julian? Voldrev sau Smythe? Care dintre ei sunt eu? Oricare dintre ei? Amândoi? Nici unul, nici celălalt?

Se îndreptă spre rama șemineului din spatele biroului său.

— Calmează-te, doar admir această pictură în ulei, nu foarte bună, a stră-stră-străbunicului meu, Sir Edward Smythe, al zecelea baronet. A fost un tip banal, dar s-a îngrijit bine de Raxall și pentru asta ar trebui să îi fim recunoscători.

Se întoarse spre ei și oftă.

— Presupun că răspunsul plictisitor este că J ulian a fost primul. Dar el nu s-a mulțumit niciodată să fie doar el însuși și să-și petreacă timpul în Moscova Războiului Rece, și… ei bine, acolo, dintre toate locurile, era ușor de înțeles că duplicitatea era elementul principal al succesului Am văzut oameni care deveneau obscen de bogați și se distrugeau unii pe ceilalți pretinzând că sunt ceea ce nu erau. Tatăl meu era, și el, mincinos de profesie, diplomat, în mod oficial, dar treaba lui era să convingă autoritățile ruse de cele mai bune intenții ale Guvernului Majestății Sale, când, de fapt, realitatea era, de obicei, cu totul alta. Mi s-a părut un pas mic de la a te preface, la a duce două vieți paralele. De ce să construiești o singură avere când poți avea două? De ce să ai un singur imperiu de afaceri global? De ce să nu fi de două ori mai temut, de două ori mai puternic, de două ori mai activ în rețelele separate pe care le-am construit cu atâta grijă?

— Dar cheia nu era deloc asta, nu-i așa? spuse Harry.

— Interesant. Care crezi că era „cheia”, Harry? Ai rezolvat misterul care te-a ținut treaz în toate aceste săptămâni? Pun pariu că asta face ca vechea ta rană de la picior să se agraveze? Sentimentul că adevărul era chiar în fața ta, dar tu nu reușeai să-l apuci?

— Adevăratul scop a fost dușmănia, nu-i așa? Dacă fiecare polițist și spion de pe planetă ar fi crezut că Voldrev și Smythe se urăsc, că sunt cei mai mari dușmani hotărâți să se distrugă unul pe

celălalt, ar fi pierdut timp și energie urmărind o rivalitate inexistentă. Aproape că se anulau reciproc. Iar șansele ca cineva să-și dea seama că sunteți una și aceeași persoană deveneau al naibii de neglijabile. Corect?

Bărbatul ciudat care stătea în fața lor zâmbi încă o dată.

— Exact așa este, Harry. Felicitări pentru rezolvarea puzzle-ului. Bravo. Mulți au încercat și au eșuat, să știi.

— A existat vreodată Vladimir Voldrev? întrebă Carol.

— Bineînțeles. El sunt eu.

— Știi ce vreau să spun.

— Ei bine, da. A existat un ofițer KGB foarte tânăr cu acest nume care a dispărut pe teren. În Afganistan. Nu avea familie. M-a costat mai puțin de zece mii de dolari să-i cumpăr actele și să le folosesc după cum cred eu de cuviință. Și… în cazul în care vă întrebați… bruta cu care m-am certat în fața ambasadei din Moscova? îl chema Vasily Alekhin. Un ofițer care nu a impresionat niciodată pe nimeni și care a fost ucis doi ani mai târziu de contrabandiștii de valută din Azerbaidjan. Oricum, mi se potrivea foarte bine povestea să pretind că el fusese Voldrev. Dar el nu era nimeni. Doar un alt element de recuzită în toată povestea asta.

— Dar cum rămâne cu marea tragedie din viața lui Voldrev? întrebă Harry. Că a existat o femeie, iubirea vieții lui, și că Smythe a fost cumva responsabil de moartea ei.

A tăcut.

— Totul este adevărat, într-un fel. A existat o femeie. Elena cea originală, de fapt. Mai frumoasă decât și-ar putea imagina cineva în visele sale. Era rusoaică, mă cunoștea și mă iubea ca fiind Voldrev. Și apoi a fost ucisă într-un atac îndreptat împotriva mea… lui Vladimir, adică. Așa că m-am învinovățit, bineînțeles, și pe bună dreptate. M-am

urât. Și, pentru consumul public, am proiectat toată această ură asupra lui Julian Smythe. Care sunt tot eu.

— Ai fost atât de calculat? întrebă Iris. Doamne!

— Nu calculat. Devenise firesc între timp să mă consider două persoane. Era adevărat, în majoritatea sensurilor.

— Și Ramirez? întrebă Harry. De ce să pui la pământ o parte din Manchester și să-l ucizi pe unul dintre oamenii mei pentru a opri un cartel mexican să se mute pe teritoriul tău? Mai ales că ești pe moarte?

Bărbatul se așeză pe scaun, vizibil obosit și abia trăgându-și sufletul.

— Tocmai pentru că sunt pe moarte. Este ceea ce îi unește pe cei doi bărbați care am fost în toți acești ani, un simț al ordinii. Nu puteam permite unui gunoi ca Xavier să se mute pe piața europeană. Omul acela este un maniac.

— Îmi pare rău, interveni Carol. Ai spus cumva „maniac"? Omul care de ani de zile pretinde că este un filfizon englez și un mafiot rus în același timp și care se amuză jucându-se cu bombe atomice spune că altcineva este… maniac?

El se încruntă.

— Poate că ți se pare o nebunie, Dr. Walker, dar modul în care mi-am trăit viața a fost departe de a fi arbitrar. Am făcut mai mulți bani decât ar putea cheltui un om… doi oameni… într-o viață din vânzarea de narcotice și alte mărfuri interzise. Da, într-adevăr. Dar am făcut acest lucru într-un mod ordonat, un mod care diminuează vărsarea de sânge, nu o oprește, dar o menține la limita inferioară a spectrului. Dacă Ramirez s-ar fi mutat în Europa nestingherit, întreaga piață ar fi devenit o zonă de război. Toate calibrările mele atente ar fi fost date peste cap. Credeți-mă pe cuvânt.

— Așadar, spuse Harry. În numele pocii, te-ai angajat să devii primul șef al crimei nucleare din

lume. Nu-i așa? Un stat național cu un singur om? Sau cu doi oameni, la drept vorbind.

Își întinse brațele în față.

— De ce nu? Am vrut să fac niște lucruri destul de… remarcabile, să zicem, înainte să mă desprind de-a trupului strânsoare. Pentru început, am fost atras de ideea să reamintesc lumii, din nou, într-un mod controlat, puterea pe care conducătorii ei o au încă la îndemână.

— Atras de ideea? întrebă Harry. Asta nu e un afurisit de joc, Smythe. Sau Voldrev. Sau oricine ai fi tu, în acest moment. Ai omorât oameni cu exploziile alea și ai îngrozit alte milioane. Miliarde, de fapt. Peste tot în lume. Chiar acum, în acest minut.

— Ei bine, în ceea ce privește crima, îmi pare evident rău pentru inspectorul Williams. Permiteți-mi să repet: scuzele și condoleanțele mele.

— Ar trebui să-ți pară rău, spuse Harry. Mi-a trecut prin cap să-ți zbor creierii chiar acum.

— Nu prea are rost să omori un muribund, Harry. Dar, ca să se consemneze, îmi cer scuze încă o dată. Nu a fost ceva personal. Iar în ceea ce privește miliardele îngrozite, ei bine, excelent. Lumea chiar are nevoie să fie zgâlțâită din starea de mulțumire de sine, știiUșurința cu care am reușit să obțin acel uraniu a fost absurdă, comparativ vorbind. Fie ca aceasta să fie o lecție pentru toată lumea, să-i trezească din adormire.

— De unde a provenit uraniul? Inițial.

— Ei bine, de unde, într-adevăr? Rețelele mele au aflat de existența lui doar când a apărut în Stepney. Avusese loc o licitație în altă parte în Londra a unui pachet care provenea inițial din Pakistan. Era, totuși, o afacere făcută de amatori, iar cumpărătorii inițiali, poate prietenii tăi, familia Crick, poate altcineva, au fost interceptați de cine nu trebuia. Probabil, acei naziști care s-au comportat atât de nechibzuit cu Dr. Walker. Până la urmă, nu contează. Ideea este că totul s-a

desfășurat atât de amatoricesc. Doar asta și a fost un afront pentru mine și, în mod clar, pentru señor Ramirez. Eram hotărât să pun mâna pe el și am făcut-o luându-l din custodia acelor huligani îngrozitori ai lui Devereux. De parcă ei ar fi știut ce să facă dacă intrau în posesia lui. Cred că ai întâlnit un membru al echipei mele în tabăra lor. Un fost membru, ca să fiu mai exact.

— Da, și am văzut ce le-ai făcut, spuse Harry. Foarte ordonat, presupun.

— Mă îndoiesc că deplângi banda Devereux mai mult decât o fac eu, Harry.

— Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum a ajuns într-o groapă de gunoi din Stepney?

— Cum poate ajunge ceva într-un loc ca acesta? Dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că zvonurile sunt adevărate și că și-a început viața pe continent unde comerțul cu astfel de materiale este ocazional foarte intens. Există instalații nesigure peste tot în lume, să știți. Și materiale dispar în mod obișnuit nu numai din fostul bloc sovietic. A fost adus în Marea Britanie și a ajuns în mâinile unor infractori care l-au lăsat în grabă la groapa de gunoi, plănuind să se întoarcă și să-l ia când puteau. Acesta, Harry, este cel mai îngrozitor aspect din toată povestea asta.

— Sună de parcă ar fi vorba despre niște polițiști de vodevil.

— Păi, nu e așa? Nu acesta este adevăratul scandal? Sunt sigur că nu trebuie să vă spun că sunt date oficiale care arată că au existat sute de cazuri de trafic cu substanțe și contrabandă de la sfârșitul Războiului Rece încoace. Dar există o diferență, nu-i așa, între datele oficiale publice și conștiința publică? Oamenii nu prea vor să se gândească la astfel de lucruri. Miracolul este că nu se întâmplă tot timpul. Dar de data aceasta s-a întâmplat. Așa că am intervenit, cu promptitudine.

— Dar ca să faci ce anume? întrebă Iris. Să provoci haos și distrugeri? Să ucizi oameni?

— Ca să știi și tu: mi-am evacuat toți oamenii de pe insula Elena. Cei mai mulți dintre ei au fost mutați la Miami, pe alte insule din Caraibe, în alte părți. Iar câțiva dintre ei s-au întors în Europa, nu este treaba mea să le dictez alegerile.

— Dar de ce să distrugi totuși insula? întrebă Harry. Micuța ta replică absurdă a Versailles-ului de care tu sau Voldrev sau oricine altcineva erai atât de mândru? Nu are niciun sens.

— Pentru mine, are. Ai dreptate, într-un fel. Castelul de pe Elena a fost cam absurd. A fost un exercițiu de artă a spectacolului, într-adevăr, o magistrală nebunie victoriană mai degrabă decât un palat *ancien régime*. Am vrut să-mi imaginez ce ar fi construit un om ca Voldrev dacă ar fi avut mijloacele necesare, cât de departe ar fi mers. Și apoi să transform acel vis în realitate. Insula a fost utilă și pentru afaceri. Existau niveluri subterane pe care nimeni din afara organizației mele nu le-a văzut vreodată și care au devenit destul de importante pentru deplasarea produselor mele în întreaga lume. Dar asta venea în plan secund față de splendoarea ei care era pur și simplu fără noimă! Am vrut să văd cât de departe puteam să merg în acest joc al prefăcătoriei și s-a dovedit că răspunsul a fost; foarte, foarte departe.

— Și ai vrut să te urmărim acolo? Adică, trabucurile din Barbados din ascunzătoarea lui Devereux nu au fost un accident, nu-i așa? Știai că o să facem legătura.

— Bineînțeles, răspunse el. Sau cel puțin așa am sperat. A fost o mică nuanță asupra căreia am insistat, cred că detaliile contează foarte mult.

— Ai sperat? întrebă Harry.

— Doamne, sigur că da. Știam că există un punct terminus pentru toate astea. Un punct terminus medical, dacă nu din alt motiv. Am vrut să văd dacă cineva care este partener în acest mare dans pe care îl numim lege și ordine e destul de inteligent ca să mă urmeze până la capăt. Și,

complimentele mele, Harry, ai avut inteligența necesară.

— Și mesajul către Lubianka? întrebă Harry în continuare, neinteresat de această laudă.

— A, pură pantomimă, mi-e rușine să recunosc, la fel ca atunci când ți-am trimis toți colegii la Marsilia pentru ca eu să mă ocup de prostul de Ramirez în Manchester. Știam că Generalul Vasiliev începuse să se neliniștească destul de tare în legătură cu Voldrev și m-am gândit că acel mic mesaj o să-l pună pe jar. Ceea ce, din câte am înțeles, chiar s-a întâmplat cu adevărat. E o copilărie din partea mea, știu, dar e un tip foarte antipatic. Specialitatea lui în domeniu era împușcarea copiilor ceceni în fața părinților lor. A meritat să-l treacă transpirațiile. Merita mai mult decât atât, de fapt.

— Și știai că vom intercepta mesajul? întrebă Harry.

— Bineînțeles. Am vrut să fie interceptat. Dar știam că voi veți urmări zborul și o să credeți că Vova se îndreaptă în sfârșit spre Sussex ca să-și regleze conturile cu Julian. Ceea ce, într-un fel, s-a și întâmplat. Acum suntem amândoi aici. Nu-i așa?

— Și amândoi o să petreceți puținul timp care v-a mai rămas din viață în arest preventiv, zise Iris. În așteptarea unui proces pe care nu veți trăi să-l apucați.

— Păi, să vedem, sergent Davies. Aici nu sunt de acord. Nu uitați ce se află afară, pregătită și gata să distrugă această casă străveche și împrejurimile ei.

— Și chiar ești dispus să apeși pe trăgaciul acelei mașini revoltătoare? întrebă Carol.

— O, dar am pus totul în mișcare cu o jumătate de oră înainte de sosirea voastră. Își va lansa încărcătura utilă în, ei bine, puțin mai mult de zece minute și cu asta basta. Tic-tac, tic-tac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Iris. Chiar ești nebun de legat!

Harry făcu un pas înainte.

— Nu e nebun, Iris. Doar un mincinos de primă clasă. Joacă la cacealma.

— Cacealma? Aș fi crezut că după două explozii nucleare, ăsta ar fi ultimul lucru de care să mă acuzi.

— Ai spus că două persoane vor sosi în curând, zise Harry și că trebuie să le înmânăm plicurile tale misterioase, de înaltă tehnologie. Cum putem face asta dacă noi suntem morți, iar ei ajung aici și găsesc un pustiu radioactiv?

— A, întâlnirea o să aibă loc departe de zona de explozie. Pe domeniul meu, dar mai departe, pe drumîn jos, Chiar lângă vechiul teren al mănăstirii. A fost o casă benedictină, ruinele sunt destul de frumoase. Acolo va avea loc transferul.

— Dezactivează arma, spuse Carol. Fă și tu ce trebuie, măcar o dată.

— Nu pot s-o fac.

— Nu poți sau nu vrei?

— Mă tem că procesul de detonare este ireversibil. În fine, dacă nu introduc în timp real un cod de unică folosință, legat de semnele mele vitale, chiar pe panoul de control. Ceea ce nu am de gând să fac.

— Dar de ce nu? întrebă Harry. Ce rost ar putea avea distrugerea acestei case?

— Claritate. Nu vreau să mai rămână nicio urmă din viața mea, din viețile mele, când nu voi mai fi. Vreau opusul unui monument, dacă vreți. Singura moștenire pe care eu… noi… o avem este în acele plicuri. Ele sunt tot ceea ce contează pentru mine acum.

— Dar nu trebuie să o faci, încercă să-I convingă Carol. Poți…

Chiar și în biblioteca imensă, zgomotul armei era asurzitor. Avea amploarea unui moment decisiv, un semn de punctuație la sfârșitul unei povești lungi, amare și adesea demente.

Pe birou se prăbușise trupul lui Julian Smythe / Vladimir Voldrev, cu un pistol încă fumegând într-o mână, sângele curgându-i din gură și din ceea ce îi mai rămăsese din ceafă.

36

Harry era pe deplin convins că nu-i mai rămăseseră decât două lucruri de făcut: să nu se mai gândească nicio clipă la cadavru și să le scoată pe Iris și pe Carol cât mai repede posibil din Raxall; apoi să se întâlnească cu destinatarii misterioși.

— Retragerea! Acum! Intrați în Rover. Fără să puneți întrebări, fără să vă uitați în urmă, fără să spuneți vreun cuvânt. Direct la mașină!

El conduse retragerea, mișcând dintr-o parte în alta fasciculul lanternei sale de jur-împrejurul holului în timp ce se retrăgeau, în caz că îi aștepta o altă surpriză în casă.

— Mișcați-vă, strigă el. A spus zece minute! Locul ăsta ar putea exploda în orice moment!

— Harry!

Se întoarse și o văzu pe Iris la câțiva pași în urma sa.

— Unde este Carol? întrebă ea.

Rotițele din mintea lui se învârteau.

— Of, Doamne. Simți cum i se puse un nod în stomac.

— Știu unde este. Nu ne-a urmărit, ea este… Du-te la mașină… dă-mi nouăzeci de secunde. Dacă nu am ieșit, pleacă naibii de aici.

— Dar…

— Pleacă, Iris!

El observă consternarea din privirea ei. Și totodată faptul că își dăduse seama că vorbea serios. Se îndreptă în fugă spre ușă.

Harry alergă înapoi prin hol, căutând o ieșire, orice ieșire, spre partea de est a conacului. Se uită

în spatele unei perdele grele de catifea, sperând să găsească ușa pe care Carol trebuia să o fi folosit ca să se strecoare afară. Doar lambriuri. Se uită Ia ceas. Mai erau optzeci de secunde.

Apoi, chiar lângă ușa de la birou, zări o altă tapiserie atârnată și în spatele ei… da!… o trapă joasă, cu o cheie veche în încuietoare. Era deja deschisă. Aplecându-se, fugi afară, coborând scările de piatră.

Șaptezeci de secunde.

Acolo, pe peluza luminată, văzu spectacolul nebunesc al lansatorului amorsat Davy Crockett: un dispozitiv care, practic, era o antichitate, gata să lanseze o armă atomică în orice moment. Lângă el, în genunchi, stătea Carol, studiind ceea ce părea să fie o cutie mică.

— Carol! Ea îl ignoră. Carol! Plecăm de aici acum! E un ordin!

Cu toate acestea, ea nu se întoarse. Ei bine, ea n-avea decât să fie dispusă să-și riște viața pentru a zădărnici planul final al unui nebun. Dar nu sub ochii lui Harry.

Se duse repede lângă ea. Cutia era o tastatură mică, evident adăugată la vechiul lansator de rachete de către Smythe sau de către unul dintre membrii echipei sale pentru a permite dezactivarea sau lansarea de la distanță. Carol era cufundată în gânduri. Încerca să descifreze codul.

Șaizeci de secunde.

El trase aer în piept.

— Carol. Ascultă-mă. Știu ce încerci să faci. Nu o face. Nu merită. Și a spus că codul era…

— Trebuie să existe un întrerupător de urgență, spuse ea. Întotdeauna există.

— Poate. Poate că nu. Ai auzit ce a spus despre plicuri. S-ar putea la fel de bine să fie conectat ca să se declanșeze imediat dacă cineva introduce un cod greșit sau chiar dacă îl împinge prea tare.

Ea se uita sub trepiedul vechi, căutând cu disperare un întrerupător sau un alt mecanism.

— Haide, Carol. Nu te lăsa târâtă și mai mult în jocurile lui. Nu-i oferi nebunului ăluia încă o moarte. Încă două, dacă mă iei și pe mine în calcul, Gândește-te la tatăl tău. Gândește-te la John. Gândește-te la Iris care i-a eliminat pe naziștii ăia pentru tine. Nu-ți irosi viitorul încercând să dai sens nebuniei! Haide… gândește-te la Otis.

Ea își ridică privirea spre el. Ochii îi erau plini de lacrimi. De frustrare și epuizare, dar și de frică, se gândi el. Înțelese foarte bine cum se simțea ea, pentru că și el se simțea la fel.

— Să mergem la Iris. Încă mai avem timp. Patruzeci de secunde.

Se ridică în picioare și ezită o clipă. Unele enigme nu sunt făcute pentru a fi rezolvate. Sunt doar capcane, puse de demoni.

Alergară împreună pe peluză și se întoarseră în coridoarele întunecate ale casei. De data aceasta, el se asigură că ea era în fața lui.

Ajunseră în hol. Treizeci de secunde. Doamne, spera că Iris pornise motorul.

Erau în fața casei și, din nou, el așteptă ca ea să fugă înaintea lui.

Cincisprezece secunde.

Se îndepărtară de casă și fugiră pe alee, spre Range Rover.

— Unde ești? întrebă Iris în cască.

— Chiar în spatele tău! Ar trebui să o vezi pe Carol!

— O văd!

— În regulă. Fii pregătită să calci pedala de accelerație!

O văzu pe Carol cum urcă în mașină și, cu un ultim impuls de energie, ajunse până la ușa pasagerului din față și se urcă lângă Iris.

Se uită la ceas. Cinci secunde. Doamne. I-ar fi lăsat Iris în urmă dacă ar fi fost mai lent cu șase secunde?

Așa spera. Dar era al naibii de bucuros că nu se ajunsese la asta.

37

— Ți-am spus să o calci.

— Iisuse, Harry! strigă Iris. Asta fac! Mașina trecu turată la maximum prin porțile deschise.

— Nu o să mai faci nimic dacă nu ne îndepărtăm cu cel puțin opt sute de metri de conac!

Simți cum inima lui o luase la galop.

— În regulă, îi spuse lui Carol. Trimite imediat o alertă pe toate stațiile… evitați cu orice preț spațiul aerian deasupra și în jurul conacului Raxall. Fără excepții. Și conectați-i pe Robinson șiNeary. Și peTennyson… trebuie să știe. Vom avea nevoie cât mai curând de toate detaliile de acord și de serviciile de urgență.

Uitându-se la unul dintre plicuri, introduse cifrele necesare în GPS.

— Încotro mergem? îl întrebă Iris.

— Spre locul de întâlnire.

— Glumești.

— Crezi că-mi arde de glume, la naiba. Îți amintești ce a spus despre codurile biometrice de pe plicuri? Și despre un al patrulea dispozitiv din Londra?

— L-ai crezut?

— Nu-mi asum niciun risc în seara asta, crede-mă.

— Timpul estimat pentru sosire la întâlnire? întrebă ea.

— Trei sau patru minute pe drumurile astea. Sunt publice, dar traversează domeniul Raxall. Locul spre care ne îndreptăm este chiar la marginea domeniului.

Carol dădu telefoanele și apoi nu mai scoase niciun cuvânt.

Rover-ul derapa periculos la peste 100 de kilometri pe oră într-o curbă strânsă.

— Îmi pare rău, Harry. A trebuit să încerc. A fost o prostie. Dar nu puteam să-l las pe ticălosul ăla, izbucni în cele din urmă Carol.

— E-n regulă, spuse Harry. Ai făcut ceea ce faci întotdeauna. Ți-ai folosit mintea.

— Doar că, a spus că există un cod de dezactivare. Ar fi trebuit să…

— Nu sunt decât jocuri, Carol. Mai multe jocuri. Destinate în special minții raționale a savantului din tine. Ca să te facă să crezi că îl poți convinge să o dezactiveze sau să o dezarmezi tu însăți. Mă întreb dacă a existat măcar un cod. Era de așteptat să-și facă așa ieșirea, ca ăsta să fie sfârșitul. Nu mă surprinde că avea o armă în biroul ăla mare. Dar nu mă așteptam să o folosească singur.

— Nici eu, spuse Iris.

— Iisuse.

— Ceea ce ai făcut a fost al naibii de curajos, îi spuse el lui Carol. Dar este mai important ca tu să rămâi în viață. Bine?

Ea dădu din cap.

Străbătură o jumătate de kilometru de pădure, împărțită în două de drum, trecură pe lângă o căprioară care se uită la ei cum trec pe lângă ea în mare viteză, apoi se îndreptară spre o poiană unde se aflau ruinele vechii mănăstiri.

Cele două limuzine străluceau de la distanță. Mercedes Duffy E-Class, dacă nu cumva Harry se înșela foarte tare. Vehicule identice, negre, dar, în mod curios, parcate față în față, ceea ce sugera că cei doi ocupanți, A și B, oricine ar fi fost ei, sosiseră separat.

— În regulă, iată-i. Am să le sugerez amândurora să ne mutăm puțin mai încolo pe drum, și repede. Nu am chef să mă ocup de aceste negocieri cu fundul în flăcări.

— Ești sigur de asta, Harry? îl întrebă Iris.

— La fel de sigur cum am fost de tot ce s-a întâmplat astăzi. Dar acoperă-mă, bine? În cazul în care lucrurile încep să se agite. Și Carol, pune-te la volan. Dacă o pățesc, plecați naibii de aici, amândouă. Bine?

Nici una dintre ele nu spuse nimic. El coborî din Rover. În timp ce Carol luă locul lui Iris pe scaunul șoferului, Iris deschise una dintre ușile din spate, luând poziția de lunetist în spatele acesteia, echipamentul de vedere pe timp de noapte ajutând-o să vadă locul de întâlnire.

Harry își ținea mâinile în sus, presupunând că A și B, dar și respectivii lor șoferi erau probabil înarmați. Întrebarea era: cine mai prezenta atât de mult interes pentru Voldrev și Smythe încât conturile să trebuiască să fie reglate chiar și după moartea lor? Era pe cale să se trezească față în față cu cei care trăseseră sforile cu adevărat, cu niște comandanți militari, interlopi sau cu cineva inimaginabil de puternic care încă mai trebuia plătit sau recompensat în alt mod? Era acesta ultimul capitol din saga acestor gemeni siamezi nebuni și a vieților lor încurcate, două vieți trăite de un singur om?

Se apropie cu prudență de limuzina din stânga și bătu cât mai politicos cu degetele în geamul din spate. Acesta coborî fără zgomot.

Pe bancheta din spate a mașinii nu se afla un oligarh rus vânjos, nici un bărbat puternic, dar sfrijit, ci o tânără frumoasă, îi văzu cosițele blonde, colierul elegant cu diamante și degetele subțiri care se jucau cu nasturii de la haina de cașmir. Era vizibil neliniștită.

El dădu să vorbească, dar ea îl întrerupse.

— Am fost instruită să mă prezint ca fiind A. Cred că sunteți inspectorul Harry Taylor.

— Așa este. De cine ați fost instruită, dacă pot să întreb?

— Da, și acest lucru este permis. De tatăl meu, Vladimir Voldrev. Eu sunt Emilia, fiica lui. Nu

folosesc numele lui de familie în viața de zi cu zi, din motive pe care a spus că le veți înțelege.

— Da, da. Ascultați-mă, am un plic pentru dumneavoastră. Dar suntem în pericol destul de mare dacă rămânem aici. Pot să vă sugerez să îi cereți șoferului să ne urmeze… pe mine și pe colegii mei… câteva sute de metri mai jos pe drum, într-un loc mai sigur?

Ea se gândi la propunere.

— Foarte bine.

Îi făcu semn din cap șoferului, care arătă că înțelesese în oglinda retrovizoare.

— Scuzați-mă, mă duc repede să fac aceeași sugestie și celeilalte mașini.

Se repezi la al doilea Mercedes și repetă cererea politicoasă de acces. Din nou, geamul fu coborât. Dar, de data aceasta, ocupantul din spatele limuzinei era un bărbat tânăr, poate cu un an mai mare decât fata. Părea mai încrezător.

— Bună seara. Inspector-șef Taylor? Excelent. Eu sunt B, dacă pe mine mă căutați. Mă numesc Max.

— Și sunteți fiul lui Vladimir Voldrev, nu-i așa? întrebă Harry.

— Nu, mă tem că nu am auzit niciodată acest nume. Eu sunt Max Sherwood. Tatăl meu, Julian Smythe, este proprietarul acestui domeniu. Dacă sunteți derutat, folosesc numele de familie al răposatei mele mame din motive de securitate. La insistențele tatălui meu, în caz că vă întrebați.

— Da, înțeleg, răspunse.

Repetă instrucțiunile de a urma Range Rover-ul, iar Max aprobă și el.

Alergând înapoi spre Range Rover, Harry simți, pentru prima dată, o mică și profund nedorită undă de simpatie pentru teribilul său adversar. Da, acești doi oameni erau tot ce contase la sfârșit pentru Vova și Julian. Ceea ce mai rămăsese din vanitatea nebună și cruzimea criminală a vieților lor

schizofrenice se redusese la o singură emoție pură: dragostea.

Carol îi duse până la cea mai apropiată parcare, urmată în convoi de cele două limuzine. Acum se aflau la cel puțin un kilometru și jumătate de Raxall. Aveau să fie în siguranță sau cât de mult puteau fi, în condițiile în care practic nu se simțea nicio pală de vând în aerul dimineții.

În curând, soarele avea să răsară, iar orizontul avea să se umple de *armada* de vehicule și elicoptere pe care Robinson și șefii lui trebuia să le fi trimis deja.

Și apoi, când deschise portiera, cerul se umplu din nou de o lumină apocaliptică. Câteva secunde mai târziu, explozia terifiantă îl făcu să se împleticească și să se agațe de portiera mașinii. Din locul în care se afla Conacul Raxall se înălța acum spre ceruri un nor în formă de ciupercă. Zona de pădure din apropiere ardea cu furie, iar suflul exploziei atomice doborî la pământ indicatoare, garduri vii și sere. Fragmente de lemn zburau prin aer ca și cum ar fi fost purtate de o tornadă.

Pentru a doua oară în mai puțin de douăzeci și patru de ore, acest criminal dement distrusese un palat care fusese un semn al statutului său, al puterii și anvergurii sale globale. Asemenea castelului din Caraibe, acesta încetase pur și simplu să mai existe, lăsând în urmă doar dezlănțuirile furioase ale detonării atomice: ultima dorință și testamentul lui Julian Smythe și Vladimir Voldrev.

38

Harry simți mâna ei pe umărul lui.

— Hei, spuse Iris. O să ți se facă frig afară. Intră înapoi și mai bea ceva. Robinson a început să facă imitații. Sunt groaznice. N-ai vrea să ratezi asta.

Harry începu să râdă. Iris reușea întotdeauna să-l facă să râdă și se simțea întotdeauna bine. Ieșise din Lamb pentru că atmosfera de sărbătoare, de petrecere și de destindere din pub îl făcea să se simtă agitat. Știa că ar fi trebuit să se alăture celorlalți, să bea bere cu echipa sa și cu toți de la Yard care îl felicitau. Dar rotițele din mintea lui se învârteau cu viteză maximă încă.

— Știu, zise el, Doar că… Mă tot gândesc că am fi putut să-l oprim mai devreme. Pe el. Pe ei. Voldrev-Smythe.

Ea deveni serioasă.

— Nimeni nu ar fi putut să oprească nimic mai devreme. El însuși a spus-o. Fără tine, ar fi putut continua. Ar fi continuat, dar tu ai fost suficient de inteligent ca să-i oferi ultima confruntare de care avea nevoie ego-ul lui bolnav. Ai salvat o mulțime de vieți, Harry. În seara aceasta sunt oameni acasă alături de familiile lor, oameni care încă mai respiră, pentru că tu ai pus capăt la toate astea.

— Sper că așa e. Nu sunt sigur. Măcar ce a mai rămas din uraniu este din nou pe mâini sigure. Poate că acum vor fi mai atenți la rahatul ăla.

În ambele plicuri se aflau scrisori identice, adresate lui, în care era indicat locul exact al dispozitivului final: groapa de gunoi din Stepney. Bineînțeles, se gândise Harry. Câtă simetrie.

După ce îl informase pe Robinson, Carol fusese trimisă cu echipa de combatere a terorismului (OS 15) să dezamorseze cea de-a patra bombă. Ea făcuse cererea și, de data aceasta, el simțise că nu-i putea refuza această ocazie.

Îi ascultaseră rapoartele în biroul de criză și urmăriseră transmisia în direct de pe o dronă care survola groapa de gunoi. La fața locului se aflaseră patru ofițeri, inclusiv Carol, cu toții mișcându-se greoi din cauza costumelor de dezamorsare a explozibililor, de parcă asta ar fi contat câtuși de puțin dacă dispozitivul ar fi fost declanșat.

— Echipa Aurie[46], spusese ea prin stație. Aici Echipa Albastră. Ne apropiem acum de obiect.

El și Robinson, flancați de șefii de la Metropolitană și de un consilier neidentificat de la Cabinetul primului ministru priviseră pe ecran cum Carol împreună cu un alt ofițer se apropiaseră de ceea ce părea să fie o boxă veche pentru percuție vocală. *Într-o zi obișnuită, nici măcar nu ai fi* observat-o, se gândi Harry. *„Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par să fie”*. Foarte corect.

Drona făcu zoompe cutie. Nu observase amestecul încâlcit de fire și circuite la care se așteptase. Îi privise pe Carol și pe sergentul EOD cum îi examinaseră suprafața și cum se consultaseră în liniște.

— Este ciudat.

Ah, Doamne, se gândise el. *Nu încă o ghicitoare. Nu încă un labirint în care s -ar putea pierde cu toții.*

Vorbise în panoul de comunicații.

— Echipa Albastră, sunt Taylor. Repetă. Cum adică ciudat?

— Echipa Aurie… este ciudat pentru că pare atât de… atât de simplu. E un nenorocit de comutator de grădiniță, ăsta. Un model folosit la antrenamentele de bază.

Îl văzuse pe sergentul care o însoțea dând din cap.

— Echipa Albastră, am înțeles. Poți să ne spui mai multe?

— Este un singur fir. Îl tăiem și ar trebui să se dezactiveze. Simplu ca bună ziua. Ciudat de simplu. Nu-i stă în fire omului nostru. Care e șmecheria?

Harry se uitase la Robinson, care era palid și tras la față.

— Recepționat, Echipa Albastră. Am auzit ce ai spus. Vrei să te retragi? Cercetează mai departe cu drona.

O văzuse pe Carol gândindu-se.

— Negativ, Echipa Aurie. Înțeleg ce apus la cale. S-a terminat. Doar dacă nu renunțăm, bineînțeles. Caz în care…

În sala de ședințe domnea liniștea.

— Cer permisiunea de a continua, Echipa Aurie, solicitase Carol. Lui Harry i se uscase gura.

— Recepționat, Echipa Albastră. Rămâi pe poziție.

Decizia nu îi aparținuse lui. Acest lucru fusese spus foarte clar. Nici lui, nici lui Robinson, nici măcar comisarului de la Metropolitană. Sir Muhammad rămăsese tăcut la masă, cu degetele apăsate pe tâmple. Ordinul de a continua sau nu, după caz, urma să vină de la primul ministru, care monitorizase operațiunea de la Chequers[47], păstrând permanent legătura cu ministrul de interne.

Se uitase la consilierul de la Downing Street, un alt tip înalt și zvelt, care vorbise în liniște la telefonul său mobil securizat. Harry simțise că îmbătrânește pe tot parcursul conversației acestuia. Se gândise încontinuu la Carol, care era pe teren. Și la John.

— „Afirmativ" din partea premierului, spusese tânărul, dând din cap puțin prea arogant pentru gustul lui Harry.

Își dresese vocea.

— Echipa Albastră, avem liber să continuăm. Acționați!

— Am înțeles, Echipa Aurie, spusese Carol. Urează-ne noroc.

Sergentul îi înmânase cleștele, una dintre uneltele de bază în meseria sa, și Carol i-l luase în mâna dreaptă, cu mănușă.

— Continuăm, spusese ea.

Drona făcuse un zoom cât putuse de strâns, iar imaginea era puțin mai neclară. Le văzuse mâinile în timp ce ea plasase cu grijă firul singuratic între lamele uneltei de tăiat.

Făcuse o pauză ce păruse o veșnicie, dar durase doar câteva secunde.

— Tăiem acum.

Și apoi mintea lui fosese brusc cuprinsă de imagini: luminile intermitente de la Cube, castelul de pe insula Elena, gâturile tăiate ale membrilor bandei lui Devereux, furia lui Ramirez, imaginile morții din Barbados, pustietatea de pe șoseaua de centură din Manchester; viața dublă și nebună a lui VoldrevSmythe care se destrămase în nori de moarte și haos.

— Pericolul a trecut. Vocea lui Carol îl scosese din vârtejul gândurilor sale. Echipa Aurie, repet, dispozitiv dezactivat.

Un oftat de ușurare se auzise străbătând prin sala de ședințe. Și apoi o rundă de aplauze.

Comisarul dăduse mâna cu Robinson și Harry. Apoi consilierul îi întinsese un telefon, fără îndoială pentru a fi felicitat pentru toată munca excelentă pe care o făcuse personal pentru a proteja continentul britanic de a treia explozie atomică în mai puțin de o săptămână.

— Felicitări, Echipa Albastră, spuse Harry. Întoarceți-vă la Yard. Dau de băut.

Mai târziu, când el și Carol discutaseră, observase că ajunseseră la aceeași concluzie. Nu mai era niciun mister, de fapt. Cel de-al patrulea dispozitiv nu fusese niciodată menit să detoneze, atât timp cât plicurile fuseseră predate. Acesta era scenariul. Asta fusese întorsătura poveștii.

În ceea ce privește uraniul rămas, existase un loc și pentru el. Acesta fusese motivul pentru care Eaton Square fusese evacuat și izolat pentru o bună parte din ziua precedentă, în timp ce o unitate specializată a Ministerului Apărării extrăsese cutia metalică originală din dulapul lui Julian Smythe, unde fusese lăsată, împreună cu o sticlă de Dom Perignon așezată cu grijă lângă ea și un bilet de felicitare cu monogramă.

Plicurile conținuseră și câteva instrucțiuni care le-ar fi permis Emiliei Stepanov și lui Max Sherwood – frați vitregi, care cumva aveau în comun doi tați, să aibă acces la câte un miliard de dolari fiecare, depozitați în conturi bancare elvețiene și la o sumă suplimentară de criptomonede, mai greu de evaluat. În scrisori scurte, tațiilor, aceeași persoană, desigur… îi îndemnaseră să folosească banii în mod înțelept și pașnic și să îi ierte pentru viețile îngrozitoare pe care le avuseseră.

Harry presupusese că niciunul dintre copii nu avea să vadă vreodată vreun ban din toată suma aceea. Se pare că se înșelase. Robinson, care îi dusese într-un loc sigur după predare, îi dăduse vestea a doua zi că ordinele de la vârf fuseseră să lase lucrurile așa cum sunt.

— Glumești, spusese Harry când se întoarseră la Yard. Cred că glumești, Bill. Aceștia sunt bani din droguri. Bani pătați de sânge.

— Știu, Harry, îi răspunsese șeful său. E oribil. Deși copiii nu sunt implicați. Nu au fost cooptați în nicio activitate ilegală, din câte vedem noi. Au fost verificați, sunt curați ca lacrima. Se pare că i-a ținut departe de afacerile familiei.

— Chiar înghiți ideea că niciunul dintre ei nu știa de ce tatăl lor… Julian sau Vova… era atât de bogat? Sau că ei n-au auzit niciodată zvonurile?

Robinson își întinsese spatele.

— Doamne, nu știu, Harry. Sunt niște copii. Cine știe ce știau? Cine știe ce au vrut să știe? Amândoi au dus o viață protejată, asta pot să-ți spun. Departe de acțiune. Nu erau cunoscuți în niciun fel de forțele de ordine. Internate, case separate, menajere. Cât se poate de nevinovat în lumea asta deplorabilă în care trăim.

— Dar nu putem lăsa copiii să moștenească veniturile din infracțiuni. Miliarde de dolari. Și ce vrei să spui prin „să lăsăm lucrurile așa cum sunt”?

— Vreau să spun că o să dureze mult timp ca să se curețe toată mizeria asta. Știai că Regatul Unit tocmai a devenit a doua națiune care a fost atacată de două ori cu arme nucleare? Noi și Japonia. Împărțim primul loc. Barbados primește bronzul pentru o singură explozie.

— Crezică e amuzant?

— Nu chiar. Sunt doar realist. Haide, Harry. Gândește-te bine. Chiar crezi că șefii noștri politici o să recunoască faptul că un singur om a reușit să păcălească serviciile de securitate din întreaga lume timp de câteva decenii, folosind o identitate dublă? Și… ca să mai adaugi și o insultă… a avut tupeul să pună mâna pe o cantitate semnificativă de uraniu-235 care, undeva pe parcurs, a fost rătăcit de o grămadă de clovni? în ce lume o să apară vreodată pe prima pagină a ziarelor această versiune a evenimentelor?

— În cea în care noi doi o să spunem presei. Atunci se va întâmpla. Când o să spunem adevărul.

Robinson se ridicase în picioare.

— Sunt de acord, am putea încerca. Dar îți garantez un lucru: o să fim închiși imediat din motive de securitate națională. Vor fi avertismente pentru interzicerea publicării din motive de securitate pentru toată lumea. Numele noastre târâte prin noroi, minciuni strecurate în presă și în rețelele de socializare.

— Deci, cine este vinovat pentru bombe?

— Vor fi puse oficial pe seama unei echipe de teroriști cu pretenții, dintre care cei mai mulți sunt deja în custodie în locuri secrete. Păstrate în ambiguitate din motive de securitate națională. Și… un lucru care i-ar fi plăcut lui Voldrev-Smythe, toată povestea o să fie folosită de guvernele din întreaga lume drept avertizare despre contrabanda nucleară.

— Ca să poată acapara o mulțime de puteri antiteroriste pentru ei înșiși? Să mai distrugă câteva libertăți civile?

— Posibil. Dar poate că nu. Poate că acesta va fi un semnal de alarmă. Cine știe?

— Tu chiar crеți prostiile astea, Bill? Chiar așa? Nu-ți întoarce stomacul pe dos?

— Bineînțeles! răbufni el. Mi se zbârlește pielea. Dar îți spun următorul lucru: o parte din mine se bucură al naibii de mult că lui Vladimir Voldrev și Julian Smythe li se va refuza momentul lor de glorie publică, pe care ei… mă rog, el… și-l doreau atât de mult. Nu vreau nici în ruptul capului ca nenorocitul ăla să devină un fel de figură istorică. Și acum nu va deveni. Nu o să apară în cărți, documentare sau seriale Netflix sau pe tricouri. Din motive dezonorante, îți garantez. Dar este rezultatul corect, obținut ptin mijloace de rahat.

— Totul este greșit.

— Da, așa este. Și sunt multe lucruri greșite în astfel de momente. Întotdeauna. Ele apar foarte rar și îi obligă pe cei ca noi doi să ne punem singura întrebare care contează.

— Și care este asta, Bill?

— Suntem dispuși să suportăm minciunile și politica pentru a putea continua să prindem infractorii? Să înghițim cu greu și să continuăm să ne facem treaba? Ca să putem spune „du-te dracului" în gând șefilor noștri și apoi să ne continuăm treaba pe care știm că trebuie să o facem? Ceea ce, apropo, ei vor neapărat să facem, cu un buget considerabil sporit, aș putea adăuga. Urmează o mare reorganizare a prăvăliei. Și Harry?

— Da?

— Înainte să faci pe nobilul cu mine, ține minte asta: sunt al naibii de puțini oameni care pot face ceea ce ai făcut tu. Ceea ce a făcut echipa ta. Ceea ce am făcut cu toții. Este începutul unui capitol nou. Ești primul polițist care se ocupă de această escaladare a lumii criminale. E o transformare radicală. Ești pregătit să renunți la așa ceva? Să nu

mai fii prin preajmă data viitoare? Pentru că eu nu sunt. Ai multe de făcut, fiule.

— Ăsta e șantaj emoțional, Bill. Nu poți face așa ceva.

— Harry Taylor, amicul meu dintotdeauna. Nu știi că, după atâția ani în tranșee împreună, asta e cam tot ce mai fac.

Avea să rămână? De fapt, Harry își dăduse seama că ieșise din cârciumă ca să decidă asta. Cum ar fi. Putut? Cum ar fi putut să mai conspire în rahaturile astea și pentru o secundă în plus? Cum ar fi. Cinstit memoria camaradului John Williams și a celorlalți oameni nevinovați măcelăriți de-a lungul anilor de Voldrev și Smythe dacă înghițea o minciună de o asemenea amploare?

Și totuși, cum ar fi putut să renunțe? Robinson avea dreptate în privința unui lucru: mai era mult de lucru. Rețelele internaționale lăsate în urmă de cei doi bărbați… un singur bărbat… trebuiau să fie anihilate și asta rapid. Iar noua hartă a traficului de droguri trebuia să fie supravegheată în mod corect de oameni cu experiență. Fusese o ciocnire violentă cu istoria și nu se terminase. Nu chiar. Era pregătit să lase treaba neterminată tocmai când aceasta începea?

Și, până la urmă, ce avea să facă? Un polițist în vârstă de patruzeci și cinci de ani care a văzut de aproape două explozii nucleare. Nu putea pretinde că era altcineva, chiar dacă toți ceilalți mințeau. Asta făcuse, Dumnezeu să-l ajute. Era cine era. Asta era meseria lui. Asta era viața lui.

— Mă tot gândesc la ceva ce a spus Voldrev pe insulă, Iris, zise Harry. A spus că rușii încearcă să nu „urmărească moartea”. Asta simt că am făcut în tot acest timp. Am urmărit moartea.

— Da, îi răspunse ea încet, dar ești încă în viață. La fel și eu. Și ai treabă de făcut. Și o viață pe care trebuie să o trăiești.

Se uită la ea. Ea îi zâmbi.

— O să-ți dai tu seama. Întotdeauna reușești să faci asta. Îl sărută tandru pe obraz și se întoarse în bar.

El rămase cu privirea la strada pustie… la mașinile care treceau, la cuplurile care mergeau grăbite în frigul de-afară și râdeau… și se gândi la ce spusese ea și la felul în care îl sărutase. Apoi deschise ușa și se duse să i se alăture.

Mulțumiri

Întotdeauna mi-a plăcut să citesc thrillere și de ani de zile am avut ideea să scriu și eu unul, așa că mă bucur că viața mi-a oferit în sfârșit timpul necesar pentru a o face. Această poveste este inspirată de una adevărată pe care am citit-o în ziar despre uraniu găsit de muncitori într-o groapă de gunoi din East End. Îi sunt foarte recunoscător prietenului meu Matthew D'Ancona pentru tot sprijinul pe care mi l-a acordat ca să mă ajute să o pun la punct. Matthew a făcut o mare parte din munca de documentare, dar, fără îndoială, mi-am luat câteva libertăți de dragul povestirii, așa că orice greșeală îmi aparține.

De asemenea, doresc să mulțumesc echipei de la Hodder & Stoughton, în special Rowenei Webb, Nick Sayers, Morgan Springett și lui Eleni Lawrence. Mulțumesc și agentului meu, Caroline Michel.

Și, în cele din urmă, dragostea și mulțumirile mele, ca întotdeauna, soției mele Shakira.

Despre autor

Sir Michael Caine, CBE, a fost nominalizat la Oscar de șase ori, câștigând primul său premiu al Academiei pentru filmul *Hannah and Her Sisters* în 1986. A jucat în peste o sută de filme, interpretările sale fiind apreciate de critică, inclusiv primul său rol important în filmul *Zulu* în 1964, urmat de filme precum *The Ipcress File, Get Carter, Alfie, The Italian Job, Dirty Rotten Scoundrels, Educating Rita* și trilogia *Dark Knight*. Printre filmele mai recente se numără *Harry Brown* și *King of Thieves*. În 2023 a fost lansat filmul *The Great Escaper*, în care a jucat alături de Glenda Jackson.

A primit titlul de CBE în 1992 și a fost numit cavaler în 2000, ca recunoaștere a contribuției sale în industria cinematografică. În 2023 a împlinit 90 de ani.

În 2018, cartea sa de memorii *Blowing the Bloody Doors Off* a fost inclusă în topul *Sunday Times* al celor mai bine vândute zece cărți. *Deadly Game* este primul său thriller.

Căsătorit cu Shakira de mai bine de 50 de ani, are două fiice și trei nepoți și locuiește la Londra.

[1] Post de radio cu specific sportiv din Marea Britanie (n. trad.)

[2] Prezentatoare a emisiunii matinal talkSPORT Breakfast with Laura Woods, Ally McCoist and Jamie O'Hara (n. trad.)

[3] Alistair Murdoch McCoist, MBE, fost fotbalist scoțian, în present antrenor și personalitate media (n. trad.)

[4] Tottenham Hotspur Football Club, club profesionist de fotbal cu sediul în Londra (n. trad.)

[5] SIGINT presupune interceptarea, colectarea și analizarea informațiilor străine din sisteme de comunicații. (n. trad.)

[6] Serviciul de informații britanic.

[7] National Crime Agency (NCA), în original, Agenția Națională de Combatere a Crimei Organizate. (n. trad.)

[8] Sediul Serviciului de Securitate Internă al Regatului Unit (MI5) (n. trad.)

[9] Regiment de pușcași al armatei britanice, ai cărui membri sunt recrutați din Nepal. (n. trad.)

[10] Serial polițist britanic difuzat de BBC. (n. trad.)

[11] Serial polițist britanic realizat în 1970. (n. trad.)

[12] Organizație neonazistă britanică (n. trad.)

[13] Show TV din Marea Britanie, echivalent al emisiunii *Dansez pentru tine*.

[14] Direcția de operațiuni speciale (SO22 în original). (n. trad.)

[15] Serviciile criminalistice (SCD 4) reprezintă unitatea Poliției Metropolitane din Londra care se ocupă de recuperarea probelor (n. trad.)

[16] Dragonul de foc.

[17] Varianta sărată a celui clasic (făcut deseori cu sucul din conserva de măsline verzi). (n. trad.)

[18] Ucigaș plătit (în cartelurile de droguri din America Latină). (n. trad.)

[19] Gabardină, stofă fină de lână cu dungi oblice în relief pe ambele părți. (n. trad.)

[20] Denumirea colocvială a orașului Birmingham. (n. trad.)

[21] Cub, în engleză, (n. trad.)

[22] Aluzie la piesa „Brag Different", NoCap ft. Quando Rondo. (n. trad.)

[23] Referire la piesa „Real Gangsta”, South Park Mexican. (n. trad.)

[24] ASMR, Autonomous Sensory Meridian Response în engleză, este o experiență de relaxare prin obținerea unor emoții și stări de spirit pozitive în timpul ascultării unor sunete precum șoapte, foșnete sau mișcări ritmice.

[25] The Specialist Firearms Command (SCO19) este unitatea înarmată a Serviciului de Poliție Metropolitană. (n. trad.)

[26] Drug Enforcement Administration, Agenția Națională Antidrog a Statelor Unite. (n. trad.)

[27] Un pahar de apă pentru dl. Taylor. Poate pentru mine, un ceai de mentă? Mulțumesc foarte mult. (în limba franceză în original) (n. trad.)

[28] Păcat (în limba franceză în original) (n. trad.)

[29] Sediul Biroului pentru Afaceri Externe, Commonwealth și Dezvoltare (FCDO). (n. trad.)

[30] *The Courtauld Institute of Art*, colegiu autonom al Universității din Londra, specializat în studiul istoriei artei și al conservării. (n. trad.)

[31] Poliția militară.

[32] Tehnică artistică utilizată în pictură în scopul creării iluziei de tridimensionalitate. (n. trad.)

[33] Armata de sânge și țărână (n. trad.)

[34] Noul Front Englez (n. trad.)

[35] Frăția Ariană Britanică (n. trad.)

[36] În termeni militari, „continuă misiunea”. (n. trad.)

[37] În termeni militari, „în mișcare”. (n. trad.)

[38] Henry Moore (1898-1986), sculptor englez ale cărui figuri abstracte de bronz și piatră, cu forme organice și abstracte, constituie cea mai importantă manifestare din secolul al XX-lea a tradiției umaniste în sculptură. (n. trad.)

[39] Sir Christopher Wren (1632-1723) este unul dintre cei mai faimoși arhitecți britanici ale cărui realizări notabile includ Catedrala St. Paul. Wren a fost și astronom, matematician, designer și fondator al *The Royal Society* (Societatea regală din Londra pentru îmbunătățirea cunoștințelor despre natură, o instituție pentru promovarea științei). (n. trad.)

[40] Personaj din serialul de animație britanic SF *Captain Scarlet* and the Mysterons. (n. trad.)

[41] Jerusalem, imn compus de Sir Hubert Parry pe versurile poetului William Blake, considerat imn național neoficial al Angliei. (n. trad.)

[42] „Ţie îţi făgăduiesc, patria mea" (în original, în text), imn patriotic. (n. trad.)

[43] Doctor în drept religios în islamul șiit, cu prerogative legate de educația religioasă și de practicile rituale (rugăciune, căsătorie, înmormântare etc.). (n, trad.)

[44] Federal Security Service, fostul KGB. (n. trad.)

[45] Mafia rusă. (n. trad.)

[46] Comandamentul strategic. (n. trad.)

[47] Reședința primului ministru în funcție, situată la aproximativ 65 km. nord-vest de Londra. (n. trad.)

Table of Contents